

B E S T S E L L E R

A woman with dark, curly hair is the central figure, looking upwards and to the left. She wears a teal and blue gown with a large yellow sash and a black necklace. She holds a white fan in her right hand. The background is a soft, hazy blue with a hint of a classical statue on the left.

LISA KLEYPAS

PENTRU DRAGOSTEA
CASSANDREI

CHASING CASSANDRA

by Lisa Kleypas

Toate drepturile rezervate acestui titlu aparțin

Editurii MIRON

LISA KLEYPAS

**PENTRU
DRAGOSTEA CASSANDREI**

Editura MIRON

Traducerea:

Cornelia Cernetchi-Pascu

Capitolul 1

Hampshire, Anglia

Iunie 1876

Mare greșeală a făcut cînd s-a autoinvitat la nuntă.

Oricum Tom Severin nu dădea doi bani nici pe politețe, nici pe etichetă. Îi plăcea să dea buzna în locuri unde nu fusese invitat, întrucît știa că este atît de bogat, încît nimeni nu îndrăznea să-l dea afară. Totuși, ar fi putut anticipa că se va plictisi de moarte la nunta familiei Ravenel, știind că toate nunțile sînt plictisitoare. Vorbărie pe teme romantice, mîncare călduță și multe, prea multe flori.

Capela din Evesbury era ticsită cu flori încă de dimineată, cînd parcă un camion de la piața de flori din Covent Garden fusese descărcat înăuntru. Mirosul florilor devenise apăsător, iar asta îi provocase lui Tom o ușoară durere de cap.

Acum se plimba prin conacul în stil iacobin, căutîndu-și un loc izolat în care să stea liniștit, cu ochii

închiși. Musafirii se adunaseră în fața intrării principale, ca să-i felicite pe proaspăt-înșurății care plecau în luna de miere.

În afara câtorva invitați ca galezul Rhys Winterborne, proprietar al unui magazin, cei prezenți aparțineau aristocrației, iar asta însemna că subiectele de conversație alese nu erau pe placul lui Tom. Vânătoare de vulpi. Muzică. Strămoși distinși. Nimeni nu discuta la astfel de adunări despre afaceri, politică sau orice altă temă pe care Tom o considera interesantă.

Conacul avea acel aspect dărăpănat-dar-somptuos, dat de trecerea ireversibilă a timpului peste construcțiile de provincie ancestrale. Tom nu agreea lucrurile vechi, mirosul de mucegai și praf adunat de secole, covoarele tocite, nici ferestrele vechi, cu tâmplărie scorojită. Așa cum nu-l încânta nici peisajul rustic. Mulți consideră colinele înverzite, pădurile dese și pîraiele înspumate elemente care fac din comitatul Hampshire unul dintre cele mai frumoase locuri de pe pământ. Singura legătură a lui Tom cu locurile naturale se stabilea atunci cînd se deplasa pe drumuri, poduri sau căi ferate.

Cei doi miri își croiau drum printre invitați, evident grăbiți să scape mai repede de sub dușul de

orez nepregătit termic. Toată lumea părea sincer fericită, fapt pe care Tom îl găsea atît enervant, cît și fals. Era ca și cînd toți dețineau un secret pe care-l țineau ascuns de el.

După ce a făcut avere frumoasă din afacerile cu căi ferate și construcții, Tom nu se mai aștepta să resimtă vreodată junghiurile invidiei, însă iat-o acum rozîndu-i sufletul, asemeni unei carii de lemn. I se părea illogic. Era mai fericit decît majoritatea acelor oameni, sau poate doar mai bogat decît ei, lucru care era aproape identic. Totuși, de ce nu *se simțea* și el fericit? De cîteva luni bune nu mai simțea aproape nimic. Devenise din ce în ce mai conștient că poftele lui obișnuite erau cumva adormite. Lucruri care de obicei îi aduceau plăcere, acum îl plictiseau. Nu-l mai satisfăcea nimic, nici măcar să petreacă o noapte în brațele unei femei frumoase. Nu mai pățise asta și nu știa ce poate să facă în acest sens.

Se gîndi că i-ar prinde bine să petreacă vreo cîteva zile cu Devon și West Ravenel, pe care-i cunoștea de peste zece ani. Toți trei obișnuiau să petreacă și să hoinărească prin toată Londra, numai că situația s-a schimbat acum. În urmă cu doi ani Devon moștenise titlul de conte și își luase foarte în serios responsabilitatea de patriarh al familiei.

Iar West, fostul bețivan notoriu și nepăsător din trecut, administra acum proprietatea și arendașii, discutînd fără încetare despre vreme. *Vremea*, pentru Dumnezeu. Frații Ravenel, cîndva extrem de amuzanți, au devenit la fel de plictisitori ca toți ceilalți.

Tom intră într-un salon de muzică pustiu și găsi un fotoliu confortabil, în care se instalează, după ce îl întoarce cu spatele spre ușă. Închise ochii și se bucură de liniștea tulburată doar de ticăitul delicat al unui orologiu. Se simțea parcă toropit și oftă. Cunoscuții glumeau adeseori pe seama vitalității și a vieții lui trepidante, cu care nimeni nu putea să țină pasul, însă acum părea că nici el însuși nu mai putea face asta.

Trebuia să facă orice, numai să iasă din această pasă proastă. Poate ar trebui să se însoare. La treizeci și unu de ani era numai bine să-și ia o soție, care să-i ofere copii. În jurul lui era plin de tinere de familie bună, cu sînge albastru și educație aleasă. Dacă se însoțea cu vreuna dintre ele, avea șanse să urce pe scara socială. Se gîndi la surorile Ravenel. Cea mai mare, Helen, se măritase cu Rhys Winterborne, iar lady Pandora îl luase de soț pe lordul St. Vincent azi dimineață. Mai rămăsese una...sora geamănă a Pandorei, Cassandra.

Tom nu făcuse cunoștință cu ea încă, dar a zărit-o

la cină, cu o seară în urmă, printre lumînările și florile de pe masă. Remarcase că este tânără și tăcută. Ceea ce nu era neapărat *tot* ce-și dorea la o soție, însă era un început bun.

Cineva intră în încăpere și asta i-a întrerupt șirul gândurilor. *La naiba*. Din zecile de camere goale de la acest nivel al casei, trebuia să o aleagă exact pe asta. Tocmai când Tom se pregătea să-și anunțe prezența, auzi o femeie suspinînd și se cufundă mai mult în fotoliu. *Vai, nu*. O femeie plîngea.

Îmi pare rău, se auzi glasul tremurat al necunoscutei. Nu știu de ce mă emoționez atît de ușor.

O clipă Tom a crezut că poate vorbește cu el, însă auzi că-i răspunde un bărbat.

- Îmi imaginez că nu-i foarte ușor să te desparti de o soră care ți-a fost foarte apropiată, mai ales că sînteți gemene. Interlocutorul era West Ravenel, iar tonul lui părea cald și tandru, cum lui Tom nu i-a fost dat să-l audă vreodată.

- Știu că-mi va fi foarte dor de ea, dar mă bucur că a găsit marea iubire. Mă bucur enorm...zise ea cu glas stins.

- Da, înțeleg, zise West. Uite, ia batista asta și hai să-ți ștergem lacrimile de bucurie.

- Mulțumesc.

Totuși, ar fi nefiresc dacă nu ai fi și puțin geloasă, comentă cinic West. Nu e un secret faptul că îți dorești un partener, mai ales că Pandora a fost dintotdeauna hotărâtă să nu se căsătorească.

- Nu sînt geloasă; sînt îngrijorată. Femeia își suflă nasul. Merg la toate dineurile și seratele dansante și nu am întîlnit pe *nimeni*. Unii dintre tinerii burlaci mi s-au părut foarte cumsecade, dar niciunul nu mi s-a părut mai deosebit. Am renunțat să mai caut iubirea. Acum vreau să găsesc pe cineva pe care l-aș putea iubi cu timpul, dar nici asta nu găsesc. Este ceva în neregulă cu mine. Voi rămîne fată bătrînă.

- Nu există fete bătrîne.

- Atunci cum poți să numești o femeie de vîrstă medie, care nu s-a căsătorit niciodată?

- O femeie cu standarde? propuse West.

- Poate tu o numești astfel, dar pentru ceilalți ea este o fată bătrînă. În plus, adăugă după o scurtă pauză, sînt prea plinuță. Toate rochiile mele sînt strîmte.

- Arăți așa cum ai arătat mereu.

Rochia asta a trebuit modificată aseară. Nu puteam să-mi închei nasturii la spate.

Tom se răsuci ușor în fotoliu și privi discret spre ea. Rămase uimit de ce văzu.

Pentru prima dată în viața lui, Tom Severin s-a simțit îndrăgostit. Îndrăgostit și răpus.

Tînăra era frumoasă, așa cum frumoase sînt focul și lumina soarelui, calde, strălucitoare și aurii. Imaginea ei trezi în el o foame profundă. Ea reprezenta pentru el tot ce i-a lipsit în tinerețea defavorizată, adică speranța și șansa pierdută.

- Scumpa mea, șopti West blînd, ascultă-mă. Nu trebuie să te neliniștești. Vei cunoaște pe cineva, sau vei reevalua pe cineva pe care nu l-ai apreciat la început. Unii bărbați devin apreciați cu timpul. Așa cum se întîmplă cu stridiile și cu brînză Gorgonzola.

Ea oftă adînc.

Vere West, dacă nu voi fi măritată pînă cînd împlinesc douăzeci și cinci de ani...iar tu vei fi încă burlac...ai vrea să fii stridia mea? West se uită la ea amuțit. Hai să convenim că într-o bună zi ne vom căsători, continuă ea, dacă nu ne vrea altcineva. Eu voi fi soția perfectă. Dintotdeauna mi-am dorit doar o familie și un cămin fericit, unde să se simtă toată lumea în siguranță și binevenită. Știi că nu sînt pisăloagă și nu trîntesc ușile, nici nu stau îmbufnată prin colțuri. Vreau doar să am grijă de cineva. Vreau să contez pentru cineva. Înainte să refuzi...

- Lady Cassandra Revenel, o întrerupse West, asta

este cea mai stupidă idee pe care a avut-o cineva, de cînd Napoleon a decis să invadeze Rusia.

- De ce? zise ea cu reproș în glas.

- Printre multe alte motive plauzibile, ești prea tînăra pentru mine.

- Dar nu ai mai mulți ani decît lordul St. Vincent, iar el s-a căsătorit cu sora mea geamănă.

- În interior sînt mai în vîrstă decît el cu decenii. Sufletul meu este o stafidă. Crede-mă pe cuvînt, nu ți-ai dori să devii soția mea.

- Ar fi mai bine, decît să fîu singură.

- Ce prostie. "Singur" și "singuratic" sînt două lucruri complet diferite. West o mîngîie pe frunte, apoi îi șterse o lacrimă de pe obraz. Hai, mergi și spală-te pe față cu apă rece, apoi...

Voi fi eu stridia ta, îi întrerupse Tom. Se ridică din fotoliu și se apropie de cei doi, care amuțiseră de uimire.

Tom însuși era destul de surprins. Cel mai bine se pricepea la negocieri de afaceri, dar nu așa trebuia să înceapă totul. Cu doar cîteva cuvinte a reușit să se pună într-o postură extrem de defavorizantă. Însă o dorea atît de mult, încît nu se putea abține.

Cu cît se apropia mai mult de ea, cu atît mai greu îi era să gîndească obiectiv. Inima reacționa violent și

bătăile ei îi rezonau în cutia toracică.

Cassandra se apropie de West, căutînd parcă protecție și se uita la el ca la un nebun. Tom nu o putea învinovăți. De fapt, regreta și el acum abordarea, dar era prea târziu ca să mai poată da înapoi.

- Severin, se răsti West, ce naiba cauți tu aici?

- Mă odihneam într-un fotoliu. După ce ați început să discutați, nu am găsit un moment potrivit să vă întrerup. Tom nu-și putea lua ochii de la Cassandra. În privirea ei mirată strălucea o noapte înstelată, cu lacrimi uitate. Liniile siluetei ei senzuale se reuneau într-o invitație la cunoaștere. Dacă ar fi a lui...în sfîrșit ar putea și el să cunoască acea tihnă pe care o resimt alți bărbați. Nu mai trebuia să piardă toată ziua cu bătălii flămînde, din care ieșea la fel de nesătul.

- Eu te voi lua de soție, îi propuse Tom. Oricînd. În orice condiții.

West o îndrumă pe Cassandra spre ușă.

- Du-te, scumpa mea, iar eu voi discuta cu acest tînăr nesăbuit.

Ea îl ascultă pe verișorul drag și dădu să iasă. Cînd o văzu că trece de pragul ușii, Tom zise intempestiv:

- Doamna mea?

Ea făcu un pas înapoi și îl privi pe după ușă. Tom nu știa sigur ce să spună, doar că nu putea să o lase să

plece fără să-i spună că o consideră aproape perfectă, exact cum era de fapt.

- Nu ești prea plinuță, mărturisi el. Cu cât sînt în lume mai multe fete ca tine, cu atît mai bine va fi.

Respectivul compliment nu era neapărat elocvent și nici potrivit. Cassandra păru chiar amuzată înainte să plece.

Se încordă, asemeni unui ogar, care ar fi trebuit să plece după ea, condus de miros. West îl privi pe Tom enervat și tulburat. Tom vorbi primul:

- Poate să fie a mea?

- Nu.

- Trebuie să fie a mea, lasă-mi-o mie...

- Nu.

O vrei pentru tine, spuse Tom pe un ton de businessman. Este de înțeles. Vom negocia.

- Doar m-ai auzit cînd am refuzat să o iau de soție, explică West contrariat.

Doar că Tom nu credea nici o vorbă. Cum putea West, sau alt bărbat funcțional să nu o dorească mai mult ca orice?

- Cu siguranță este strategia ta, ca să o atragi mai tîrziu, spuse el. Doar că îți ofer pentru ea un sfert din compania mea de căi ferate. Mai ofer și acțiuni la o companie de excavații. Vin și cu o ofertă de lichidități.

Spune tu suma.

- Ești nebun? Lady Cassandra nu este un obiect, pe care să ți-l predau ca pe o umbrelă. De fapt, nu ți-aș da nici o umbrelă.

- Dar ai putea măcar să o convingi. Este clar că are încredere în tine.

- Și tu crezi că aș folosi asta împotriva ei?

Tom devenise nerăbdător și era revoltat.

- La ce bun să ai încredere în cineva, dacă nu este în avantajul tău?

Lady Cassandra nu se va mărita niciodată cu tine, Severin, zise West exasperat.

- Dar ea este tot ce mi-am dorit vreodată în viață.

De unde știi asta? Pînă acum ai văzut doar o tînără drăguță, distinsă, cu ochi albaștri. Te-ai întrebat vreodată ce este în sufletul ei?

Nu și nu-mi pasă. Poate să fie cum vrea la interior, atîta timp cît îmi permite să-i accesez exteriorul. Cînd Tom văzu reacția lui West, adăugă defensiv: știu că nu am fost niciodată un bărbat sentimental.

Vrei să spui unul care are sentimente umane reale? întrebă ironic West.

- Dar eu am sentimente, zise prompt Tom. Atunci cînd vreau.

- Eu am unul chiar în clipa asta. Înainte ca el să mă îmboldească să-ți trag un șut în fund, o să mă îndepărtez de tine puțin, zise West, privindu-l cu dispreț. Tom, ține-te departe de ea. Găsește altă fată nevinovată, pe care să o corupi. Eu am și așa suficiente scuze să te omor.

Mai ești supărat pentru negocierea aceluia contract? Întrebă surprins Tom.

- Întotdeauna voi rămîne supărat, îl informă West. Ai încercat să ne păcălești în privința drepturilor noastre de pe proprietatea personală, cînd ai știut că eram aproape falimentari.

- Acelea erau afaceri, protestă Tom.

- Dar prietenia?

- Prietenia și afacerile sînt două lucruri distincte.

Vrei să spui că pe tine nu te-ar deranja dacă un amic ar încerca să te tragă pe sfoară, mai ales dacă ai fi vrut bani?

- Eu întotdeauna vreau bani. De aceea și am atîția. Și nu, nu m-ar deranja dacă un amic ar încerca să mă tragă pe sfoară; i-aș respecta efortul.

- Poate că da, zise West, dar nu cu admirație. Cu toate că ești un ticălos fără suflet, cu poftile nesăbuite ale unui rechin, măcar întotdeauna ai fost sincer.

- Știu că ești un om corect, de aceea te și rog să-i

spui Cassandrei despre calitățile mele, dar și despre defecte.

- *Care* calități? întrebă acid West.

Tom se gândi puțin, apoi răspunse:

- Că sînt bogat, sugeră el.

- Ar putea să-mi pară rău pentru tine, Tom, dacă nu ai fi atît de ticălos. Te-am mai văzut în situația asta și știu unde vei ajunge. De aceea deții mai multe case decît ai nevoie, mai mulți cai decît ai putea să călărești și mai multe tablouri, decît pereți pentru ele. Tu nu știi să eviți dezamăgirile. De îndată ce ai obținut ceea ce ți-ai dorit, acel ceva își pierde puterea să te mai încînte. Cunoscînd asta, crezi că eu sau Devon te-am încuraja să-i faci curte Cassandrei?

- Dar nu mi- aș pierde niciodată interesul față de propria mea soție.

- Cum să-l pierzi? zise blînd West. Pentru tine nu contează decît vînătoarea.

Capitolul 2

După ce a părăsit salonul de muzică, biata Cassandra a mers în camera ei să se spele pe față. Și-a pus o compresă rece pe ochi, ca să atenueze roșeața intensă. Totuși, durerea i-a sfîșiat sufletul cînd a văzut trăsura Pandorei îndepărtîndu-se de casă. Jumătatea ei, sora ei geamănă și-a început o viață nouă alături de soțul ei, lordul St. Vincent. Iar Cassandra era singură.

Reușind să-și stăpînească plînsul, acum cobora spre holul central, cu gîndul să ajungă în grădină, unde era amenajat bufetul. Ar fi mîncat ceva dulce, fiindcă așa obișnuia la micul dejun, iar acum era un moment potrivit. Oaspeții veneau să-și umple farfuriile cu tot felul de bunătăți, de la salate de fructe, pînă la prepeliță afumată și felii de pandișpan cu șarlotă și frișcă. Valeții se perindau printre invitați, cu tăvi pline cu pahare de șampanie și cești de cafea sau ceai.

Cassandreii îi plăceau astfel de evenimente, însă acum nu avea chef să discute cu nimeni. Mai mult de

atît, o strîngea foarte tare corsetul, pe care-l purta doar în ocazii speciale, așa cum era azi; de cînd se împlinise la trup, începuse să poarte corset, însă acest accesoriu vestimentar îi îngreuna respirația, pînă la sufocare, așa că a trebuit să se oprească puțin și să se așeze pe ultima treaptă de sus. Roșie la față și pe punctul să se sufocă, își scoase batista dintr-un buzunărel ascuns al rochiei și se șterse la ochi.

Oh, asta trebuie să înceteze, își zise ea. După cîteva minute, își dădu seama că o persoană urca scările. Se ridică, ușor stînjenită de faptul că o surprinde cineva plîngînd ca un copil pierdut. O voce scăzută o opri și-i zise:

- Nu...te rog. Voiam doar să-ți dau asta.

Ca prin ceață observă că Tom Severin urcase spre ea, cu două pahare de șampanie în mîini. Întinse unul spre ea. Cassandra ezită.

- Nu cred că am voie să beau șampanie, decît dacă este amestecată cu punch.

Nu voi spune nimănui, șopti el conspirativ și-i făcu cu ochiul.

Cassandra luă paharul și sorbi. Lichidul rece și acidulat o ajută să respire mai ușor.

- Mulțumesc, zise ea. Cînd el dădu să plece, ea îl opri: stai, spuse, cu toate că nu era sigură că dorește

să-l rețină sau să-l vadă plecat. Domnul Severin se întoarse spre ea și o privi întrebător.

Cînd s-au văzut cîteva minute în salonul muzical, Cassandra a fost prea fîstîcită, ca să mai observe cu atenție înfățișarea lui. Atitudinea lui a fost stranie, după ce și-a făcut simțită prezența și s-a oferit să ia de soție o străină. Mai presus de toate o îngrozise ideea că a auzit mărturisirea pe care ea i-a făcut-o lui West, legată de modificarea rochiei.

Totuși acum era imposibil să nu remarce înfățișarea lui plăcută, trupul zvelt și înalt, ținuta elegantă, părul brunet și tenul deschis, precum și o pereche de sprîncene arcuite senzual, completate de un zîmbet pieziș, ușor diabolic. Judecînd doar după trăsăturile individuale – nasul lung, buzele cărnoase și ochii înguști, dar și fața triumphiulară, bărbia mică – nu l-ar fi considerat atît de atrăgător. Oricum, toate puse la un loc îi dădeau un aer foarte interesant și-l treceau peste limitele frumuseții convenționale, după părerea ei.

- Ești binevenit să mi te alături, se trezi vorbind Cassandra.

Sigur asta dorești ? ezită Severin, spre surprinderea ei.

Nu sînt sigură, recunosc eu. Nu vreau să fiu

singură...dar nu vreau nici să fiu cu cineva în mod special.

- Atunci eu sînt soluția perfectă, conchise el și se așează alături de ea, pe treaptă. Mie poți să-mi spui ce vrei. Nu mă ocup cu judecăți morale.

Cassandra remarcă ochii lui, înainte să-i dea vreun răspuns. Erau albaștri, cu irizații verzui împrejurul pupilelor, însă un ochi era mai nuanțat decît celălalt.

- Toți facem judecăți morale, răspunse ea.

- Eu nu fac. Simțul meu despre bine și rău diferă de al multor oameni. Poți spune că sînt un nihilist moral.

- Ce înseamnă asta?

- Este cineva care nu crede că există ceva bun sau rău înăscut.

- Oh, dar e îngrozitor, exclamă ea.

- Știu, se scuză el.

Poate că unele tinere cu educație aleasă ar fi fost șocate, dar Cassandra era obișnuită cu oamenii non-convenționali. Doar crescuse alături de Pandora, al cărei creier întortocheat transformase viața în ceva izolat. Domnul Severin era înzestrat cu un fel de energie reținută, care-i amintea cumva de Pandora. I se citeau în ochi mecanismele unei minți agile, care funcționa mai alert decît mintea multora.

După ce mai sorbi puțin din șampanie, Cassandra constată că nu-i mai vine să plîngă și că și-a recăpătat suflul normal.

- Asta înseamnă că ești un geniu, nu? întrebă ea, amintindu-și discuția dintre Devon, West și Winterborne, toți prieteni cu Severin. Ei căzuseră de acord că magnatul căilor ferate poseda cea mai înzestrată minte pentru afaceri, din cîte persoane cunoșteau ei. Uneori oamenii inteligenți pot transforma ceva simplu în ceva foarte complicat. Poate că de aceea ai probleme cu binele și răul.

- Nu sînt un geniu, zîmbi el.

- Ești modest.

- Niciodată nu fac pe modestul. Domnul Severin bău toată șampania din pahar, apoi se întoarse cu fața spre ea. Am memorie fotografică și un intelect peste medie, dar asta nu mă face geniu.

Ce interesant, zise Cassandra, gînditoare. *Oh...vai, ce ciudat. Faci fotografii cu mintea?*

El schiță un zîmbet, de parcă i-ar fi citit gîndurile.

Nu se poate spune asta. Rețin mai ușor informațiile, decît imaginile. Anumite lucruri – grafice sau tabele, pagini dintr-o carte – pe acestea le rețin în detaliu, ca și cînd m-aș uita la o fotografie. Rețin cum este aranjat mobilierul, precum și tablourile de pe

pereții tuturor caselor pe care le vizitez. Toate cuvintele din contractele pe care le-am semnat, precum și detaliile tranzacțiilor pe care le-am negociat, toate sînt aici – zise și bătut cu degetul în tîmplă.

- Glumești? întrebă amuzată Cassandra.
- Din păcate nu.
- Oare de ce este atît de trist să fii inteligent?

Mă rog, asta e problema: dacă-ți amintești cantități mari de informații, nu înseamnă că ești inteligent. Contează ceea ce faci cu informațiile. Creierul devine inefficient, dacă acumulează prea multe lucruri. Trebuie să uităm o anumită cantitate de informații, fiindcă nu avem nevoie de ele, sau fiindcă ne îngreunează. Îmi amintesc toate eșecurile, dar și toate succesele; toate greșelile și rezultatele negative. Cîteodată parcă te simți prins într-o furtună de nisip – prea multe resturi zboară prin aer, astfel că nu mai vezi clar.

Mi se pare destul de obositor să ai memorie fotografică. Totuși, tu ai reușit multe cu asta. Nu ești de compătimit.

- Poate că nu, zise el, înclinînd ușor capul.

Cassandra termină și ea toată șampania din pahar, apoi îl puse de-o parte.

Domnule Severin, pot să-ți pun o întrebare

personală?

- Sigur.

- De ce te-ai oferit să fii stridia mea? zise ea și roși. Pentru că sînt drăguță?

- În parte, da, recunosc el fără pic de rușine. Dar mi-a mai plăcut ce ai spus – că nu trîntești ușile, că nu cicălești și nici nu cauți iubirea. Nici eu nu o caut. Tom tăcu și privirea lui vibrantă o învăluî. Cred că ne-am potrivi.

Nu am vrut să spun că nu-mi *doresc* iubire, protestă Cassandra. Voiam să spun că sînt dispusă să accept o iubire care se va dezvolta în timp. Mai exact, îmi doresc un soț care să mă iubească și el.

Domnul Severin nu se grăbi să vorbească.

- Dar dacă ai avea un soț care, deși nu ar fi frumos, nu ar fi chiar indezirabil și întîmplător ar fi foarte bogat? Dacă el ar fi blînd și atent și ți-ar oferi tot ce ți-ai dorit – case, bijuterii, călătorii peste hotare, un iaht privat și un vagon luxos de cale ferată? Dacă ar fi extrem de bun la...Aici făcu o pauză, cîntărindu-și cu atenție cuvintele. Dacă el ar fi prietenul și protectorul tău? Ar conta chiar atît de mult că nu poate să te iubească?

Dar de ce nu ar putea? întrebă tulburată și intrigată Cassandra. Înseamnă că ar fi lipist de inimă?

- Nu, are o inimă, dar a lui funcționează altfel. Este...înghețată.

- De cînd?

- De la naștere? spuse el, după ce mai chibzui.

Inimile nu sînt înghețate de la început, se pronunță Cassandra. S-a întîmplat ceva cu tine.

Domnul Severin o privi pieziș, ironic.

- Cum de știi atîtea despre inimă?

- Am citit romane...începu pătimașă Cassandra, dar o dezarmă rîsul lui înfundat. Multe romane. Nu crezi că omul poate învăța multe din citit romane?

- Nimic nu se aplică în viață. Scînteia din ochii lui era acolo, prietenoasă, ca și cînd o considera fermecătoare.

- Dar romanele sînt inspirate din viață. Un roman poate conține mai mult adevăr decît o mie de articole din ziar sau din lucrări științifice. Te pot face să-ți imaginezi, chiar și pentru o clipă, că ești altcineva – apoi înțelegi mai mult despre oamenii care sînt diferiți de tine.

Cassandra se simțea flatată de felul în care era ascultată; părea atent și interesat, ca și cînd i-ar fi cules cuvintele ca pe niște flori, pe care le va presa într-o carte.

- Îmi asum critica, zise el. Va trebui să citesc și eu

unul. Ai vreo sugestie?

- Nu aş îndrăzni. Nu ştiu ce gusturi ai.

- Îmi plac trenurile, navele, motoarele şi clădirile înalte. Îmi place ideea să călătoresc în locuri necunoscute, deşi niciodată nu am timp să merg nicăieri. Nu-mi plac sentimentalismele, nici romantismul. Istoria mă adoarme. Nu cred în minuni, îngeri sau fantome. O privi expectativ, ca şi când i-ar fi lansat o provocare.

- Hm. Cassandra selecta mental genul de roman pe care să i-l recomande.

- Va trebui să mă gîndesc puţin.

Vreau să-ţi recomand ceva care îţi va plăcea desigur.

Severin zîmbi, iar ochii lui străluceau.

Dacă eu ţi-am spus ce gusturi am, care sînt gusturile tale?

Cassandra privi spre mîinile împreunate în poală.

În general îmi plac lucrurile simple, zise ea surîzînd uşor auto-ironic. Lucrul de mîna, brodatul, tricotatul şi cusutul. Desenez şi pictez puţin. Îmi place să aţipesc, ora ceaiului, dar şi să hoinăresc într-o zi însorită, sau să citesc cărţi într-o după amiază ploioasă. Nu am talente deosebite, nici ambiţii mari. Doar că mi-ar plăcea ca într-o zi să am familia mea şi...vreau

să-i ajut pe oameni mai mult decît o fac acum. Le duc coşuri cu mîncare şi medicamente cunoştinţelor şi arendaşilor din sat, dar nu e suficient. Vreau să ofer ajutor *cu adevărat* oamenilor care au nevoie. Nu cred că e foarte interesant, adăugă ea, oftînd. Pandora e sora geamănă entuziastă, amuzantă, cea de care oamenii îşi amintesc. Eu am fost dintotdeauna...în fine, cea care nu este Pandora. Urmă o scurtă tăcere, apoi ea parcă se scuză: Nu ştiu de ce ţi-am spus toate astea. Probabil că de la şampanie. Te rog să uiţi ce ai auzit, bine?

- Nici dacă aş vrea, nu aş uita, zise el blînd. Iar eu nu vreau.

Cassandra privi în jos, puse paharul pe o măsută şi se ridică în picioare, apoi îşi aranjă rochia. Severin se ridică şi el.

- Să nu-ţi faci griji, zise el. Mie poţi să-mi spui ce vrei. Eu sînt stridia ta.

Tc rog să nu spui asta, zise ea şi rîse timid. Nu eşti deloc aşa ceva.

Poţi să alegi tu alt cuvînt, propuse el. Îi oferi braţul, ca să o ajute să coboare scările. Să ştii că, dacă vei avea nevoie de ceva – orice serviciu, mare sau mărunt – să apelezi la mine. Nu vor exista întrebări şi nici obligaţii. Promiţi că vei ţine minte asta?

Voi ţine minte, zise Cassandra, apoi acceptă

brațul, după o scurtă ezitare. Îl mai întrebă: de ce-mi faci promisiunea asta?

Ție nu ți-a plăcut niciodată ceva de la bun început, fără să știi exact de ce, dar simțind că vei descoperi motivul ceva mai târziu?

Ea zîmbi, gîndindu-se că *Da, de fapt, chiar acum* i se întîmplase asta, doar că ar fi o mărturisire prea directă și nu se cuvine să-l încurajeze.

M-aș bucura să te consider prieten, domnule Severin, dar mă tem că o căsătorie ar fi imposibilă. Nu ne potrivim. Eu ți-aș fi pe plac doar într-un mod superficial.

Mi-ar conveni și asta, spuse el. Relațiile superficiale sînt pe placul meu.

- Domnule Severin, zise ea, cu un zîmbet mîhnit, nu ai putea să-mi oferi viața pe care am visat-o dintotdeauna.

- Sper să ți se îndeplinească visul, milady. Dar dacă nu va fi așa, ți-aș oferi un substitut satisfăcător.

- Nu și dacă ai inima înghețată, zise Cassandra.

El surîse și nu mai spuse nimic. Pe cînd se apropiau de ultima treaptă, ea îi auzi comentariul rostit în șoaptă, dar suficient cît să se facă auzit.

- De fapt...cred că deja am început să mă topesc.

Capitolul 3

Deși Cassandra a încercat să păstreze față de domnul Severin o distanță circumspectă, totuși ea nu s-a putut abține să nu-i arunce ocheade, în timp ce socializa cu ceilalți invitați. Bărbatul era relaxat și tăcut, în plus nu făcea nici un efort să atragă atenția asupra lui. Chiar dacă nu ar fi știut cine este, Cassandra tot ar fi văzut ceva extraordinar la el. Era foarte sigur pe sine și avea o privire atentă, de prădător. Părea un bărbat puternic, iar ea îl văzu că vorbește cu unul asemenea lui, Winterborne. Cei doi erau foarte diferiți de bărbații din mediul ei, care fuseseră crescuți de la naștere în tradiții și coduri comportamentale vechi.

Bărbați ca Severin și Winterborne erau simpli prin naștere, dar își făureau propria avere. Din nefericire, în cercurile din lumea înaltă goana după profit era profund batjocorită și dezagreabilă. Bărbatul trebuie să-și dobândească bogăția cu discreție, lăsînd să se

înțeleagă că ea i-a fost dată prin mijloace indirecte.

Nu era prima dată când Cassandra și-ar fi dorit ca așa numitele "partide inechitabile" să nu fie atât de deplînse în înalta societate. La prima ei ieșire în lume, la Londra a cunoscut mulți tineri eligibili, de același rang cu ea, iar dintre ei doar zece puteau fi luați în considerație. Pînă la finalul sezonului primise cinci cereri în căsătorie, pe care le-a refuzat. Lady Berwick, însoțitoarea ei, a avertizat-o că ar putea să rămînă nemăritată, ca sora ei, Helen.

- S-ar fi putut mărita cu oricine, i-a zis cu mîhnire lady Berwick, însă chiar înainte să înceapă sezonul, ea și-a bătut joc de soartă și s-a măritat cu fiul unui negustor galez.

Era o mare nedreptate, fiindcă domnul Winterborne era un bărbat arătos, care o iubea la nebunie pe Helen. Întîmplător, el era și putred de bogat, întrucît moștenise magazinul tatălui său, pe care l-a transformat într-un magazin universal foarte cunoscut pe plan mondial.

Totuși, lady Berwick a avut dreptate în privința reacției societății. Prin saloane se vorbea că Helen s-a degradat la nivel social prin căsătorie. În cercurile cele mai elevate soții Winterborne nu vor fi niciodată acceptați. Din fericire pentru Helen, fericirea ei

radiantă o făcea să nu-i pese de nimic.

Nu m-ar deranja să mă mărit cu cineva de rang inferior, dacă aş fi îndrăgostită, se gîdea Cassandra. Nicidecum. Doar că, din păcate iubirea adevărată nu se arată aceluia care o caută. Dragostea este o mare ştrengăriţă, care preferă să se strecoare în viaţa acelor care sînt prea ocupaţi să facă alte lucruri.

Lady Berwyck apăru lîngă ea.

- Cassandra.

Femeia era înaltă şi maiestuoasă, zveltă ca o corabie cu catarge. Nu putea fi descrisă ca o persoană veselă; de obicei avea expresia cuiva care a găsit firimituri de pîine în gem. Totuşi, era de admirat: era pragmatică şi nu se lupta cu situaţiile imposibile, însă îşi atingea scopurile prin puterea voinţei şi insistenţă.

De ce nu te-ai aşezat la una dintre mesele invitaţilor? întrebă lady Berwyck.

- Am resimţit o uşoară melancolie după plecarea Pandorei, răspunse Cassandra timid.

- Draga mea, tu urmezi acum, îi zise femeia. Am de gînd să-ţi găsesc o partidă mult mai bună ca a surorii tale.

- Pandorei i-ar plăcea foarte mult, zise Cassandra zîmbitoare. Ar avea ocazia să mă vorbească pe la spate, fără ca eu să-i pot da vreo replică.

Lady Berwyck nu părea la fel de amuzată.

Pandora s-a opus întotdeauna sfaturilor mele. Totuși, a reușit să se mărite bine, iar tu vei face la fel. Vino, să conversăm cu lordul Foxhall și cu fratele lui, domnul Marsden, care este și el o partidă bună.

Cassandrei nu-i surîdea ideea să poarte conversații banale cu cei doi frați, sub atenta privire a doamnei Berwyck.

- Doamnă, i-am cunoscut pe cei doi domni și mi se par destul de curtenitori, dar nu cred că mi se potrivește vreunul din ei, cum nici eu nu mă potrivesc cu ei.

- De ce?

- Fiindcă...amîndoi sînt atît de...atletici. Le place vînătoarea, călăria, pescuitul, jocurile în natură și concursurile...zise ea, strîmbîndu-se cu subînțeles.

- Latura lor sălbatică este moșenire de la mama lor, care este americană, dar averea lui Westcliff este greu de estimat.

- Sînt sigură că nu m-aș putea îndrăgosti de lordul Foxhall sau de fratele lui, spuse Cassandra.

- Ți-am mai spus că este irelevant.

- Nu pentru mine.

- O căsătorie din dragoste este lipsită de substanță, la fel ca deserturile acelea care stau drept pe farfurie,

iar cînd le abordezi cu lingurița, se prăbușesc.

Doamnă, doar nu vă opuneți căsătoriilor din dragoste, dacă domnul este potrivit în alte privințe?

- Ba da, sînt împotriva lor. Cînd o căsnicie începe cu iubire, ea sfîrșește inevitabil cu dezamăgire. O uniune din interes, în care partenerii *se plac*, va avea ca rezultat o căsătorie stabilă și productivă.

Dar acesta nu este un punct de vedere prea romantic, îndrăzni să spună Cassandra.

- În zilele noastre sînt prea mulți tineri romantici și asta nu e bine pentru ei. Romantismul întunecă judecata și strîmtează corsetele.

Cassandra suspină tristă.

- Mi-aș dori să-l pot strîmta și eu pe al meu. Deabia aștepta să urce în camera ei, după cît mîncase, ca să se schimbe în ceva mai confortabil.

Lady Berwyck o privi dezaprobator, însă cu afecțiune.

- Mai puțini biscuiți la ceai, Cassandra. Ai putea să slăbești suficient pînă va începe sezonul de baluri.

Cassandra dădu din cap, iar obrazii i se coloraseră puțin.

- Draga mea, urmează o perioadă riscantă pentru tine, continuă femeia. Prima ta apariție a fost un triumf. Ai fost recunoscută ca frumusețe detașată, fapt

care a stîrmit multă gelozie și admirație. Totuși, refuzurile tale vehemente ar putea da naștere unor acuzații de trufie și sfidare, creînd impresia că îți place să te joci cu inimile bărbaților. Evident, nimic nu poate fi mai departe de adevăr, însă în societatea londoneză adevărul nu contează cîtuși de puțin. Bîrfele se hrănesc cu minciuni. Ar fi bine să accepți propunerile primite de la tineri respectabili anul acesta – cu cît mai repede, cu atît mai bine.

Capitolul 4

- Devon, mă tem că răspunsul este nu, zise lordul Trenear, ușor deranjat de faptul că trebuia să bea un coniac în salonaș cu Severin, în loc să stea alături de soția lui, în pat.

- Dar pe Helen i-ai dat-o lui Winterborne, protestă Severin. Doar nu sînt un pretendent mai rău decît a fost el.

Acum, cînd se încheiase dejunul post-cununie, atmosfera se relaxase. Invitații se plimbau în grupuri restrînse, unii pe jos, alții plecaseră cu trăsurile, jucau tenis sau bowling, ori se odihneau în camerele lor. Kathleen, soția lui Devon, roșcata minionă tocmai i-a șoptit acestuia la ureche invitația provocatoare să o urmeze în cameră, pentru un pui de somn, iar propunerea a fost imediat agreată cu entuziasm.

Tom Severin l-a oprit totuși din drum, cu rugămintea să-i vorbească. Devon nu a fost deloc surprins de problema prietenului său. Se așteptase la asta din

partea lui Severin, pe care-l știa mare colecționar de frumuseți, mai ales după ce a cunoscut-o pe Cassandra.

- Nu i-am dat-o pe Helen lui Winterborne, zise Devon. Ei au vrut să se căsătorească și...în fine, nu acesta ar fi tot adevărul. Se retrase către o fereastră cu vitralii viu-colorate.

În urmă cu doi ani Devon a primit printr-o moștenire neașteptată titlul de conte, devenind astfel tutorele celor trei surori Ravenel. Primul lui gând a fost să le mărite pe surori cât putea de repede, de preferință cu bărbați bogați, care ar plăti sume generoase pentru acest privilegiu. Însă pe măsură ce Devon le-a cunoscut mai bine pe Helen, Pandora și pe Cassandra, i-a devenit din ce în ce mai clar gândul că ele depind de el și că era datoria lui să le protejeze interesele.

- Severin, zise el foarte precaut, acum doi ani am avut aroganța teribilă să-i ofer lui Rhys Winterborne mîna Helenei, ca și cînd ea ar fi fost o delicată pe tavă.

- Da, știu. Pot să primesc și eu una?

Devon ignoră ironia.

Adevărul este că nu ar fi trebuit să fac asta. Schiță un zîmbet amar. Din acel moment mi s-a impregnat în minte faptul că femeile chiar sînt ființe

sensibile, care gîndesc, visează și au speranțe.

Eu îmi pot permite speranțele și visurile Cassandrei, insistă Devon prompt. Oricare ar fi ele, dar chiar și unele pe care ea nici nu le-a considerat încă.

- Multe lucruri nu înțelegi despre Cassandra și surorile ei. Ele au fost crescute într-un fel...neobișnuit.

Severin îl privi extrem de interesat.

- Din cîte am auzit, au avut o existență protejată, în provincie.

- "Protejată" nu este cel mai potrivit cuvînt. Mai exact ar fi "neglijată" Practic au fost restricționate la o viață într-o casă de provincie, unde au fost și uitate. Părinții lor au acordat atenție exclusiv plăcerilor egoiste proprii, iar ce le-a rămas din aceasta au îndreptat mai mult asupra unicului lor fiu, Theo. Chiar și după ce a moștenit titlul, el nu s-a sinchisit să le ofere fetelor nici un sezon de baluri.

Devon se îndreptă spre un dulap încastrat într-o nișă din perete. Pe rafturile acestuia erau expuse cîteva obiecte ornamentale: o cutie antică pentru păstrat tutunul, o colecție de portrete miniaturale înrămate, o tabacheră bătută cu pietre prețioase și trei aușeli împăiați, așezați pe o rămurică introdusă într-un clopot de sticlă.

- Nu există obiect în casa asta, comentă Devon, privind clopotul de sticlă, pe care să-l detest mai mult. După spusele menajerei, contele îl ținea mereu în biroul lui. Fie îl amuza simbolistica aranjamentului, fie nu o recunoștea; nu-mi dau seama care din ele este mai condamabilă.

- Nu sîntem toți sentimentali, ca tine, Trenear, îi zise Devon.

Mi-am promis ceva: cînd Cassandra va fi măritată și fericită, voi sparge acest clopot.

- Visul tău este pe cale să devină realitate.

- Am spus măritată și *fericită*. Devon se sprijini de dulap, cu brațele încrucișate la piept. După ani, în care a fost refuzată de oameni care ar fi trebuit să o iubească, biata Cassandra are nevoie de atenție și intimitate. Are nevoie de *afecțiune*, Tom.

- Dar eu pot să fiu afectuos, protestă Severin.

Devon dădu din cap exasperat.

În cele din urmă o vei considera sufocantă – incomodă – vei fi tot mai rece cu ea, apoi va trebui să te omor. Pe urmă voi fi obligat să nu te nimeresc, pentru ca West să aibă el satisfacția că te-a ucis. Devon făcu o pauză, în care mai căuta argumente în defavoarea acestei mezialianțe. Cunoști o mulțime de femei frumoase, care s-ar mărita cu tine pe loc, dacă

le-ai cere mîna. Oricare dintre ele ar servi scopurilor tale. Uit-o pe aceasta. Cassandra vrea să se mărite din dragoste.

- Dar ce garantează dragostea? îl persiflă Severin. Cîte cruzimi s-au comis în numele iubirii? De secole femeile sînt abuzate și trădate de bărbați care se laudă că le iubesc. Dacă vrei părerea mea, o femeie poate beneficia mai mult de pe urma unui portofoliu de investiții diversificat, decît din dragoste.

Te avertizez, dacă mai continui să-mi dai tîrcoale, vei sfîrși cu o cruce grea pe piept. Soția mă așteaptă sus să-i țin companie pentru un pui de somn.

- Cum poate un bărbat adult să doarmă în mijlocul zilei? De ce ai vrea să faci asta?

- Nu aveam de gînd să dorm, zise scurt Devon.

- Oh, mi-ar plăcea și mie să am o soție cu care să trag un pui de somn. Practic recunosc, mi-ar plăcea cîte o moțăială zdravănă în mod regulat.

- De ce nu-ți iei o amantă?

Amanta este soluția temporară pentru o problemă pe termen lung. Soția este mai economicoasă și convenabilă, ca produce fii legitimi, nu bastarzi. În plus, Cassandra ar fi exact genul de soție cu care mi-ar plăcea să mă culc. Nu-ți cer mai mult decît să am ocazia să o cunosc mai bine, adăugă el,

cînd citi refuzul pe chipul lui Devon. Dacă și ea este de acord. Permite-mi să vă vizitez o dată sau de două ori, cînd veți reveni la Londra. Dacă în cele din urmă va alege să nu mă mai vadă, atunci voi păstra distanța.

- Cassandra este liberă să judece și singură, dar eu nu voi ezita să-i dau sfaturi cît mai bune – doar că părerea mea nu se va schimba. Această însoțire ar fi o greșeală pentru amîndoi.

Severin îl privi îngrijorat.

- Are vreo legătură cu contractul de închiriere? Ar trebui să-mi cer scuze pentru ceva?

Devon simțea că-i vine să rîdă, dar și să sară la gîtul lui.

- Numai tu puteai să pui o astfel de întrebare.

Nu va uita niciodată iadul negocierilor purtate cu Severin în urmă cu doi ani, pentru un contract de închiriere, care-i permitea lui Severin să construiască o cale ferată care traversa un colț al proprietății lui. Severin gîndea de zece ori mai rapid decît cei mai mulți oameni și își amintea absolut *totul*. Îi plăcea să-și ia avînt, să se ferească și să atace pentru simpla plăcere de a-și dezechilibra adversarul. Efortul mental i-a extenuat și i-a înfuriat pe toți, inclusiv pe avocați, iar partea cea mai înnebunitoare a fost concluzia că Severin s-a distrat copios.

Doar cu o încăpăținare de catîr, Devon a reușit să-și mențină poziția și a obținut o înțelegere avantajoasă. Mai tîrziu a descoperit cît de aproape a fost să piardă o avere din exploatarea depturilor pe rezervele minerale de pe propriul lui domeniu.

Nu era prima dată cînd Devon se întreba cum putea să fie Severin atît de priceput la oameni, dar totuși să-i înțeleagă atît de puțin.

- Nu a fost unul dintre cele mai bune momente ale tale, îi zise el sarcastic.

Severin se ridică și începu să se plimbe nervos.

- Nu gîndesc mereu la fel ca toți oamenii. Pentru mine negocierile sînt un joc, bombăni el.

- Știu, zise Devon. La negocieri ești ca la poker. Joci doar ca să cîștigi – de aceea ești așa de bun în ce faci. Doar că pentru mine nu a fost un joc. Două sute de familii de arendași trăiesc pe proprietatea mea. Aveam nevoie de venituri, ca să le asigurăm supraviețuirea. Altminteri puteam să dau faliment.

- Ar fi trebuit să țin cont că pentru tine contractul înseamnă altceva decît ceea ce este pentru mine, zise Severin.

- Nu trebuie să-ți faci tu griji pentru arendașii mei. Eu răspund pentru ei.

- Cum nu este cazul nici să desconsider interesele

unui bun prieten, spuse sincer Severin. Îmi cer scuze pentru felul în care m-am purtat atunci.

- S-a uitat deja, zise Devon.

Ți-aș fi redat drepturile asupra mineralelor acelea imediat ce realizam că-ți pun în pericol proprietatea, continuă Severin. Nu spun asta pentru că mă interesează Cassandra, ci pentru că așa simt.

De zece ani de când se cunoșteau Severin nu se scuzase în fața lui Devon decît de vreo șase ori. De când averea și puterea lui Severin au crescut, nici el nu mai era dispus să se umilească.

Devon își aminti de seara în care s-au cunoscut la o cîrciumă obscură din Londra. Tot în ziua aceea West apăruse la ușa apartamentului de pe terasă, deținut de Devon, cu vestea că tocmai fusese exmatriculat de la Oxford, pentru că a dat foc în camera lui. Devon și-a luat fratele mai mic și l-a așezat într-un colț întunecat al cîrciumei, unde au discutat în contradictoriu la o bere.

Pe neașteptate un străin s-a amestecat în conversația lor.

- Ar trebui să-l feliciți, se auzi o voce de la masa vecină, nu să-l iei la rost.

Cînd Devon își îndreptă privirea spre vorbitor, văzu un tînăr brunet, stînd la masa vecină, în compania

cîtorva măscărici aproape beți. Tînărul era foarte slab și avea o față triumphiulară, iar ochii lui erau foarte pătrunzători.

Pentru ce să-l felicit? Pentru doi ani de taxe școlare irosite?

- Mai bine decît patru ani de taxe școlare irosite. Bărbatul îi lăsă baltă pe cei cu care stătea la masă și își trase scaunul la masa celor din familia Ravenel, fără să fie invitat. Iată un adevăr pe care nu vrea nimeni să-l recunoască: cel puțin optzeci la sută din ceea ce se predă la universitate este total inutil. Restul de douăzeci la sută îți este folositor doar dacă studiezi în particular o disciplină științifică sau tehnică. Oricum, de vreme ce fratele tău nu va fi niciodată doctor, nici matematician, el a economisit mulți bani și timp.

West îl privea pe necunoscut cu superioritate.

Dumneata ori ai ochii de culoare diferită, comentă el, ori sînt mai beat decît am crezut.

Oh, ești beat criță, confirmă bărbatul, foarte amabil. Dar da, sînt de culori diferite: sufăr de heterocromie.

- Și este molipsitor? îl întrebă West.

Nu, zise străinul. Am fost lovit în ochi cînd aveam doisprezece ani.

Acest bărbat era Tom Severin, desigur, care

plecase de bună voie de la Universitatea Cambridge, pentru că a fost obligat să urmeze cursuri pe care el le considera irelevante. Era dispus să studieze doar materii care îl ajutau să facă bani. Nimeni – în special Tom – nu se îndoia că într-o zi va deveni un om de afaceri de succes.

Întrebarea a cărui răspuns rămînea deschis. era dacă avea succes ca persoană.

Astăzi Devon îl vedea pe Severin cu totul schimbat. Arăta parcă rătăcit într-un loc necunoscut, fără nici o hartă.

- Ce faci, Tom? îl întrebă el indiferent. De ce ești aici de fapt?

- Nu știu, răspunse abătut Severin, care altădată ar fi dat un răspuns în doi peri.

- Ai vreo problemă în afaceri?

- Nu, nu, zise el cumva nerăbdător. Totul este în regulă.

- Atunci ai probleme de sănătate?

- Nu, doar că în ultima vreme...îmi doresc ceva ce nu am, dar nu-mi dau seama ce este. Este imposibil; am de *toate*.

Devon se abținu să nu rîdă. Conversația lua mereu o turnură chinuitoare pentru Severin, atunci cînd el, care de obicei era detașat de emoții, încerca să

identifice detaliul care îl tulbura.

- Crezi că e vorba de singurătate? sugeră el.

- Nu, nu e vorba de asta, zise Severin gînditor. Cum se numește atunci cînd totul pare plictisitor și inutil, dar chiar și oamenii pe care îi cunoști și se par străini?

- Singurătate, zise sec Devon.

- Fir-ar să fie. Acum sînt șase.

- Șase ce? întrebă uluit Devon.

- Sentimente. Nu am cunoscut niciodată mai mult de cinci sentimente, care și așa sînt greu de suportat. Al naibii să fiu, dacă mai vreau să adaug vreunul.

- Nu vreau să știu care sînt cele cinci sentimente ale tale, zise Devon mergînd spre bar. Știu sigur că răspunsul m-ar îngrijora.

Conversația lor a fost întreruptă de o bătaie în ușă.

- Ce este? întrebă Devon.

Sims, valetul apăru în prag, imperturbabil ca de obicei. După clipirile dese și mișcarea ușoară a coatelor se vedea că este nervos și ceva nu era în regulă, totuși.

- Scuze, milord, mă văd nevoit să întreb dacă știți cumva unde se află domnul Ravenel.

- Spunea că se duce la arat pe cîmp, zise Devon. Nu știu dacă era vorba de ferme sau de terenurile

arendașilor.

- Cu permisiunea dvs, milord, voi trimite un băiat să-l caute. Avem nevoie de părerea lui privind necazul din bucătărie.

- Ce fel de necaz?

- După spusele bucătarului, boilerul din bucătărie a început să scoată niște zgomote înspăimântătoare, ca niște bubuituri și clănțănituri în urmă cu o oră. O parte metalică a zburat prin aer, ca și când ar fi fost aruncată de un tun.

Devon făcu ochii mari și drăcui.

- Așa este, milord, confirmă Sims.

Problemele cu boilerule nu trebuiau desconsiderate. În ziare apăreau mereu știri despre explozii fatale produse la instalațiile defecte sau cauzate de proasta manevrare.

- S-a rănit cineva? întrebă Devon.

- Din fericire nu, domnule. A fost stins focul și am închis valva de la conductă. Din păcate instalatorul este în concediu și aș trimite pe cineva la Alton, unde...

- Stai, îl întrerupse Severin. Care valvă? Cea de la conducta de alimentare cu apă rece, sau cea de la retur?

- Mă tem că nu știu, domnule.

Devon se uită spre Severin, iar acesta zise amuzat:

Dacă era să explodeze ceva, se întâmpla pînă acum. Totuși, ar fi bine să mă uit și eu.

Devon era acum bucuros că prietenul său este expert în motoare cu aburi și precis știa să repare un boiler legat la ochi. Devon îl conduse la bucătărie, unde era o atmosferă de furnicar și toți alergau ocupați cu treburi.

Bucătăreasa le explica ajutoarelor cum se pregătește următorul fel de mîncare pe care îl vor servi la cină. Cînd îl văzu pe Devon, făcu o reverență și zise aproape plîngînd:

Milord, ce dezastru! Tocmai cînd aveam mai mare nevoie, s-a stricat. Acum va trebui să schimbăm tot meniul la cină. Vom servi bufet rece.

- Cred că și invitații vor fi bucuroși, pentru că afară este foarte cald, zise Devon. Doamnă Bixby, dacă vă dați silința, știu că rezultatele or să fie extraordinare.

Menajera, doamna Church își spuse și ea păsul:

- Lord Trenear, boilerul din bucătărie dădea apă caldă și pentru băi, iar musafirii vor dori să facă baie înainte de cină. Noi am pus deja vase cu apă la fiert, pe care să o cărăm sus cu gălețile, dar fiind multă lume, nu știu cum ne vom descurca.

Severin începuse să inspecteze deja boilerul.

- Cred că va trebui să schimbi bolierul acesta cu unul mult mai mare – poate pentru optzeci de galoane, sau mai mult. Pînă atunci, trebuie să se mențină focul foarte slab. Problema e serioasă la tubulatură. Dacă apa fierbinte pleacă din boiler mai repede decît se reumple vasul, s-ar putea produce o explozie, din cauza aburului. Aș putea să înlocuiesc eu țeava, dacă aveți una de rezervă.

- Sînt sigur că avem, zise Devon. În casa asta este mereu ceva de reparat la instalațiile sanitare.

- Doamnă Bixby, vă rog să nu lăsați pe nimeni să intre cît timp mă ocup eu de reparații. Va trebui să tai niște țeavă și vor fi multe scule pe jos, așa că nu vrem să se accidenteze cineva, zise Severin. În cinci – șase ore totul va fi funcțional din nou.

Devon păru că regretă incidentul cu boilerul, din cauza căruia Severin nu se va relaxa, la fel ca restul invitaților, așa că simțea nevoia să se scuze.

- Tom, nu trebuie să...începu Devon.

- În sfîrșit ceva interesant de făcut în casa ta, zise Severin vesel și își suflecă mînele de la cămașă.

Capitolul 5

Deși Cassandra era obosită după agitația de la nunta Pandorei, era atât de surescitată, încât nu reușea să așteaptă deloc. Gîndurile îi hoinăreau aiurea. Probabil că deja Pandora și lordul St. Vincent au ajuns pe Isle of Wight, unde își vor petrece luna de miere la un hotel de lux. În noaptea aceasta Pandora se va odihni în brațele soțului ei și va împărtăși cu el intimitățile oricărei relații matrimoniale.

Simți un junghi în piept, care semăna cu gelozia. Deși Cassandra se bucura că Pandora s-a măritat cu cel pe care-l iubea, voia ca și pentru ea să înceapă odată povestea veșnicei iubiri. Nu i se părea tocmai corect ca Pandora, care nu a dorit niciodată să se mărite, să aibă acum un soț, în vreme ce ea, Cassandra urma să aștepte încă un sezon de baluri la Londra. Gîndul că va întîlni aceiași oameni, că va dansa aceleași dansuri, toată limonada și conversațiile răsuflate...Doamne, ce dezamăgire. Nu putea să spere

că rezultatul va fi diferit de data aceasta.

Cassandra auzi rîsetele și strigătele tinerilor care jucau tenis și crichet, așa că decise să li se alăture. Nu. Îi era prea greu acum să se prefacă fericită.

Se schimbă într-o rochie galbenă, cu mîneci vapoase și merse în salonașul de la etaj. Cei doi cîini ai casei, Napoleon și Josephine, perechea de cockeri spanioli, au urmat-o de cum au văzut-o pe hol. În salon era un pian în colț și multă mobilă pe care se răsfațau o mulțime de perne ornamentale, dar și o bibliotecă înaltă cu cărți.

Se așază pe jos, cu picioarele încrucișate, lîngă cîini, înveselită de salturile lor și de buna-dispoziție pe care o stîrneau.

- Noi nu avem nevoie de Făt Frumos, nu-i așa? îi întrebă ea serioasă. Nu, nu avem. Uite acolo, pe covor o pată de soare și cărțile din apropiere – doar de asta avem nevoie ca să fim fericiți.

Cîinii s-au întins pe covor și au continuat să-și fluture cozile, de bucurie. După ce i-a mai mîngîiat puțin, Cassandra scotoci printre volume: *Nunta Dublă...Ducele secret...Pretendentul meu chipeș*, precum și multe alte titluri citite și răsцитite. *Istoria celor treizeci de ani de pace* și *Viața lui Nelson* erau deja romane pe marginea cărora puteai să faci

comentarii la cină. Dădu de o carte pe al cărui cotor citi: *Ocolul Pământului în optzeci de zile*, de Jules Verne.

Ei și Pandorei le plăcea foarte mult personajul principal al romanului, un englez bogat și iubitor de aventură, pe nume Phileas Fogg, un personaj destul de straniu.

De fapt, această carte ar fi recomandarea perfectă pentru domnul Severin, așadar i-o va oferi cadou. Lady Berwyck va spune că nu este unul potrivit, dar Cassandra era curioasă cum i se va părea lui cartea. Desigur, dacă se va învrednici să o citească.

Se decise să coboare, iar pe scări îl întâlni pe Peter, care căra două vase cu apă fierbinte.

- Scuze, milady, zise valetul și puse jos gălețile din alamă, ca să se odihnească.

- Peter, de ce cărați apa asta? întrebă ea îngrijorată. Iar sînt probleme cu țevile?

De îndată ce Devon a moștenit Eversby Priory, el a insistat ca în toată casa să fie instalate tubulaturi pentru apă curentă. Procesul continua, fiindcă era o construcție veche, ale cărei podele și pereți trebuiau refăcute continuu. Cei din casă s-au obișnuit cu permanentele lucrări.

- S-a defectat boilerul de la bucătărie, spuse Peter.

- Oh, sper că vor găsi pe cineva care să-l repare.

- Au găsit deja.

Slavă Domnului. Peter, știi în care cameră doarme domnul Severin?

Milady, nu stă la conac. Și-a adus un vagon particular pe calea ferată.

- Nu știu cum să îi trimit cartea asta. Poate dacă-l întreb pe Sims...

- Dar este în bucătărie. Nu Sims, adică...domnul Severin. El lucrează la boiler.

- Vorbești despre domnul Severin, magnatul căilor ferate? întrebă uluită Cassandra.

- Da, milady. În viața mea nu am mai văzut un gentleman atît de priceput să mînuiască o cheie și un fierăstrău. A desfăcut singur sistemul de tubulaturi al boilerului de parcă era o jucărie pentru copii.

Încercă să și-l imagineze pe elegantul Tom Severin, îmbrăcat impecabil și cu cheia în mînă, dar eforturile i-ai fost zadarnice.

Trebuia să vadă cu ochii ei.

Cassandra coborî și se opri în salonașul de la parter. După ce își turnă un pahar cu apă rece din carafa de pe o tavă, continuă să coboare spre subsol, unde erau bucătăria și anexele casei și unde locuiau servitorii. Bucătăria era ca un cîmp de luptă.

Bucătăreasa dădea ordine scurte, toate ajutoarele curăţau legume, le tocau la o masă lungă, cu blat de marmură, iar ajutorul bucătăresei pisa mirodenii într-un mojar.

Părea că o linie invizibilă împărţise în două încăperea: de o parte servitorii ocupaţi cu bucatele, iar de partea cealaltă singur, un bărbat cufundat în activitate.

Cassandra zîmbi amuzată cînd îl zări pe Tom Severin în genunchi, cu picioarele ușor depărtate, cu mînele suflecate și gulerul descheiat, cu o țeavă lungă într-o mînă. Bărbatul era bine clădit, cu umeri puternici și picioare sănătoase. Era transpirat, iar părul de la ceafă i se lipise în șuvițe lungi.

Cassandra îi urmărea mișcările, captivată de dibăcia cu care mînuia uneltele. Cînd o văzu că s-a apropiat, domnul Severin se opri din lucru și zîmbi atît de sincer, încît i se luminează toată fața. Căldura pe care o trimiseră ochii lui albaștri-verzi a avut un efect imediat asupra ei, de parcă un circuit electric a fost completat, iar el era parcurs de un curent constant, care-i unea. Păru surprins de prezența ei la bucătărie, la fel cum și pe ea a surprins-o activitatea lui. Lăsa uneltele pe jos și dădu să se ridice, dar ea îl opri.

- Ți-e sete? îl întrebă imediat, apoi întinse spre el

paharul cu apă rece. El luă tăcut paharul și bău apa din cîteva înghițituri. Se șterse pe frunte cu mîneca albă a cămășii și zise stînjent:

- M-ai surprins într-un moment delicat, milady.

Pe Cassandra o amuza reacția lui, înțelegînd că nu dorește să se arate în fața ei decît elegant și îngrijit, dar îl prefera așa cum era acum, ciufulit și nearanjat.

- Ești un erou, domnule Severin. Fără dumneata, am fi fost condamnați la băi reci și lipsa ceaiului la micul dejun.

- Păi, nu putem să lăsăm lucrurile așa, zise el și-i dădu paharul gol.

Te las să lucrezi, dar...Cassandra îi dădu cartea...ți-am adus asta. Ți-o dăruiesc. El studie coperta, răstimp în care Cassandra remarcă părul lui negru, ușor ondulat, tuns perfect și care invita la jocuri nevinovate. Îi ardeau degetele să se joace puțin cu buclele lui, dar strînse pumnul. Este un roman de Jules Verne, continuă ea. Scrie mai mult pentru cititorii tineri, dar și adulții agreează lucrările lui.

- Care este subiectul?

- Un englez acceptă un pariu că va călători în jurul lumii în doar optzeci de zile. Călătorește cu trenul, cu vaporul, călare pe cal, pe elefant, ba chiar și cu o sanie propulsată de vînt.

Ochii lor se întâlneau; ai lui erau mirați.

- De ce să citesc ditamai cartea, când aş putea să obțin itinerariul de la o agenție de turism?

Subiectul cărții nu este itinerariul, zise ea zîmbind. Important este ceea ce învață el din acest parcurs.

- Și anume?

- Citește-o și vei afla, lansă ea provocarea.

- O voi citi. Puse cartea pe o bucată de postav, alături de trusa cu scule. Îți mulțumesc.

- Pot să mai rămân cîteva minute? întrebă ea fără să ezite. Te deranjez?

- Nu, doar că este foarte cald aici, iar afară este atît de frumos. Nu preferi să petreci timpul cu ceilalți invitați?

- Nu-i cunosc pe foarte mulți.

- Nici pe mine nu mă cunoști.

- Atunci propun să ne cunoaștem, sugeră ea și se instalează pe bucata de postav, cu picioarele încrucișate. Putem vorbi în timp ce lucrezi. Sau ai nevoie de liniște, ca să te concentrezi?

Personalul de la bucătărie începu să se agite, când au văzut-o pe doamna casei așezată direct pe podea.

- Nu am nevoie de liniște, zise domnul Severin. Dar, dacă vei avea necazuri că faci asta, vreau să se

știe că nu a fost vina mea.

Singura persoană care comentează este lady Berwyck, iar ea nu pune piciorul în bucătărie. Cu un gest natural, ea își strânse poalele rochiei și le aranjă sub ea. De unde știi atâtea lucruri despre toate astea?

- Când eram copil, am fost ucenic la o companie care construia tramvaie, zise el, în timp ce luase un cutter cu care cresta o țeavă de cupru. Ziua construiam motoare cu aburi, iar seara mergeam la cursuri de inginerie mecanică.

- Mai exact ce înseamnă asta? Tot ce știu despre ingineri este că în tren se află mereu unul. Îl văzu că începe să zîmbească, așa că se corectă: Ce întrebare prostească. Lasă...

Nu. De ce ți se pare greșit că nu știi ceva? Oamenii proști sînt cei care cred că știu totul.

Cassandra zîmbi mai relaxată.

- Ce face un inginer mecanic?

- Proiectează, construiește și pune în funcțiune mașini.

- Orice fel de mașini?

- Da. Inginerul de tren răspunde de funcționarea locomotivei și a părților mobile ale ei. Severin luă o perie de sîrmă și începu să curețe interiorul țevii.

- Pot să fac eu asta? întrebă Cassandra. El o privi

cu scepticism. Lasă-mă pe mine, insistă ea și-i luă din mînă peria și bucata de țevă. El tresări, iar reacția lui era tipică bărbaților care o găseau extrem de frumoasă. Mișcările ei erau atît de blînde, încît domnul Severin și-a revenit de-abia după cîteva secunde.

- Nu cred că ar trebui să te ocupi de reparații la instalații, comentă el, cu ochii fixați pe mîinile ei.

- Nici eu, spuse ea, dar începu să frece cu peria capătul țevii. Nu pot să mă port cum se cuvine chiar întotdeauna. Este greu pentru cineva care a crescut într-o atmosferă lipsită de reguli să le învețe pe toate de la început.

- Nici eu nu sînt adeptul regulilor, zise el și se aplecă să curețe cu șmirghel o piesă de conexiune a țevii cu biolerul. De obicei ele sînt pentru binele altora, nu al meu.

- Totuși, trebuie să ai anumite reguli personale.

- Trei.

- Doar trei? întrebă Cassandra mirată.

Trei, dar bune, zise el, schițînd un zîmbet strengăresc.

- Care sînt ele?

- Să nu minți niciodată, spuse el, scotocind prin trusa cu scule. Să le faci mereu oamenilor servicii, atunci cînd se poate. Să ții minte că tot ce promit

oamenii în prima parte a contractului, pot retracta în partea scrisă cu litere mici.

- Mi se par reguli bune, spuse ea. Aș vrea să am și eu numai trei, doar că trebuie să respect sute.

El scoase o cutiuță metalică de unsoare și unse capetele țevii, precum și conexiunea de la boiler cu degetul arătător.

- Când ești prezentată unui gentleman, niciodată să nu privești mai sus de ultimul nasture de la guler. Nu accepta cadouri scumpe; îți creezi obligații. Nu e frumos să porți pălărie înaltă în sala de teatru. Iar aceasta – foarte importantă – să nu lași un câine într-o cameră unde lucrezi cu fulgi și lipici. Apoi...

- Stai, o întrerupse el și se șterse pe mâini cu o cârpă. De ce să nu privești mai sus de nasturele de la guler, când cunoști un bărbat?

- Pentru că, dacă mă uit la fața lui, el va crede că sînt prea îndrăzneată.

- Poate ar crede că ai nevoie de un consult la ochi. Ea pufni în rîs și comentă:

- Poți să faci haz de asta, dar este o regulă care trebuie respectată.

Dar tu te-ai uitat direct la mine când ne-am cunoscut, zise domnul Severin.

Ea îl privi muștrător, dar zîmbi.

- Aceea nu a fost chiar o prezentare. Ai intervenit într-o conversație privată...

Nu m-am putut abține. Trebuia să-ți ofer o alternativă pentru căsătoria cu West Ravenel.

Cassandra simți un val fierbinte prin tot corpul și se îmbujoră. Conversația devenise brusc mult prea intimă.

A fost un impuls prostesc al meu. Eram neliniștită... fiindcă uneori mi se pare că nu voi...dar nu o voi face. Să mă mărit cu West, adică.

El o studie foarte atent.

- Înseamnă că nu simți nimic pentru el? rosti el precaut, pe un ton scăzut, fapt care aducea un plus de intimitate întrebării.

- Nu, este ca un unchi pentru mine.

- Un unchi pe care l-ai cerut în căsătorie.

Într-un moment de disperare, protestă ea. Trebuie să fi simțit și tu așa ceva odată...

El clătină din cap.

- Eu nu cunosc acest sentiment: disperarea.

- Nu ai simțit niciodată disperare? În legătură cu nimic?

Nu. Cu mult timp în urmă am identificat sentimentele care mă ajută pe mine. Am decis să le păstrez pe acestea și să le ignor pe celălalte.

- Este posibil să scapi de sentimentele pe care nu le dorești? întrebă ea neîncrezătoare.

- Pentru mine este.

Conversația a fost întreruptă de vocea bucătăresei, care întreba din celălalt capăt al bucătăriei:

- Cum merge cu boilerul, domnule Severin?

- Se poate rezolva, o asigură el.

- Lady Cassandra, insistă femeia, aveți grijă să nu-l distrageți pe domnul Severin de la treabă.

Nu voi face asta, zise ea foarte serioasă. Îi explică lui, fiindcă îl văzu că se uită ușor nedumerit de reacția bucătăresei. Bucătăreasa mă cunoaște de când eram copilă. Mă lăsa să stau pe un taburet, la masă și să mă joc cu resturi de aluat.

- Cum erai în copilărie? întrebă el. Ca scoasă din cutie și cu părul ondulat?

Nu, eram mereu neîngrijită, aveam genunchii juliți și părul încâlcit. Tu cum erai? Rebel și zburdalnic, presupun, cum sînt majoritatea băieților.

- Nu chiar, zise el, dintr-o dată devenind serios. Copilăria mea a fost...scurtă.

- De ce? întrebă ea, înclinînd ușor capul, în semn de curiozitate.

Se lăsă tăcerea, moment evaluat de ea ca o frământare interioară a lui, legată de oportunitatea

explicației. Îl văzu că se încruntă.

- Într-o zi, când aveam zece ani tata m-a luat cu el la gara Kings Cross. Căuta de lucru și acolo era un anunț pentru angajare hamali. Când am ajuns amîndoi la gară, mi-a zis să mă duc la biroul primăriei și să solicit un loc de muncă. El trebuia să plece pentru o vreme, așa mi-a spus. Eu trebuia să am grijă de mama și de surorile mele, pînă se întorcea el. Apoi s-a dus și a cumpărat un bilet doar pentru el.

- S-a mai întors? întrebă ea precaută.

- Biletul era doar pentru dus, veni brusc răspunsul.

Bietul băiat, se gîndi Cassandra, dar nu o spuse tare, fiindcă își dădea seama că el nu ar fi acceptat mila nimănui. Înțelese totuși cam ce însemna să fii abandonat de tată. Cu toate că al ei nu a plecat niciodată de tot, petrecuse luni întregi departe de Eversby Priory.

- Ți-au dat de lucru la gară? întrebă ea.

- M-au angajat ca băiat de tren și vindeam ziare sau mîncare. Unul dintre agenții gării mi-a dat în avans destui bani cît să-mi ajungă pentru început. Din momentul acela le-am întreținut pe mama și surorile mele.

Cassandra procesă noutățile despre bărbatul care i-a fost descris în termeni absolut contradictorii.

Insensibil, generos, sincer, priceput, periculos... cîteodată prieten, cîteodată adversar, întotdeauna oportunist.

Totuși, oricare ar fi fost complexitatea caracterială a lui Severin, erau multe de admirat la el. Cunoscut duritatea vieții la o vîrstă fragedă și își asumasese responsabilități de adult. Nu doar că supraviețuise, dar a prosperat.

Cassandra îl urmărea cum unge cu vaselină capetele țevilor; avea mîinile fine, cu degete lungi, senzuale, dar puternice și capabile. Cîteva mici cicatrici pe antebrațul puternic se vedeau pe pielea acoperită de peri denși.

- Ce sînt astea? întrebă ea.

Severin îi urmări privirea, pe brațul său.

- Cicatricile? Arsuri de la scînteii. S-a întîmplat cînd am sudat și am lucrat la forjă. Stropi de metal încins mi-au pătruns prin mănuși și salopetă.

Trebuie să fi fost foarte dureros, zise ea impresionată.

- Nu sînt atît de dureroase pe mîini; de obicei sar, dacă ești transpirat, adăugă el zîbind. Scînteile care-ți ard pantalonul sau pantoful și se lipesc - acelea dor ca naiba. Aprinse un chibrit, apoi luă lampa de sudură și aprinse capătul perforat. Ajustă filetul și

reglă fluxul de oxigen, apoi flacăra puternică și subțire
tîșni prin duza minusculă.

- Acum urmează partea amzantă. Vrei să mă ajuți?
o întrebă el.

- Da, zise Cassandra fără ezitare.

Severin îi arată cum să țină electrodul de lipit
foarte aproape de capetele care trebuiau unite, iar
Cassandra urmărea cum se topește metalul și formează
un manșon impenetrabil, care lipea definitiv capetele.

- E perfect, zise Severin.

- Mai trebuie să lipești ceva? întrebă ea zîmbitoare
și dornică de treabă.

- Celălalt capăt al țevii.

S-au așezat amîndoi în genunchi, lîngă locul unde
se contopeau cele două țevi, iar apropierea lor era
periculoasă, după părerea unora, care nu ar fi înțeles
dorința ei să ajute.

Ciudat, remarcă ea, cum materialul care se
topește sfidează gravitația și, în loc să se scurgă, se
aglomerează în jurul capetelor, pe care le unește
perfect. Îmi amintesc cum urcă apa pe perii pensulelor
scufundate în apă.

- Ești foarte isteată, o complimentă el. Cauza este
aceeași în ambele cazuri. Se numește capilaritate. În
spațiile înguste, cum sînt țevile acestea două,

moleculele materialului de lipitură sînt atrase unele de altele, pînă ce se adună în jurul cuprului, pe care îl sigilează.

- Nimeni nu mi-a mai spus că sînt isteată, observă Cassandra. Doar Pandora primea acest compliment.

- Dar ce spun oamenii despre tine?

- De obicei se spune doar cum arăt.

- Precis sînt mai multe de spus despre tine decît asta.

Cassandra simți cum roșește, dar se concentrează asupra lipiturii și se străduie să țină cît mai apropiate cele două capete. Totuși, inima îi bătea accelerat. Era bucuroasă că nu-i tremură mîinile vizibil.

După ce țevile au fost bine lipite, domnul Severin a stins flacăra și a luat din mîna ei electrodul. Făcu efortul să o privească în ochi.

- Felul în care te-am cerut de soție mai devreme... iartă-mă. A fost total... nerespectuos. Prostesc. De atunci am descoperit cel puțin zece motive pentru care doresc să-ți cer mîna, iar frumusețea este ultimul dintre ele.

- Îți mulțumesc, zise Cassandra uimită.

Aerul umed din încăpere purta mirosul pielii lui...de loțiune după ras cu esență de pin, amestecat cu săpun fin...căldura corporală pe care o simțea venind

dinspre el...precum și broboanele de transpirație de pe brațele lui, atât de intim apropiat de ea...toate o ademeneau. Ar fi vrut să se apropie și mai mult de el, ca să inhaleze mirosul masculin, absolut nou pentru ea.

Era fascinată de fațada aceea rece, disciplinată, care ascundea ceva...intens...ațîțător. Păcat că inima lui era de gheață. Păcat că ea nu ar putea niciodată să fie fericită cu traiul din lumea lui colțuroasă, extrem de grăbită. Pînă la urmă Tom Severin părea bărbatul cel mai atrăgător și captivant pe care l-a cunoscut vreodată.

Zdrăngănitul de vase din bucătărie o trezi din visare. Nu știa cum să alunge tensiunea dintre ei.

- Curînd ne vom întoarce la Londra, spuse ea. Dacă vei veni în vizită la familia mea, voi avea grijă să primești o invitație la cină, ca să discutăm despre carte.

- Dacă ne vom certa?

- Niciodată să nu te cerți cu un Ravenel, spuse ea zîmbitoare. Noi nu știm niciodată cînd să ne oprim.

Deja mi-am dat seama de asta, spuse el foarte prietenos. M-ai plăcea mai mult dacă aș fi de acord cu tot ce spui?

- Nu. Îmi placi exact așa cum ești.

Expresia feței lui deveni brusc indescifrabilă, de parcă ea i-ar fi vorbit într-o limbă străină, necunoscută.

I-a spus totul prea direct. Pur și simplu i-a scăpat. Oare l-a pus într-o situație jenantă?

Norocul ei că intrarea lui Devon a atenuat temerile ei.

- Am aranjat să cumpărăm alt boiler. Winterborne nu are în magazinul lui un model de optzeci de galoane, dar cunoaște un fabricant care...se opri și se uită la cei doi transfigurat. Cassandra, ce naiba faci aici, cu Tom Severin? De ce nu este nici o însoțitoare cu tine?

La câțiva metri de noi sînt vreo șase persoane, remarcă ea.

- Nu e totuna cu o însoțitoare. De ce stai pe podea?

L-am ajutat pe domnul Severin să lipească o țeavă, spuse ea entuziasmată.

Devon îl privi revoltat pe Tom.

- Ai pus-o să lucreze cu tine la flacăra deschisă, cu metal topit?

- Am fost amîndoi foarte atenți, spuse Cassandra defensiv.

Domnul Severin părea prea ocupat, ca să mai stea să explice. Se aplecă să adune sculele, pe care le strecură în geanta specială. Se ștergea pe o cîrpă, iar

Devon întinse mîna spre Cassandra, să o ridice.

- Dacă află de asta lady Berwyck, o să se pogoare asupra noastră mînia lui Zeus. Uită-te la tine, adăugă el morocănos.

Cassandra rîdea, amuzată de felul în care arăta probabil, transpirată și cu hainele mototolite, dar și pătate de unsoare.

- Poate ai crezut că Pandora a fost cauza tuturor întîmplărilor nefericite. După cum vezi, pot și eu să dau singură de necaz.

Pandora ar fi mîndră, comentă sec Devon, oarecum amuzat. Mergi și schimbă-ți rochia, înainte să te vadă cineva. Vom lua ceaiul de după amiază și precis Kathleen va dori să o ajuti cu cănille.

Domnul Severin se ridică și se aplecă ușor, deși pe chip nu i se citea nimic.

- Milady. Îți mulțumesc pentru asistență.

- Ne vedem la ccaai, așadar? întrebă Cassandra.

- Plec la Londra imediat, zise Tom. Am o întrunire de afaceri devreme, mîine dimineată.

- Oh, făcu ea dezamăgită total. Regret să aud asta. Eu...mi-a făcut plăcere să-ți țin companie.

- Și mie mi-a făcut plăcere, spuse Tom. Pe fața lui nu se putea citi nici un sentiment. Oare de ce devenise atît de precaut?

Cassandra făcu o reverență.

- Atunci, pe curînd.

El nu mai spuse nimic, dar dădu scurt din cap.

- Te conduc spre scara servitorilor, îi zise Devon Cassandrei, iar ea îl urmă.

De cum au ieșit din bucătărie, Cassandra l-a întrebat încet:

- Domnul Severin este întotdeauna atît de aprig? Era absolut fermecător, apoi starea lui de spirit s-a schimbat nemotivat.

Devon se opri pe hol și o întoarse cu fața spre el.

- Nu încerca să-l înțelegi pe Tom Severin. Nu vei găsi niciodată răspunsul potrivit, fiindcă nu există unul.

Da, dar...ne înțelegeam atît de bine și...mi-a plăcut de el.

- Doar pentru că așa a dorit el. Este un maestru al manipulării.

- Înțeleg, spuse ea și își relaxă umerii, lăsîndu-se pradă dezamăgirii. Probabil de aceea mi-a spus povestea despre tatăl său.

- Ce poveste?

- Despre ziua cînd tatăl lui a plecat, cînd el era copil. Văzîndu-l pe Devon că face ochii din ce în ce mai mari, îl întrebă: nu ți-a spus și ție despre asta?

Devon păru tulburat și dădu negativ din cap.

Niciodată nu vorbește despre tatăl său. Am presupus că a murit.

- Nu, el a...Cassandra se opri. Nu cred că ar trebui să repet o mărturisire.

- Scumpo, zise Devon încruntat...Severin nu este ca alți bărbați pe care i-ai cunoscut. El este sclipitor, lipsit de principii și nemilos din naștere. Nu-mi vine în minte nici un bărbat din Anglia, nici măcar Winterborne, care se află exact în centrul forțelor care vor schimba viața, așa cum o știm noi. Într-o bună zi va fi trecut în cărțile de istorie. Dar într-ajutorarea care există într-o căsnicie...conștientizarea nevoilor celui de lângă tine...lucruri de genul ăsta, lui îi sînt necunoscute. Bărbații care fac istoria sînt rareori soți buni. Ai înțeles? Întrebă el cu blîndețe.

Cassandra dădu afirmativ din cap, iar în clipa aceea simți că îl simpatizează. Din clipa cînd Devon a sosit la Eversby Priory, el a fost bun și înțelegător, așa cum ea și Pandora au dorit dintotdeauna să fi fost fratele lor, Theo.

Înțeleg, spuse ea în final. Și am încredere în judecata ta.

- Mulțumesc, surîse el. Acum dă fuga sus, înainte să te vadă...și scoateți-l din minte pe Tom Severin.

Seara, mult mai târziu, după ce s-a terminat cîna cu bufet rece, dar și cu muzică și jocuri în salonaș, Cassandra s-a retras în camera ei. Stătea la măsuta de toaletă, cînd a intrat Meg, camerista, ca să o ajute cu părul.

- Cineva a găsit asta în bucătărie, zise ea și puse ceva pe masa de toaletă. Doamna Church mi-a spus să ți-o aduc.

Cassandra privi surprinsă coperta verde, din piele, a cărții *Ocolul Pămîntului în optzeci de zile*. Realiză că domnul Severin a lăsat-o acolo și simți o mare dezamăgire. Nu accidental i-a refuzat el cadoul. Nu o să-i viziteze familia la Londra. Nu vor discuta despre cărți, sau despre altceva.

Dimineața i-a propus să-l ia de soț, dar pînă seara a abandonat-o. Ce frustrare i-a provocat acest bărbat nestatornic.

Cassandra deschise încet cartea și începu să o răsfoiască, în timp ce fata îi desfăcea părul aranjat într-un coc. Îi căzură ochii peste pasajul în care Passepartout, valetul credincios al lui Phileas Fogg, își expunea părerea despre stăpînul său.

Phileas Fogg, cu toate că este galant și curajos, trebuie să fie...total lipsit de inimă.

Capitolul 6

Septembrie

După trei luni de muncă asiduă și la fel de multe distracții cât a putut să găsească pentru sine, Tom nu reușise încă să și-o scoată din minte pe lady Cassandra Ravenel. Amintirea ei plutea mereu la granița conștiinței lui, strălucitoare ca un fir de beteală din bradul de Crăciun, lipit pe covor.

Nici într-un milion de ani nu ar fi bănuir că frumoasa Cassandra va coborî în bucătărie, să-l vadă. Nici nu ar fi dorit ca ea să facă asta. El însuși ar fi ales circumstanțe mult diferite, poate un loc cu flori și lumânări aprinse, sau pe o terasă de grădină. Totuși, cât au stat amîndoi ghemuiți pe podeaua murdară, unde au lipit țevi de bolier, într-o bucătărie plină cu servitori, Tom a fost copleșit de o încîntare inexplicabilă. Ea a fost isteată și curioasă, apoi a emanat o energie solară, care pe el l-a transfigurat.

Apoi a venit momentul acela, cînd ea i-a spus cu sinceritate: "Îmi placi exact așa cum ești", iar pe el l-a mișcat reacția ei.

De la o clipă la alta Cassandra a încetat să mai fie un obiect al dorinței, devenind subiectul unei răspunderi pe care nu și-o permitea. Ea era un pericol pentru el, ceva nou și ciudat, ceva ce el nu-și dorea. Nimeni nu trebuia să aibă așa o putere asupra lui.

Era hotărît să o uite.

Măcar dacă asta ar fi posibil.

Nu ajuta nici prietenia lui cu Rhys Winterborne, care era căsătorit cu sora Cassandrei, Helen. Tom se întâlnea deseori cu Winterborne la prînz, cînd luau masa la același local de lîngă birourile lor. Cu o astfel de ocazie Winterborne i-a relatat că West Ravenel se logodise de curînd cu Phoebe, lady Clare, o tînră văduvă, care avea doi fii mici, Justin și Stephen.

- Bănuiam că va face asta, spuse Tom, încîntat de veste. Acum cîteva seri am fost cu el la club și numai despre ea vorbea.

- Și eu am auzit, comentă Winterborne. Se pare că tu și Ravenel ați avut un mic necaz.

Fostul pretendent al lui lady Clare a venit la masă cu un pistol în mînă, zise Tom. A fost dezarmat imediat și dat afară de un paznic. Înainte să se întîmple

asta, Ravenel a tot bîrfit-o pe lady Clare, spunînd că nu este bun pentru ea, din cauza trecutului lui tumultuos și că era îngrijorat pentru că la va da un exemplu prost copiilor ei.

- Și tu ce ai spus? întrebă interesat Winterborne.

- Căsătoria este în avantajul lui, zise Tom, și restul ce mai contează? Lady Clare este bogată, frumoasă și fiica unui duce. Cît despre fiii ei...orice exemplu încerci să le dai copiilor, ei vor face tot numai ce doresc. Tom luă o gură de bere, apoi continuă: scrupulele complică întotdeauna inutil o decizie. Ele sînt ca acele părți ale corpului de care nimeni nu are nevoie.

Care părți ale corpului? întrebă interesat Winterborne.

Ia de exemplu apendicele. Sau sfîrcurile bărbaților. Urechile externe.

- Eu am nevoie de urechile mele.

- Doar de parte internă. Structura externă a urechii este superfluă la oameni.

Winterborne zise sardonice:

- Eu am nevoie de ele, ca să-mi susțină pălăria.

- În orice caz, Ravenel a reușit să cîștige mîna unei femei frumoase. Bravo lui.

Au ridicat amîndoi paharele și le-au ciocnit.

- A fost stabilită data nunții? Întrebă tom.

- Nu încă, dar va fi curînd. Ceremonia va avea loc în Essex, pe domeniul lui Clare. Va fi o petrecere restrînsă, doar cu prietenii apropiați și rudele. Ravenel vrea să te invite.

Tom stoarse o felie de lămîie peste fructele de mare din farfurie și puțin suc acru îi țîșni pe obraz. Se șterse cu șervetul de masă și spuse:

- Nu-mi dau seama de ce. Niicodată pînă acum nu mi-a trecut numele pe o listă de invitați. Aș fi surprins dacă știe cum se scrie. Oricum, sper să nu facă risipă de hîrtie și cerneală, ca să scrie o invitație pentru mine, pentru că nu am de gînd să mă duc.

- Ai de gînd să ratezi nunta lui? Întrebă sceptic Wnterborne. Sînteți prieteni de peste zece ani.

- Se va descurca și fără mine de față, îl asigură Tom.

Are vreo legătură cu Cassandra? Întrebă Winterborne.

- Trenear ți-a spus.

- A menționat că ai cunoscut-o pe Cassandra și ai plăcut-o.

Sigur că da. Știi cît de mult țin la obiectele arătoase. Dar nu va ieși nimic. Trenear a zis că nu este o idee bună, iar eu sînt perfect de acord.

- Interesul nu s-a manifestat doar din partea ta, replică Winterborne pe un ton neutru.

Fraza lui îi trimise lui Tom fiori de emoție, direct în stomac. Pierdu interesul față de mîncarea din farfurie.

- De unde știi?

Cassandra a luat ceaiul cu Helen săptămîna trecută. Din cîte a spus, se pare că impresia pe care ai lăsat-o asupra ei este foarte puternică.

- Eu las asupra tuturor o impresie puternică, zise Tom cu un zîmbet pieziș. Doar că ea însăși mi-a spus că nu i-aș putea oferi niciodată viața la care a visat dintotdeauna – care include un soț care să o iubească.

- Iar tu nu ai iubi-o?

- Sigur că nu. Așa ceva nu există.

- Iubirea nu există? Întrebă nedumerit Winerborne.

- La fel ca banii.

De data asta Winterborne chiar părea pierdut.

- Banii nu există?

Drept răspuns, Tom a scos din buzunar o bancnotă și l-a întrebat:

- Spune-mi cît valorează?

- Cinci lire.

- Nu, bucata de hîrtie în sine.

- Vreo jumătate de penny.

- Da. Iar bucata asta de hîrtie de jumătate de penny valorează cinci lire pentru că noi am convenit să-i dăm această valoare. Acum, despre căsătorie...

Winterborne mormăi o înjurătură, pentru că ştia unde duce raţionamentul.

- Căsătoria este un aranjament economic, continuă Tom. Pot să se căsătorească oamenii fără iubire? Desigur. Putem noi aduce pe lume moştenitori fără ea? Evident. Dar noi pretindem că tot credem în acest lucru mitic, flotant, pe care nimeni nu-l vede, nu-l aude şi nu-l atinge; adevărul este că iubirea nu e altceva decît o valoare artificială pe care noi o atribuim unei relaţii.

Dar copiii? îl provocă Winterborne. Pentru ei iubirea este tot o valoare artificială?

După ce puse la loc în buzunar bancnota de cinci lire, Tom răspunse:

- Ceea ce simt copiii ca iubire este un instinct de supravieţuire. Este felul în care îşi încurajează părinţii să aibă grijă de ei, pînă cînd vor fi în stare să facă asta ei înşişi.

Pe chipul lui Winterborne se citea deja stupefacţie.

- Dumnezeuule, Tom. Iubirea este ceva real, să ştii, spuse el după ce mai luă cîteva îmbucături de pe farfurie. Dacă ai simţit-o vreodată...

- Știu, știu, zise Tom plictisit. Ori de câte ori fac greșeala să port această conversație, asta spune toată lumea. Dacă iubirea ar fi reală, de ce mi-aș dori-o? Oamenii iau decizii iraționale în numele iubirii. Unii chiar mor din cauza asta. Sînt mult mai fericit fără ea.

- Ore ești? întrebă dezamăgit Winterborne. Știi că mama mea îmi spunea: *Necăjiți sînt cei care își doresc lumea, necăjiți sînt cei care o au*. Știam că sigur ea se înșeală – cum poate fi un om care are totul, altfel decît fericit? Dar, după ce am dobîndit toată averea mea, în cele din urmă am înțeles ce spunea ea. Lucrurile care ne ajută să ajungem în vîrf sînt aceleași lucruri care ne împiedică să ne bucurăm, atunci cînd sîntem acolo.

Tom ar fi vrut să protesteze, spunînd că el se simte bine, dar Winterborne, al naibii să fie el, avea perfectă dreptate. De luni de zile era nefericit. La naiba. Oare așa va fi și în continuare viața lui?

- Înseamnă că nu există speranță pentru mine. Nu pot să cred în ceva care nu poate fi probat. Nu pot să cred ceva pe sărite.

- De mai multe ori te-am văzut cum te forțezi să ieși hotărîrea greșită, fiindcă gîndești prea mult. Dacă ai reuși să ieși odată din labirintul creat în mintea ta, ca să descoperi ce dorești...nu ce *hotărăști* că ar trebui să dorești, ci ce-ți spune instinctul...poate că ai afla ce-

și dorește sufletul tău.

- Eu nu am suflet. Nu există așa ceva.

Winterborne părea exasperat, dar și amuzat, așa că întrebă:

- Atunci ce-ți pune în mișcare creierul și ce-ți face inima să bată?

- Impulsurile electrice. Un om de știință italian, pe nume Galvani, a dovedit asta acum o sută de ani, cu o broască.

Nu știu nimic despre nici o broască, zise Winterborne, dar tu ai suflet și aș spune că a venit timpul să-i dai și lui atenție.

După masa de prînz Tom s-a întors la biroul său de pe strada Hanovra. Era o zi de toamnă răcoroasă, iar vîntul bătea destul de puternic, din toate direcțiile.

Tom se opri în fața clădirii unde se aflau birourile celor cinci companii ale lui. Construcția impunătoare, cu o intrare elegantă, arăta ca un loc unde oameni importanți se adună, ca să facă lucruri importante. Ani de zile Tom a simțit emoții puternice atunci cînd se apropia de această clădire.

Acum nimic nu-i mai era pe plac.

Doar că...oricît de absurd era...simțise că are un scop și că este împlinit în timp ce a reparat boilerul de

la Eversby Priory. Lucrase cu mîinile, datorită abilităților pe care le dobîndise ca ucenic la numai doisprezece ani.

Pe vremea aceea era fericit. Ambițiile lui de băiat erau lăudate și alimentate de mentorul lui, Chambers Paxton, care îi devenise figura paternă de care a avut atîta nevoie. Pe atunci i se părea posibil să găsească răspunsuri la toate întrebările și problemele. Chiar și limitările lui Tom i-au fost în avantaj: Cînd bărbatul nu are preocupări legate de iubire, onoare sau alte nimicuri, el poate să facă mulți bani. Cît de prosperă și plăcută i se părea acea perioadă acum.

Totuși de la o vreme a început să-și resimtă limitele. Fericirea – măcar așa cum o percepușe el pînă atunci – dispăruse. Ceva mai sus, pe stradă zări un puști zdrențuros, care căuta pe jos mucuri de țigară, din care scutura tutunul, apoi își făcea țigări. O rafală mai puternică îi smulse pălăria de pe cap lui Tom. Puștiul o ridică, iar Tom calculă distanța dintre ei și se gîndi că nu l-ar putea ajunge, dacă puștiul ar lua-o la fugă, așa că îl lăsă cu pălăria în mînă. *Lasă-l să o ia el*, își zise și se îndreptă spre intrarea somptuoasă. Chiar dacă ar vinde pălăria la un sfert din prețul ei, pentru băiat, suma ar însemna o mică avere.

Urcă la etajul cinci al clădirii de birouri. Secretarul

și asistentul lui personal, Christopher Barnaby veni imediat să-i ia paltonul negru de lână. El observă că lui Tom îi lipsește pălăria.

Vîntul, zise Tom, în loc de explicație și se apropie de biroul lui.

- Să merg să o caut, domnule?

- Nu, precis a dispărut deja. După ce se așează la masa înțesată cu dosare și teancuri de corespondență, spuse: cafea, te rog.

Barnaby dădu fuga să i-o aducă. Se mișca foarte vioi, în ciuda greutății.

În urmă cu trei ani Tom și-a ales un contabil începător pe post de secretar și asistent personal, pînă ce avea să găsească persoana potrivită pentru acest post. Barnaby era genul de bărbat mereu neliniștit și șifonat, însă Tom l-a trimis la croitorul său, de Savile Row, unde i-a comandat și achitat cîteva cămăși elegante, trei cravate din mătase și două costume, unul din stofă de lână, iar celălalt din bumbac răcoros. Chiar și așa bietul asistent arăta tot timpul ca și cînd ar fi ieșit dintr-o spălătorie publică.

Asistentul personal trebuie să fie oglinda patronului. Cu toate astea, Barnaby și-a dovedit curînd valoarea, demonstrînd că este capabil să prioritizeze activitățile și să fie atent la detalii, astfel că Tom nu

mai dădea importanță aspectului său exterior.

După ce i-a adus cafea cu lapte și zahăr, Barnaby a rămas în fața biroului, cu un carnetel în mână.

- Domnule, delegația japoneză a confirmat sosirea peste două luni, pentru achiziția excavatoarelor cu aburi și a echipamentului de foraj. Vor să vă consulte și în legătură cu probleme tehnice de construcție a liniei Nakasendo prin regiunile muntoase.

- Voi avea nevoie de copii ale hărților topografice de acolo, precum și prospecțiuni geologice, cât se poate de repede.

- Da, domnule Severin.

- De asemenea, să angajezi un profesor japonez.

- Adică un translator, domnule?

- Nu, un profesor. Aș prefera să înțeleg ce spun fără intermediar.

- Dar domnule, presupun că nu aveți de gând să vorbiți fluent japoneza în două luni...?

- Barnaby, nu fii absurd.

Desigur, domnule, dar mi s-a părut că...zise asistentul, zîmbind timid.

- Îmi va lua cam o lună și jumătate, cel mult. Tom avea o memorie excepțională și o ușurință la învățarea limbilor străine – deși avea probleme cu accentul. Să-mi programezi lecții în fiecare zi, începînd de luni.

Da, domnule Severin. Barnaby își notă rapid ceva pe carnețel. Următoarea problemă este interesantă, domnule. Universitatea Cambridge a decis să vă acorde premiul Alexandrian pentru ecuațiile hidrodinamicii. Sînteți prima persoană care nu a absolvi Cambridge, dar primește onoarea. Felicitări!

- Și va trebui să țin un discurs?

- Da, prezentarea se va ține la Peterhouse.

- Nu pot primi premiul fără discurs?

Barnaby dădu din cap negativ.

- Atunci refuză-l, spuse el cu încăpăținare.

Barnaby făcu din nou gestul cu capul.

- Mie îmi spui nu? întrebă surprins Tom.

- Nu puteți refuza, insistă Barnaby. Într-o zi ați putea chiar să cîștigați titlul de cavaler pentru acele ecuații, dar nu și dacă veți refuza premiul Alexandrian. Și cred că doriți să fiți cavaler. Așa ați spus cîndva!

- Acum nu mă interesează asta, mormăi Tom. Nu contează.

O să vi-l trec pe program, zise asistentul cu încăpăținare. O să vă scriu eu discursul, în care voi mărturisi că vă simțiți copleșit de onoarea că sînteți unul dintre intelectualii care slujesc Maiestății Sale...

- Barnaby, pentru Dumnezeu. Din lista mea de sentimente lipsește acesta. Nu sînt ca majoritatea

oamenilor, să știi. Eu sînt unic. Voi scrie eu însumi discursul.

- Cum doriți, domnule, zise zîmbitor asistentul. Deocamdată acestea sînt evenimentele importante. Mai doriți ceva înainte să mă întorc la biroul meu?

- Da, mergi la magazinul cu cărți și cumpără un volum din *Ocolul Pămîntului în optzeci de zile*.

- De Jules Verne, completă Barnaby, luminîndu-se la față.

- Ai citit-o?

- Da, este o poveste captivantă.

- Ce lecție a învățat Phileas Fogg? Tom văzu că asistentul său s-a schimbat la față, afișînd un zîmbet stîngenit, așa că îl ajută: Pe toată durata călătoriei lui. Ce a descoperit el pe drum?

- Nu vreau să vă stric plăcerea cititului, zise tînărul entuziasmat.

- Dar nu strici nimic. Vreau doar să știu concluzia la care ajunge o persoană normală.

- Dar este evidentă, domnule. Veți afla și singur, cînd veți citi.

Barnaby plecă, dar reveni în cîteva minute cu pălăria lui Tom în mînă.

Portarul a găsit-o, zise Barnaby. A găsit-o un băiat al străzii, dar nu a cerut recompensă. Voi avea

grijă să o dau la curăţat pînă la sfîrşitul zilei, domnule.

Tom merse şi se uită afară, pe fereastră. Îl văzu pe băiatul nevoiaş, scormonind prin gunoaie după chiştoace de ţigară.

- Eu voi ieşi puţin, spuse el.

- Vreţi să vă ajut cu ceva?

- Nu, mă descurc şi singur.

- Haina dvs...începu Barnaby, dar Tom ieşi, fără să-i dea ascultare.

Ieşi în stradă, apoi îl văzu pe băiat, printre nişte tomberoane. Se îndreptă spre el şi-i recunoscă pe chip o teamă inexplicabilă. Băiatul era plăpînd şi după faţa lui, se vedea că suferă de malnutriţie, aşa că arăta deopotrivă tînăr şi bătrîn. Nu putea să aibă mai mult de unsprezece ani, deşi era greu să-i stabileşti vîrsta. Avea ochii umezi, poate de răceală, iar tenul palid trăda o suferinţă viscerală. Se vedea că nu se pieptănase de cîteva zile.

- De ce nu ai păstrat-o? îl întrebă Tom direct.

- Eu nu-s hoţ, zise băiatul, apoi se aplecă după un rest de ţigară. Avea mîinile foarte murdare.

Tom scoase din buzunar un shilling şi-l întinse către puşti. Acesta nu se grăbi să-l ia.

- N-am nevoie de pomană.

- Dar nu e pomană, protestă Tom, puţin cam iritat

de dovada de mîndrie din partea unui copil care nu-și permitea să aibă așa ceva. Este un bacșiș pentru un serviciu făcut.

Băiatul ridică din umeri și luă bănuțul, pe care-l puse în săculețul unde își aduna mucerile de țigară.

- Cum te cheamă? îl întrebă Tom.

- Bazzle Tînărul.

- Și numele mic?

Toată viața mi-am spus Bazzle Tînărul. Tatăl meu era Bazzle Bătrînul.

Tom decise să nu mai insiste. Nu le-ar fi de folos cu nimic miilor de copii murdari și năpăstuiți, dacă acum el l-ar ajuta pe băiatul acesta, pur și simplu satisfăcîndu-și un impuls de bunătate. Donase sume importante cît a putut de ostentativ în cadrul numeroaselor grupuri care organizau acțiuni caritabile la Londra. Era de ajuns.

Totuși, ceva îl sîcîia, probabil din cauza moralei făcută de Winterborne. Instinctul îl îmboldea să facă măcar ceva pentru acest amărît – din acest motiv adeseori el prefera să-i ignore pe năpăstuiți.

Bazzle, am nevoie de cineva care să măture și să-mi facă ordine în birouri. Te interesează slujba?

Copilul îl privea suspicios.

- Îmi faceți o farsă, șefu'?

Nu fac farse oamenilor. Spune-mi domnul Severin, sau domnule. Tom - îi mai dădu o monedă. Du-te și cumpără-ți o mătură și vino în clădirea unde am birourile mâine dimineață. O să-i spun portarului că te aștept.

- La ce oră vrei să apar, domnule?

La nouă fix. Tom îl lăasă și pe măsură ce se depărta de el, își spunea în gând: dacă mă jefuiește, Winerborne, să știi că ție o să-ți trimit nota de plată.

Capitolul 7

O lună mai târziu, Tom se îmbarca în trenul spre gara Saffron Walden, din Essex, iar de acolo închirie o trăsură spre domeniul lui Clare. Era o mare diferență de confort și liniște, în comparație cu vagonul lui de tren, privat. Prefera să facă vizite fără să deranjeze gazda, astfel încât să poată veni și pleca oricând dorește, ori să poată mânca oriunde și în ce moment avea chef, dar și să se spele cu săpunul lui preferat, să doarmă nederanjat de zgomotele celorlalți.

Acum, cu ocazia nunții lui West Ravenel, Tom avea să aleagă ceva cu totul nou. Va sta laolaltă cu ceilalți. Va dormi într-o cameră unde cameristele puteau intra la ore nepermis de matinal, ca să facă focul. Va coborî în salon, unde va lua micul dejun cu ceilalți invitați, pe care îi va însoți la plimbări peste dealuri înverzite, prin păduri. Casa va fi plină cu copii, pe care îi va ignora sau tolera. Serile va participa la jocuri de societate și la alte distracții, pe care va

pretinde că le agreează.

Decizia de a se auto-pedepsi era rezultatul direct al ascultării sfatului lui Rhys Winterborne, care i-a recomandat să-și asculte instinctul. Deocamdată nimic nu părea bine, dar Tom se simțea plictisit de lunile de amorțeală și pustietate, astfel că orice disconfort i se părea o îmbunătățire.

Văzu conacul în stil georgian, cu coloane albe la intrare, amplasat pe un delușor înțesat cu tufe de plante ornamentale. Era noiembrie, iar pe cer se ridicau valuri de fum de la câteva coșuri din spatele casei.

Trăsura opri pe aleea principală, iar trei valeți au apărut de nicăieri, ca să deschidă ușa, să tragă treapta de coborîre și să descarce bagajele. Tom coborî și trase în piept aerul răcoros și curat. Era mult mai bine aici, în provincie, decît în oraș.

Dinspre ferestrele înalte se auzeau rîsete și muzică. Din cînd în cînd țipetele copiilor întrerupeau molcomele conversații de pe fundal.

Halal petrecere restrînsă, în familie, la naiba, bombăni Tom și se îndreptă spre scări. Înăuntru dădu haina, mănușile și pălăria majordomului, apoi admiră holul spațios. Cineva decorase cu mult bun-gust pereții, în aceeași gamă cromatică pastelată ca și fațada în stil neoclasic: gălbui, bleu și vernil. Interiorul era

aerisit, fără multe zorzoane și vase de porțelan prin colțuri.

West Ravenel și Phoebe, lady Clare au venit imediat să-l primească. Formau o pereche potrivită; West bronzat, cu silueta lui zveltă, elegantă și văduva roșcată, delicată. Părea că-i unește o conexiune invizibilă, misterioasă, care nu avea de-a face deloc cu proximitatea sau căsătoria. Tom era răvășit, dar interesat acum că prietenul său nu mai era o ființă independentă, ci jumătatea unei entități noi.

Bun venit, domnule Severin, îl întâmpină grațioasă Phoebe.

De la ultima întâlnire cu ea, la nunta Pandorei, lui Tom i se părea că femeia se schimbase foarte mult. La vremea aceea a perceput-o ca pe o femeie frumoasă, dar cumva melancolică și vulnerabilă, însă acum era complet relaxată și radia.

West îi strânse mâna lui Tom și-i zise:

- Ne bucurăm că ai venit.
- Era să nu apar, zise Tom. Odată ce pornesc spre locul unde am fost invitat, îmi pierd tot chef.
- Scuze, dar trebuia să te trec pe lista de invitați. După cât m-ai ajutat vara trecută, încă îți sînt dator.
- Cînd am reparat boilerul?
- Nu, a mai fost ceva. Clarifică West, pentru că-l

văzu pe Tom tot nedumerit: M-ai ajutat să-l scot pe ascuns din Londra pe prietenul meu.

- Ah, despre asta era vorba. Dar a fost o nimica toată.

- Ai riscat mult, când ne-a ajutat cu Ransom, zise West. Dacă autoritățile descopereau că ești implicat, ai fi plătit cu vîrf și-ndesat.

Nu a fost un risc foarte mare, Ravenel, spuse calm Tom.

- Ai fi putut să pierzi contractele cu guvernul, ba chiar să ajungi la închisoare.

Nu, când am atîția politicieni în buzunar, continuă Tom, ușor îngîmfat. Dacă ai ști pe cîți din Camera Lorzilor și Camera Comunelor a trebuit să-i mituiesc...Așa-zisele cheltuieli parlamentare fac parte din bugetul oricărui constructor de căi ferate. Doar cu mită poate să treacă o lege, cu care să reușești să obții aprobările necesare.

Totuși, ai riscat, insistă West. Îți sînt îndatorat mai mult decît îți imaginezi. Nu am putut să-ți spun mai devreme, dar Ethan Ransom arc legături strînse cu familia Ravenel.

- Ce fel de legături?

- După cum se pare, omul este norocosul fiu al bătrînului conte – ceea ce îl face frate vitreg cu

Cassandra și Pandora. Dacă ar fi legitim, titlul și proprietatea lui i s-ar cuveni de drept lui, nu fratelui meu.

- Interesant, șopti Tom. Și cu toate acestea, tu nu-l consideri o amenințare?

Nu, Severin, zise Severin. Pe Ransom nu-l interesează nici o proprietate. De fapt, el este atât de discret în legătură cu înrudirea lui cu familia Ravenel, încât a trebuit să-l lingușesc, ba chiar să-l forțez să participe la un eveniment de familie. Se află aici doar pentru că soția lui a dorit să vină. Ți-o amintești pe doamna doctor Gibson, sînt sigur.

- Doamna doctor Gibson? spuse mirat Tom. S-a căsătorit cu el?

- Cine crezi că a avut grijă de Ransom, cît timp el se recupera pe moșia lui? întrebă West, cînd îi remarcă mirarea.

Phoebe observă și ea tulburarea de pe chipul lui Tom, așa că-l întrebă:

- Domnule Severin, vă interesează doamna doctor Gibson?

Nu, dar...Tom se opri. Garrett Gibson era o femeie extraordinară, care devenise prima femeie-doctor licențiată din Anglia, după ce și-a obținut diploma la Sorbona. Deși era foarte tînără, dovedea o

măiestrie excepțională de chirurg; ea s-a instruit în tehnici antiseptice, sub mentoratul lui sir Joseph Lister. Era prietenă cu soții Winterborne și își deschisese o clinică în apropierea magazinului acestora, pe Cork street, în beneficiul angajaților. Tom o întâlnise cu câteva ocazii și o plăcea foarte mult. Doctorița Gibson este o femeie practică, reconfortantă, continuă Tom. Ransom este un norocos cu așa o soție care este cu picioarele pe pământ și nu dă doi bani pe nimicuri romantice.

West zîmbi condescendent.

- Severin, regret că trebuie să-ți spulber iluziile, dar doamna Gibson este îndrăgostită pînă peste cap de soțul ei și-i adoră toate pornirile romantice.

West i-ar fi spus mai multe, dar îl întrerupse un puști care a venit în fugă și s-a oprit în Phoebe, iar el a trebuit să-i susțină pe amîndoi, ca să nu cadă.

- Mămico, exclamă băiatul, de-abia răsufînd și agitat.

Justin, ce s-a întîmplat? întrebă îngrijorată Phoebe.

- Galoshes mi-a adus un șoarece mort și mi l-a lăsat jos, la picioare!

Vai de mine, zise Phoebe, mîngîindu-l pe cap. Mă tem că asta fac pisicile. A crezut că este un cadou

apreciat.

- Doica nu vrea să se atingă de el, iar menajera a țipat, iar eu m-am luptat cu Ivo.

Cu toate că fratele mai mic al lui Phoebe, Ivo era practic unchiul lui Justin, băieții aveau vârste apropiate și adeseori se jucau împreună, sau se certau.

Din cauza șoarecelui? întrebă împăciuitoare Phoebe.

- Nu, înainte de șoarece. Ivo a spus că o să vină luna de miere, dar eu nu pot să merg, pentru că asta este doar pentru oameni mari. Băiatul o privi trist, iar buza de jos începu să-i tremure. Nu-i așa că nu ai pleca în luna de miere fără mine, mămico?

- Scumpule, deocamdată nu am făcut nici un plan de călătorie. Avem multe de făcut aici și trebuie să ne instalăm. Poate la primăvară...

- Tata nu ar pleca fără să mă ia cu el. Știu sigur asta!

Urmă o tăcere apăsătoare, iar Tom se uită spre West și-l văzu cam palid și speriat.

Phoebe nu s-a pierdut cu firea și s-a lăsat ușor pe vine, ca să-i vorbească fiului ei de la același nivel.

- Te referi la unchiul West? întrebă ea blînd. Așa îi spui acum?

Justin dădu din cap afirmativ.

- Nu vreau să mai fie unchiul meu – deja am prea mulți. Dacă nu o să am un tată, nu o să știu niciodată să-mi leg șireturile.

Phoebe rîse.

- Ce-ar fi să-i spui tati? propuse ea.

- Dacă aș spune așa, nu ai mai ști despre care din ei vorbesc, replică Justin. Despre cel plecat în ceruri, sau despre cel de aici.

Ai dreptate, băiatul meu isteț, zise Phoebe zîmbind.

Justin ridică privirea spre bărbatul înalt de lîngă mama lui și-l întrebă:

- Pot să-ți spun, tati...nu-i așa? Îți place numele?

West se schimbă la față, îmbujorat de emoția puternică. Îl ridică în brațe pe Justin, îl mîngîie pe creștet, apoi îl sărută pe obraz.

- Îmi place acest nume, spusc răspicat West. Chiar îmi place. Băiatul îl luă de gît. Tom, care detesta scenele sentimentale, se simțea acum stînjedit. Privi spre ieșire, în speranța că se va putea strecura afară.

Tati, putem să mergem în Africa, în luna de miere? se trezi întrebînd Justin.

- Da, veni răspunsul imediat.

Pot să-mi iau un crocodil?

- Da.

Phoebe scoase o batistă și i-o dădu lui West.

Mă ocup eu de domnul Severin, îi șopti ea soțului la ureche, dacă faci tu ceva cu șoarecele mort.

West dădu din cap destul de supărat, iar Phoebe îi zise lui Tom:

Veniți cu mine.

Tom se simțea fericit că a scăpat de scena siropoasă, așa că o urmă.

Vă rog să scuzați prezența inoportună a fiului meu, zise Phoebe, în timp ce-l conducea pe hol. Pentru copii nu este niciodată momentul nepotrivit.

- Nu trebuie să vă scuzați, zise Tom. Ca la orice nuntă, mă așteptam să plîngă cineva, doar că nu-mi imaginam că tocmai mirele o va face.

Rolul de tată l-a luat cam pe nepregătite pe dragul meu logodnic. Oricum, se descurcă minunat. Băieții mei îl adoră.

Este o latură a lui pe care nu am cunoscut-o vreodată, recunoscui Tom. Nu am știut că își dorește o familie. Întotdeauna a insistat că nu se va însura.

- Nu mă voi însura niciodată este cântecul preferat al oricărui libertin și refrenul tuturor crailor. Cu toate acestea, majoritatea lor nu se pot opune inevitabilului, zise Phoebe, privindu-l pe sub gene. Poate că sînteți dumneavoastră la rînd.

- Eu nu am fost niciodată un libertin sau un crai, replică sec Tom. Cuvintele astea se potrivesc tinerilor cu sînge albastru și cu fonduri nelimitate. Oricum, eu sînt deschis posibilității de a mă însura.

- Este excelent. Aveți vreo candidată în minte?

Tom o privi ușor mirat, căci nu știa dacă este sau nu ironizat. Desigur West i-a spus că era interesat de Cassandra. Nu era malițiozitate în tonul ei, ci pură curiozitate.

- Nu, pentru moment, spuse el. Presupun că nu aveți pe cine să-mi recomandați?

- Am o soră, Seraphina, dar mă tem că este prea tînără pentru dumneavoastră. Ce fel de femeie v-ar fi pe plac?

O voce cristalină le întrerupse dialogul.

- Domnul Severin dorește o soție independentă și practică. Plăcută, dar nu impertinentă...inteligentă dar nu prea vorbăreată. Ea va trebui să dispară cînd vrea dînsul și să apară tot la dorința sa, fără să se plîngă vreodată că el a lipsit de la cină. Nu-i așa, domnule Severin?

Tom se opri din mers, cînd o văzu pe Cassandra venind din direcție opusă. Era nespus de drăguță, îmbrăcată într-o rochie de catifea roz, care-i scotea în evidență talia subțire. Tom îi simți gura uscată și

inima bătînd furtunos, deși încerca să nu o arate.

- Nu chiar, spuse el. Nu doresc să mă însor cu o mașinărie.

Dar ar fi convenabil, nu crezi? îl tachină Cassandra și se opri la cîțiva centimetri de el. O soție automată nu te-ar deranja și nici nu te-ar enerva vreodată. Nu ar fi necesară nici iubire din partea nimănui. Chiar și cu prețul unor cheltuieli de întreținere minime, așa o soție ar fi eficientă financiar.

Tonul ei calm arunca săgeți de gheață delicate. Era clar că se simțea deranjată de plecarea lui intempestivă de la Eversby Priory.

Doar o parte a creierului lui Tom funcționa normal. Restul încerca să perceapă detaliile: aroma fină de pudră, albastrul intens al ochilor ei. Pînă la ea nu mai văzuse un ten atît de fin, proaspăt și asemănător cu fildeșul, cu irizații trandafirii în zona obrazilor. Oare așa era peste tot pielea ei? Se gîndi la picioarele și la unduirile acum ascunse de pliurile rochiei. O senzație ca o arsură îl înfiora subit.

- Mi se pare ceva care apare doar în romanele lui Jules Verne, reuși el să articuleze, de emoție. Apropo, am citit ce mi-ai recomandat.

Cassandra își încrucișase brațele la piept.

Cum ar fi posibil, de vreme ce ai lăsat-o la

Eversby Priory?

- L-am rugat pe asistentul meu să-mi cumpere un exemplar.

- De ce nu ai luat cartea pe care ți-am oferit-o eu?

- De ce presupui că am lăsat-o intenționat? Poate că am uitat-o.

- Nu, dumneata nu uiți niciodată nimic, replică ea, acum dornică să nu-l scape din mână. De ce nu ai luat-o?

Tom ar fi putut să mintă cu ușurință, dar decise să-i spună adevărul.

- Nu am vrut să mă gîndesc la dumneata, spuse el.

Phoebe, care pînă atunci se uita cînd la unul, cînd la celălalt, se văzu nevoită să îi lase singuri, căutîndu-și de lucru cu un aranjament floral din holul central.

Cassandra părea acum mai relaxată.

- Și de ce ai citit-o?

- Eram curios.

- Ți-a plăcut?

- Nu suficient cît să justifice orele petrecute citind-o. O pagină ar fi fost suficientă ca să explice mesajul cărții.

Cassandra înclină ușor capul, iar pe fața ei se citea deja întrebarea evidentă:

- Anume care?

Pe măsură ce Phileas Fogg călătorește spre răsărit, el câștigă cîte patru minute de fiecare dată cînd traversează o longitudine geografică. Cînd revine la punctul de plecare, are deja o zi întreagă avans, fapt care-i permite să câștige pariul. În mod cert, lecția este că atunci cînd călătorești în direcția în care se rotește pămîntul, acele ceasornicului trebuie date înapoi corespunzător – așadar timpul întîrzie.

Uite așa, se gîndi el, mîndru de sine. Tom rămase cam tulburat de zîmbetul Cassandrei.

- Acesta ar fi pe scurt deznodămîntul, zise ea, dar nu este mesajul romanului. Nu are nici o legătură cu ceea ce ajunge să creadă despre el însuși Phileas Fogg.

Și-a stabilit un țel și l-a atins, zise Tom. Ce altceva mai poți înțelege, în afară de asta?

- Ceva important, exclamă Cassandra, dintr-o dată amuzată.

Tom nu era obișnuit să nu i se dea dreptate, așa că zise sec:

Rîzi de mine.

Nu, rîd împreună cu tine, dar cu o notă de superioritate.

Se vedea clar că îl tachinează, ba chiar parcă flirta cu el. De parcă ar fi fost pretendentul la mîna ei, nu un bărbat emancipat, care cunoștea perfect tacticile

jocului pe care ea încerca să-l joace. Oricum, Tom era obișnuit să le țină piept partenerilor ale căror strategii erau precise și identificabile. Nu-și dădea seama care este obiectivul ei.

- Spune-mi care este răspunsul, insistă el.

- Nu prea cred, zise ea, strîmbîndu-se. Te voi lăsa pe tine să-l descoperi singur.

Tom nu trăda nici o emoție, dar în interiorul lui se năștea un sentiment pe care nu-l mai încercase pînă atunci. Era asemănător cu momentul cînd bei șampanie – una dintre preferatele lui – în timp ce te balansezi pe cadrul din oțel al unui pod de cale ferată suspendat – unul dintre cele mai puțin plăcute.

Nu ești chiar atît de dulce pe cît cred cei mai mulți, zise el cu amărăciune.

- Știu, spuse Cassandra, care privea spre Phoebe, în timp ce mergea și mai schimba cîte ceva la toate aranjamentele florale. Nu te mai rețin, Phoebe, îi spuse ea cînd ajunse în dreptul ei. Îl conduci tu pe domnul Severin la cabana pentru oaspeți?

- Da, vom caza acolo cîțiva domni celibatari.

La cină pot să mă așez alături de domnul Severin? întrebă Casandra.

- Mi s-a recomandat să vă așez pe voi doi cît mai departe unul de celălalt, zise sec Phoebe. Acum încep

să înțeleg de ce.

Vai de mine, dar eu și domnul Severin am început să ne simțim foarte bine. De fapt...Cassandra îl privi zîmbind pe Tom și continuă...cred că vom fi prieteni. Ți-ar făcea plăcere, domnule Severin?

- Nu, zise el sincer.

Cassandra păru surprinsă și nu-și ascunse mirarea.

- Atunci lucrurile vor fi mai simple.

Se depărtă, iar el o urmărea cu privirea, fermecat de mersul ei ușor și de mișcările volanelor rochiei.

Phoebe se uita mirată la el.

- Milady, începu Tom, destul de stîmjenit, dacă v-aș ruga să nu menționați...

Nici un cuvîntel, promise Phoebe. Căzu pe gânduri și plecă agale spre invitați. Să modifice aranjarea la mese, întrebă ea brusc, și să vă așez alături de Cassandra?

- Doamne, nu. De ce-mi propuneți asta?

- Cu puțin timp în urmă am simțit o atracție față de un bărbat care nu putea fi mai nepotrivit. A fost ca un fulger din timpul unei furtuni de vară. Am decis să-l evit, dar la cină am fost așezați unul lîngă celălalt și s-a dovedit cel mai surprinzător lucru care mi s-a întîmplat vreodată. Acum, văzîndu-vă cu Cassandra, m-am gîndit că poate...

- Nu, zise el hotărît. Sîntem incompatibili.

- Înțeleg. Poate se va schimba ceva, adăugă. Nu se știe. Vă recomand o carte foarte bună, cu titlul *Persuasiune...*

- Altă carte? întrebă Tom și o privi ca un suferind.

- Ce probleme aveți cu cărțile?

- Nici una, atîta timp cît nu le confundă nimeni cu manuale de comportament.

Dacă sfatul este bun, ce mai contează de unde provine el?

- Milady, nu vreau să învăț nimic de la personajele de ficțiune.

Au ieșit din casă și s-au îndreptat spre o casă de oaspeți impunătoare, construită din cărămidă roșie.

- Vreți să-mi faceți favoarea să jucăm jocul cu ”să ne prefacem că”, zise Phoebe. Doar pentru o clipă. Ea nu mai așteptă răspunsul lui Tom, ci continuă: De curînd o prietenă de-a mea, Jane Austen mi-a povestit că vecina ei Anne Elliot s-a măritat de curînd cu un domn, căpitanul Frederick Wentworth. Erau logodiți de șapte ani, însă familia Annei a convins-o să rupă logodna.

- De ce?

- Fiindcă tînărului îi lipseau averea și cunoștințele.

- Tînăra e cam slabă de minte, comentă Tom.

- A fost o greșeală, replică Phoebe, dar Anne a fost întotdeauna o fiică ascultătoare. După ce au trecut anii, s-au reîntîlnit, iar căpitanul Wentworth era acum un om de succes. Și-a dat seama că încă o iubește, dar din nefericire, Anne era curtată de un alt bărbat la momentul acela.

Ce a făcut Wentworth? întrebă Tom, foarte interesat, deși nu ar fi dorit.

- A ales să stea de-o parte și să o aștepte. Pînă la urmă, cînd a considerat oportun, i-a scris o scrisoare în care și-a exprimat sentimentele și a lăsat-o undeva unde ea să o găsească.

Nu mă impresionează nimeni din această poveste, zise Tom dezamăgit.

- Ce altceva ar fi putut să facă Wentworth?

Să o urmărească. Ori să decidă că mai bine renunță la ea. Orice, însă nu să aștepte în tăcere.

Dar ca să urmărești pe cineva, nu-ți trebuie răbdare? întrebă Phoebe.

- Dacă vorbim de afaceri, da. Numai că niciodată nu am dorit o femeie atît de mult încît să o aștept. Pe lume există și alte femei.

Phoebe părea amuzată.

- Oh, dar ești un caz dificil, nu-i așa? Cred că ar trebui să citești *Persuasiune*, ca să afli ce ai în comun

cu căpitanul Wentworth.

- Probabil nu multe, zise Tom, pentru că eu exist, iar el nu.

- Oricum, citește-o, îl sfătui Phoebe. S-ar putea să te ajute să înțelegi ce a vrut să spună Cassandra legat de Phileas Fogg.

- Și el apare în carte? întrebă Tom încruntat.

- Nu, dar...Phoebe începu să râdă. Doamne, dar de ce le iei pe toate ad litteram?

- Sînt inginer, zise el, parcă pentru a se apăra. Ieși odată cu ea, ca să meargă spre casa de oaspeți.

Capitolul 8

- De ce mergi așa? întrebă Pandora, în timp ce mergea împreună cu soțul ei, Gabriel și cu Cassandra jos, la cină.

- Cum adică? întrebă Cassandra.

- Așa cum mergeam când eram mici și ne certam ca balerinele.

Cum adică vă certați ca balerinele? întrebă zîmbind Gabriel.

- Jucam un rol, ca să vedem cine poate să stea mai mult pe vîrfuri, explică Pandora. Nu trebuia să ne pierdem echilibrul, iar Cassandra câștiga întotdeauna.

În momentul acesta nu mă simt deloc câștigătoare, zise Cassandra și se opri pe ultima treaptă, se rezemă de perete și își ridică poalele rochiei pînă la glezne. Merg așa din cauza pantofilor noi.

Pandora se aplecă să vadă la ce se referă. Pantofii din satin bleu aveau vîrfurile ascuțite și erau decorați cu perle și mărgărite. Din năcate pentru Cassandra, chiar

dacă i-a purtat foarte des prin casă, în speranța că se mai mărgesc, materialul nu ceda deloc.

- Oh, ce frumos, exclamă Pandora.

- Da, nu-i așa? se strîmbă Cassandra, din cauza disconfortului. Nici nu începuse serata, iar ea deja avea bășici la degete și la călcîie.

- Tocurile sînt prea înalte, remarcă Pandora.

- Stil Luis XV, spuse Cassandra. I-am comandat de la Paris, așa că trebuie să-i port.

Chiar și dacă nu te simți bine în ei? întrebă Gabriel și o ajută să se ridice.

Pantofii aceștia sînt prea scumpi, ca să fie inconfortabili, zise Cassandra. Pînă și croitoreasa mi-a spus că tocurile înalte mă fac să par mai slabă.

- De ce-ți faci griji cu asta?

- Fiindcă toate rochiile mele sînt strîmte și ar costa mult să mi le modific pe toate. În plus, am auzit bîrfele bărbaților la baluri. Ei scot în evidență defectele fizice ale tinerelor și se uită dacă sînt prea înalte sau prea scunde, dacă au tenul curat, sau pieptul potrivit.

- Dar ei nu trebuie să fie perfecți? spuse Pandora.

- Nu, pentru că sînt bărbați.

Chiar așa vorbesc bărbații despre femei? îl întrebă Pandora pe Gabriel.

- Bărbații nu. Măgarii, da.

Trei ore mai târziu Cassandra merse lent, șchipătînd spre camera de muzică. Se așeză și își scoase pantoful stîng.

Cina perfectă a fost completată de o atmosferă cordială, veselă, iar toată lumea se bucura sincer pentru West și Phoebe, care pluteau amîndoi într-un nor de beatitudine.

Meniul a inclus bucate spectaculoase, variate, însă chiar și așa Cassandra s-a simțit groaznic din cauza pantofilor care i-au rupt ciorapii la spate, din cauză că numărul era nepotrivit. Norocul ei a fost vecinul ei de scaun, lordul Foxhall, a cărei companie i-a mai atenuat disconfortul. Era un bărbat remarcabil, elegant și...necăsătorit, doar că nu i-a stîrnit interesul în nici un fel.

Norocul ei a fost că putea să se descalțe, fiindcă nu se vedea nimic pe sub masă.

Tom Severin stătea în capătul opus al mesei, dar chiar și așa i-a stîrnit interesul Cassandrei. Lîngă el era locul tinerei lady Grace, una dintre frumoasele fiice ale lordului Westcliff. Era brunetă și cînd zîmbea, îi radia toată fața. Părea fascinată de Severin, rîdea foarte des și se vedea că este foarte captivată de conversația lor.

Severin era în egală măsură elegant, în ținuta

formală, dar și atrăgător, cu zîmbetul inteligent pe care-l afișa. Ieșea în evidență ca un bărbat puternic, realizat. Nu s-a uitat nici o dată în direcția Cassandrei, doar că ea își dădea seama că făcea asta intenționat.

Cassandra se mai uita spre cei doi, iar în acele momente mîncarea din gură devenea amară, așa că o înghițea foarte greu. Îi pierise și cheful să se delecteze cu toate bunătățile. Nu că l-ar fi avut măcar la începutul serii, însă acum parcă se diminuase așa cum se dezumflă un suflé rece.

Penibil a fost finalul cinei, cînd Cassandra a încercat să se încălze din nou cu detestabilii pantofi, însă unul din ei dispăruse. Se lăsă discret pe spătarul scaunului și căută cu piciorul pe sub masă, dar afurisitul obiect nu mai era acolo.

Se gîndi să-l roage pe lordul Foxhall să o ajute, dar se temea că el ar putea spune cuiva despre asta mai tîrziu și nu dorea să rîdă nimeni de ea.

Totuși, realizează că era inevitabil să se rîdă pe seama ei, fiindcă dacă pleca de acolo cu un singur pantof în picior, pe celălalt i l-ar fi găsit servitorii, care ar fi povestit celorlalți, iar ei le-ar fi spus domnilor sau doamnelor pe care-i deserveau și așa va ajunge să rîdă toată lumea de ea.

Continuă să caute cu vîrful piciorului.

Lady Cassandra, zise lordul Foxhall. S-a întîmplat ceva care vă neliniștește?

Ea încercă să zîmbească.

- Nu agreez cinele prelungite, cînd sînt obligată să stau pe scaun prea mult.

- Nici eu, zise Foxhall. Vreți să mergem la o scurtă plimbare, să ne dezmoțim picioarele?

Cassandra trecea prin filtrul rațiunii toate variantele de răspuns.

- Ce amabil sînteți că mă invitați – dar doamnele se adună la ceai, iar eu nu doresc să se comenteze absența mea.

- Desigur, zise Foxhall, apoi se ridică.

Cassandra nu avea de ales, decît să țină într-un picior, ca o balerină, cu speranța că poalele rochiei erau suficient de lungi, ca să acopere laba piciorului, așadar nu va vedea nimeni nimic. Se deplasă plutind parcă spre ușă, încercînd să pară stăpîină pe situație, dar tocmai cînd era printre ceilalți invitați care ieșeau, simți o mîină pe antebraț. Se întoarse și dădu cu ochii de Tom Severin.

Ce s-a întîmplat? întrebă el, parcă dorind să demonstreze că poate rezolva orice doar cu calmul lui.

Ea șopti dintr-o răsufare, pur și simplu intimidată, dar și rușinată de ridicolul situației:

- Am pierdut unul dintre pantofi sub masă.

El înțelese totul și nici nu clipi, cînd îi zise:

- Ne vedem în sera de iarnă.

Iar ea ajunse acolo, apoi se așeză liniștită și așteptă. Își scoase ciorapul perforat de un pantof, apoi și pe cel de-al doilea și-i strecură într-un buzunar ascuns al rochiei. Ridică pantoful buclucaș și se uită urît la el, admirînd perlele și desenul mărgelilor care străluceau la lumina lunii.

Așa de frumos, dar nu meriți să te numești pantof, șopti ea. Cîte speranțe mi-am pus în tine, adăugă, apoi îl azvîrli cît colo, nu cu forță, dar destul de tare, cît să atingă un vas din ceramică.

Vocea lui Tom spulberă tăcerea cu un ecou straniu.

- Cei care se află în sere nu ar trebui să arunce cu pantofi.

Capitolul 9

Cassandra ridică privirea supărată și-l văzu pe Tom Severin intrînd în seră.

- Cum de ai știut că s-a întîmplat ceva? îl întrebă ea. Chiar se vedea atît de evident?

Domnul Severin se apropie de ea.

- Nu. Ai reușit să ascunzi destul de bine. Doar că te-ai strîmbat cînd te-ai ridicat de pe scaun și ai mers mai încet ca de obicei.

Cassandra remarcă surprinsă că el observase aceste detalii, însă durerea era prea puternică.

- Mi-ai găsit pantoful? întrebă ea.

În loc de răspuns, el scoase pantoful din buzunarul sacoului. Cassandra radia de bucurie.

- Oh, mulțumesc. Cum ai reușit să-l găsești?

- Am spus unui valet că vreau să mă uit sub masă, fiindcă mi se părea ușor înclinată.

- Ai mințit pentru mine?

- Nu. Chiar observasem la cină că lichidul din

pahare stă ușor înclinat, așa că am restabilit poziția mesei, cât timp am căutat sub tăblie.

Ai făcut două lucruri bune, înseamnă, zise Cassandra și dădu să-și ia pantoful.

- Ai de gând să-l arunci și pe celălalt? spuse el cu pantoful încă în mână.

- S-ar putea, zise ea.

- Atunci mai bine îl mai păstrez pe acesta, pînă ce voi fi sigur că ești de încredere.

Cassandra își retrase mîna și-l fixă cu privirea. Au rămas amîndoi sub lumina argintie a lunii și parcă se aflau cumva în afara timpului. Ai fi zis că sînt singuri pe lume și pot spune orice doresc.

Vrei să te așezi lîngă mine? îl invită ea.

Domnull Severin ezită mai întîi, apoi privi de jur împrejur, dădu din cap și se apropie de ea. Cassandra își strînse fusta pe lîngă corp, ca să-i facă loc pe treaptă. Mirosea a săpun și apret, amestecat cu parfum de mosc.

- Ce-ți mai fac picioarele? întrebă el.

- Mă ustură, zise ea și făcu o grimasă.

Domnull Severin se uită critic la pantof și comentă:

Nu mă surprinde. Din punct de vedere al modelului, e un dezastru. Tocul este mult prea înalt,

astfel că nu poți să-ți menții echilibrul. Mai mult de atât, piciorul uman nu are forma asta. De ce este ascuțit la vîrf?

- Fiindcă așa e la modă.

- Dar nu ar trebui să fie făcut pentru picior, zise el uluit, nu pentru pantof?

- Cred că da, numai că trebuie să fii încălțat la modă. Mai ales acum, cînd a început sezonul de baluri. Iar eu nu-mi permit să ratez nici unul.

- De ce?

- Fiindcă este cel de-al doilea pentru mine. Anul acesta trebuie să-mi găsesc un soț. Dacă intru în al treilea sezon, oamenii vor crede că este ceva în neregulă cu mine.

- Atunci mărită-te cu lordul Foxhall. Nu vei găsi o alegere mai bună, anul acesta sau anul viitor.

Deși Tom avea dreptate, sugestia lui o tulbura. Se simțea de parcă ar fi fost respinsă și alungată.

- Eu și el nu ne potrivim, zise scurt Cassandra.

- Dar v-am văzut că ați discutat la cină tot timpul părea că vă înțelegeți.

- La fel cum păraai și tu cu lady Grace.

- Este o parteneră de cină amuzantă.

- Poate ar fi bine să-i faci curte, sugeră Cassandra.

Și să mă aleg cu lordul Westcliff ca socru?

întrebă el sarcastic. Nu mi-ar plăcea să trăiesc sub papucul lui.

Dinspre salonul central se auzea muzica de dans a orchestrei.

- Ce păcat, zise Cassandra. Mi-ar plăcea să merg să dansez.

- Schimbă-ți pantofii, sugeră el.

- Nu mai pot, cu bășicile pe care le am. Va trebui să-mi bandajez rănila și să merg la culcare. Se uită încruntată în jos. Mai bine caut-o pe lady Grace și invit-o la vals.

- Ești geloasă? veni rapid întrebarea lui.

- Ce întrebare naivă, zise ea înțepată. Nu, absolut deloc: nu țin deloc să-ți atrag atenția. De fapt, mă bucur că mai nou te-ai împrietenit cu ea.

- Chiar te bucuri?

- În fine, nu sînt *foarte* bucuroasă, zise ea forțată de împrejurări, dar nu mă deranjează dacă-ți place de ea, doar că...

Severin o privi întrebător.

De ce nu ai fi prieten cu mine? zise ea pe un ton copilăros, care semăna mai degrabă cu un reproș. Își netezi poalele rochiei, jucîndu-se cu mărgelile cusute în șiraguri cristaline.

- Milady, murmură el, dar ea refuză să-l privească

în ochi. Întinse mîna încet spre bărbia ei și îi ridică delicat capul.

Era prima dată cînd o atingea. Cassandra îi simți răceala degetelor lungi, delicate, pe pielea înfierbîntată și asta o făcu să tremure de plăcerea atingerii. Nu se putea mișca, nici vorbi; continua să-i privească uimită zîmbetul cuceritor.

- Acum, că tot ai adus vorba de asta...continuă el, apoi fraza se continuă cu o mîngîiere ușoară, care-i opri răsufierea Cassandrei. Experiența mîngîierii lui era incontestabil una care-i provoca plăceri nebănuite, resimțite de la ceafă în jos, pe șira spinării...chiar vrei să fim prieteni? continuă el chinul dulce, pe un ton scăzut, gutural și catifelat.

- Da, zise ea imediat.

- Ba nu cred că vrei. O trase spre el, iar tăcerea electrizantă care a urmat parcă l-a apropiat și mai mult, astfel că o mîngîia acum pe obraz cu răsufierea fierbinte. Cu mîna cealaltă o trase ușor, de la ceafă, iar ea își închipui că acum o va săruta, fapt care i-a accelerat bătăile inimii.

Cassandra mai fusese sărutată pe furate la baluri sau la serate, iar momentul cît a ținut sărutul respectiv, dat pe furiș i s-a părut de fiecare dată ca o bătaie de aripă ușoară, discretă. Totuși, nici un alt pretendent nu

se apropiase de ea atît de mult. Începu să se simtă stînjinită, iar senzațiile necunoscute i se strecurau deja prin părțile intime, insinuante și puternice, iar sîngele ajunsese să-i clocotească de-a binelea cînd brațul lui o susținu de talie.

Buzele lui păreau fine și perfect formate, atît de mult se apropiase de ea.

Spre dezamăgirea ei, sărutul așteptat nu s-a materializat.

- Cassandra, șopti el, în trecut am făcut multe femei nefericite, dar niciodată intenționat. Dintr-un motiv pe care nu doresc să-l împărtășesc, nu vreau să fac asta cu tine.

- O sărutare nu poate schimba nimic, protestă ea, apoi roși, pentru că realizează cît de îndrăzneată a fost replica ei.

Domnul Severin o privi foarte serios, în timp ce se juca prin părul ei cu degetele.

Dacă te abați de la curs cu un singur grad în navigație, atunci cînd vei fi parcurs o sută de metri, vei avea o deviere de cincisprezece centimetri. La o milă, cursul va fi deviat cu vreo nouăzeci de metri de la traiectoria originală. Așadar, dacă ai pornit de la Londra spre Aberdeen, probabil te vei trezi în mijlocul Mării Nordului. Tom îi citi în ochi nedumerirea, așa

că explică: în conformitate cu geometria de bază, o sărutare îți poate schimba viața.

Cassandra se dezlipi de el și spuse enervată:

Poate nu știi asta, dar dacă vorbești de matematică, elimini orice posibilitate să fii sărutat de la bun început.

- Da, știu. Tom se ridică și-i întinse mîna: Nu vrei să dansezi? Tonul lui era blînd și prietenos.

Cassandra era tentată să-l refuze, ca să-i demonstreze cît de puțin îi pasă de orice ofertă de-a lui. Totuși, se auzea un vals al lui Strauss, iar ritmul plutitor invita la dans, răscolind ecouri sentimentale în sufletul ei. Da, sigur că dorea să danseze cu el, chiar dacă și-ar fi călcat pe mîndrie, însă problema ei erau pantofii. Nu-i mai putea încălța.

- Nu pot, spuse ea. Sînt desculță.

- Și de ce te-ar opri asta? Ah, înțeleg, reveni el după o scurtă pauză. Toate regulile pe care le urmezi – ai încălca prea multe dintr-o dată. Singură cu un bărbat, fără însoțitoare, fără pantofi...

- Nu e vorba că îmi place să respect reguli, dar nu am de ales. Oricum, nu merită să riști pentru o plăcere trecătoare.

- De unde poți să știi, cînd nu ai dansat cu mine niciodată?

- Nimeni nu poate fi un dansator atît de bun, zise ea rîzînd.

- Ce-ar fi să mă încerci pe mine, spuse el și rămase cu privirea ațintită asupra ei și cu mîna întinsă.

În interiorul ei totul era într-un tumult, asemănător cu zborul intersectat al păsărilor speriate. Ridică mîna și degetele îi tremurau cînd el o ridică în picioare, apoi o prinse într-un vals lent, susținîndu-i spatele cu palma. Ea își puse mîna pe umărul lui și apropierea trupului masculin era periculos de senzuală.

Lent, dar cu pași preciși, au început să plutească pe ritmul amețitor, iar Cassandra remarcă priceperea lui, mai ales că o conducea cu ușurință, dictîndu-i pasul, ritmul și direcția de urmat printr-o simplă zvîcnire a mîinii.

Senzația pe care i-o dădea podeaua răcoroasă sub tălpile goale era foarte plăcută și incitantă, iar el o purta curtenitor în brațe, susținînd-o cînd o simțea că se dezechilibrează. Nu era ceva nou pentru ea să danseze desculță; adeseori făcuse asta în dormitorul ei, serile, cînd se imagina în brațele unui tînăr necunoscut. Acum însă, era cu totul altceva, fiindcă partenerul era un bărbat în carne și oase, așa că se relaxă și acceptă să fie condusă fără pic de efort.

Valsul se derula încetișor, iar domnul Severin

accelerase puțin pașii, după tempo-ul muzicii. Parcă pluteau, cel puțin ei așa i se părea. Nu se mai simțise atît de liberă din copilărie și alerga nepăsătoare prin Hampshire Downs, cu sora ei geamănă. Acum nu se aflau decît ei doi, plutind pe muzica de vals, în atmosfera răcoroasă a brizei care mai pătrundea prin ferestrele încăperii.

Nici nu mai știa cît timp a trecut, pentru că începuse să gîfîie de efortul depus și simțea nevoia să ia o pauză. Domnul Severin încetini pașii. Ea protestă și-l strînse ușor de braț, zicînd:

- Nu, nu face asta.
- Dar ai obosit, zise el amuzat.

Vreau să dansăm în continuare, insista ea, apoi se împiedică.

Domnul Severin o prinse imediat și rîse, dar o strînse mai bine la piept. Pe el dansul nu-l afectase cîtuși de puțin.

- Să ne oprim puțin, pînă ce îți vei mai reveni.
- Nu te opri, ordonă Cassandra și strînse în pumn reverul vestonului.

- Mie nu-mi dă nimeni ordine, șopti el, pe un ton care se voia amical, apoi îi dădu la o parte de pe obraz o șuviță rebelă.

- Ar fi trebuit să spui "Dorința ta este ordin pentru

mine” reuși ea să spună cu toate că rîdea în hohote.

- Care este ordinul tău?

- Să dansezi cu mine și să nu te oprești niciodată.

Domnul Severin nu mai spusese nimic, dar părea încîntat că a reușit să o vadă îmbujorată. Îmbrățișarea lui devenise acum mai intimă, iar ea o percepea ca atare, ba chiar simțea prin materialul fin al rochiei trupul lui zvelt, puternic și brațele pe care se putea bizui. Era ceva ce nu mai cunoscuse pînă atunci, dar după care tînjea profund...să fie învăluită, ancorată, dorită...exact ca în aceste momente.

Domnul Severin resimțea și el complianța trupului firav pe care-l susținea și conducea, iar ochii i se opriră asupra buzelor tinere, trandafirii. O tensiune puternică îi invadă mușchii brațelor și pieptului, de parcă s-ar fi luptat cu un impuls prea puternic, ca să-i poată rezista.

Cassandra percepu și ea momentul, înțelegînd că o dorește mai mult ca orice. Gura lui se apropie încet de a ei, iar ea închise ochii cînd resimți presiunea dulce, plăcută și copleșitoare. Cu mîna liberă el îi sprijini capul la ceafă, iar buzele fierbinți le-au cuprins pe ale ei într-un sărut erotic, suav...moment după moment...răsuflare după răsuflare. Un flux de căldură o invadă instantaneu și gemu înfundat cînd gura lui s-a dezlipit de a ei, coborînd acum spre gît.

Cassandra îi simțea obrazul aspru lipit de pielea fină a gâtului, pînă ce buzele lui s-au lipit de vena care-i pulsa. O mîngîie pe brațele goale, făcînd-o să-și simtă pielea ca de găină, apoi cu dinții mușcă blînd partea de sus a umărului. Cu vîrful limbii o atinse seducător, de mai multe ori, ca atunci cînd parcă deguști ceva dulce.

Cassandra își pierdu echilibrul și se contopi cu el, dar își lăsă capul pe spate, într-un abandon senzual, iar atunci el își reînnoi sărutarea cu presiune constantă. Insistă, pînă ce deschise și ea gura timid, iar cînd și-a cufundat limba mătăsoasă într-o frămîntare intimă cu a ei, Cassandra simți o fierbințeală exact în zona buricului.

El o apucă bine, cu ambele mîini și o strînse la piept, apoi explică:

- Acum ai văzut de ce nu putem să fim prieteni, șopti el. Vreau să fac asta ori de cîte ori ne întîlnim. Să te gust...să te strîng în brațe. Nu pot să mă uit la tine fără să știu că ești a mea. Prima dată cînd te-am văzut...Tom se opri brusc, încordat de tensiune. Doamne, nu vreau asta. Dacă aș putea, aș sfărîma cu pantoful tot.

- Despre ce vorbești? întrebă tulburată Cassandra.
- Despre acest...sentiment. Cuvîntul i-a ieșit de pe

buze greu, ca și când ar fi fost o profanare. Nu știu ce poate fi asta, dar tu ești o slăbiciune pe care nu mi-o permit.

Cassandra își simțea buzele încă încinse, după sărutările apăsate.

- Domnule Severin, eu...

- Spune-mi pe numele mic, o întrerupse el. Măcar o dată. Te rog, adăugă el tînguitor, după o lungă ezitare.

Au rămas nemișcați, răsufliînd din greu.

Este...prescurtarea de la Thomas? întrebă Cassandra ezitant.

El dădu din cap, continuînd să o privească.

- Doar Tom.

- Tom. Ridică brațul și-l mîngîie pe obraz. Surîse ușor dezamăgită. Cred că nu vom mai dansa împreună, niciodată, nu-i așa?

- Nu.

A fost minunat, zise ea, cu palma lipită pe obrazul lui. Deși eu...cred că din cauza mea ți-a pierit cheful să valsezi.

Fața lui puternică, pe care luminile și umbrele o transformau într-o figură a zeităților din Olimp rămase enigmatică, parcă ascunzînd un secret. Întoarse lent capul și își lipi buzele de palma ei, ușor aplecat, iar

tandrețea gestului era rezervată doar pentru ea.

Îi dădu drumul din brațe, după ce s-a asigurat că se ține bine pe picioare, apoi merse să aducă pantoful aruncat de ea mai devreme.

Cassandra simțea că se trezește dintr-un vis, așa că se foi puțin, apoi își aranjă rochia și își strânse cu agrafa șuvița rebelă atinsă de Tom.

- Te duci în camera ta desculță? o întrebă el, după ce i-a adus ambii pantofi.

- Nu am de ales.

- Pot să te ajut cu ceva?

Nu, pot să mă strecur pe hol, spre scări și singură. Rîse. Precum Cenușăreasa, fără dovreac, adăugă ea veselă.

Dar ea avea un dovreac? întrebă el oarecum nedumerit.

- Da, nu ai citit niciodată povestea?

- Copilăria mea a fost cam lipsită de basme.

- Dovleacul se transformă în trăsură ei.

- Aș fi recomandat un vehicul cu un termen de expirare mai extins.

Cassandra nici nu încerca să-i explice magia basmului unui bărbat atît de pragmatic.

Cenușăreasa nu avea posibilitatea să aleagă mijlocul de transport, spuse ea. Dar nici încălțăminte,

biata de ea. Sînt sigură că papucii aceia de cleștar erau o nenorocire.

- Da, dar trebuie să urmăăm linia model, îi aminti el.

Cassandra surîse.

- M-am răzgîndit în legătură cu pantofii incomozi. De ce să șchiopătez, cînd pot să dansez?

El nu mai zîmbi, ci o privi serios, dînd din cap ușor.

- Ce? spuse ea mirată.

- Perfecțiunea e ceva imposibil, zise el morocănos. Cele mai multe adevăruri matematice pot fi dovedite. Totuși, multe relații matematice nu pot fi cunoscute. Dar tu...așa cum stai aici, desculță, în rochia asta...ești perfectă.

Se aplecă și o sărută cu pasiune. Cassandra simți un fulger plăcut prin corp și scăpă pantofii din mînă, dar se lipi de trupul lui, bucuroasă că îmbrățișarea lui o susține în siguranță. Materialul mătăsos al sacoului lui absorbi broboanele de transpirație de pe pielea ei, iar ea asculta atentă forța dezlănțuită a respirației lui.

- Niciodată nu voi putea să uit asta, îl auzi pe Tom spunînd trist în cele din urmă. Nici într-o viață nu te-aș putea scoate din mintea mea.

Cassandra ar fi dorit să-l liniștească, dar nu se

putea desprinde din oceanul de miere în care se scălda.

Vei găsi pe altcineva, spuse ea în sfârșit, deși nu era vocea ei.

- Da, dar nu vei fi tu, rosti el încordat.

Suna mai degrabă ca o acuzație.

Îi dădu drumul din brațe și o lăsă singură, în seră, cu pantofii de seară căzuți la picioare.

Capitolul 10

Conform tuturor standardelor, Tom a avut un comportament lamentabil în cea mai mare parte a toamnei. Știa asta și el. Răbdarea și toleranța necesită un efort prea mare. Cu Barnaby era mereu arțăgos, la fel cum era cu contabilii, avocații și șefii departamentelor. Munca era totul. Nu pierdea timpul cu prietenii și refuza toate invitațiile, cu excepția celor legate de afaceri. Participa la dejunuri și prânzuri politice cu finanțiști care acceptau să-i ofere capital pentru continuarea proiectului feroviar subteran.

Spre mijlocul lunii octombrie a cumpărat o proprietate la nord de Londra, care se întindea pe o sută zece hectare, iar vânzătorul era lordul Beaumont, un viconte înglodat în datorii, așa cum erau mai toți nobilii în vremea aceea. Tom a cumpărat de la el proprietatea la un preț avantajos și avea de gând să-și dezvolte propria rețea de magazine și locuințe pentru anroane treizeci de mii de persoane. Dintotdeauna a

dorit să aibă propriul lui oraș. Ar fi minunat dacă ar putea să-l proiecteze și să-l ridice așa cum și-a propus.

Era clar că familia vicontelui îl disprețuia pe Tom pentru că a achiziționat pământul lor strămoșesc. Cu toată desconsiderarea resimțită, ei i-au prezentat-o pe fiica lor, miss Adelia Howard, cu speranța că o va lua de soție și va reumple cu bani cuferele familiei.

Tom era amuzat de lupta lor asiduă pentru a și-l face ginere, așadar a acceptat invitația lor la cină. A fost o masă prelungită, formală...doar că Adelia l-a impresionat. Și ea împărtășea aceleași păreri despre căsătorie, pe care o considera un parteneriat de afaceri, în care rolurile fiecărei părți erau separate și definite. El trebuia să facă bani și să achite facturile. Ea va aduce pe lume copii și se va ocupa de gospodărie. După ce vor procrea un număr suficient de moștenitori, fiecare își va asigura plăcerile proprii, separat, făcându-se că nu văd în partea opusă. Fără nebunii romantice despre căsuțe intime și plimbări mînă în mînă pe dealuri înverzite. Fără poezii siropoase.

Fără valsuri sub clar de lună.

Eu sînt cea mai bună perspectivă pe care o vei avea vreodată, i-a spus Adelia, cu totul lipsită de melodramă, într-o zi, cînd au discutat în particular, acasă la părinții ei. Cele mai multe familii bune, ca a

mea, nici nu ar concepe să-și amestece sîngele cu cel al oamenilor de rînd.

- Dar pe tine nu te-ar deranja? întrebă sceptic Tom.

- Nu m-ar deranja mai mult decît m-ar deranja să mă mărit cu un bărbat sărac, cu care să trăiesc într-o casă sărăcăcioasă, cu doi, trei servitori. Adelia l-a privit detașată. Tu ești bogat și bine îmbrăcat și ai aerul că știi cum să te descurci. În acest fel te situezi desupra celorlalți pretendenți pe care-i am.

Tom a întrezărit dincolo de exteriorul aparent delicat, ca o piersică pîrguită, un caracter dur, bătaios – fapt care l-a făcut să o placă și mai mult. Le-ar fi mers bine împreună.

Era o oportunitate care nu i se va mai ivi mult timp de acum încolo, sau niciodată.

Cu toate acestea, nu a fost în stare să o ceară, pentru că tînjea și acum după lady Cassandra Ravenel. La naiba cu ea.

Poate că valsul acela a fost unul distrus pentru ea, numai că ea a distrus și mai mult la el.

Pentru prima dată în viața lui, Tom uitase ceva: cum este cînd săruți alte femei. Nu-și amintea decît gura dulce, ademenitoare a Cassandrei și unduirile trupului ei lipit perfect de al lui. Devenise pentru el ideea fixă, care-l bîntuia în vis, dar și cînd era treaz.

Totul în interiorul lui îl îndemna să o urmărească și să facă orice, doar ca să o câștige.

Tom se decise să consulte o autoritate în probleme complexe, ca a lui: Jane Austen. Cumpără volumul *Persuasiune*, cum i-a recomandat Phoebe, sperînd să găsească un răspuns legat de cum poate elucida o dilemă personală.

Pe măsură ce avansa cu citiul romanului, constata că scrisul domnișoarei Austen nu era nici înflorit, nici siropos. Din contră, tonul ei era ironic, sec și rațional. Din păcate, nu putea înghiți povestea niciunuia dintre personaje. Dacă ar fi reușit să descopere subiectul, nu i-ar fi plăcut, însă capitolele prezentau unul după altul conversații între diferite persoane.

Eroina principală, Anne Elliot, care a fost convinsă de familia ei să rupă logodna cu căpitanul Wentworth, era extrem de pasivă și reținută. Wentworth la rîndul său era distant, în mod justificat.

Tom recunoscuse măcar cîteva momente în care s-a identificat cu Anne, care avea și ea probleme cu identificarea și exprimarea sentimentelor ei. O înțelegea perfect.

Apoi a ajuns la partea unde Wentworth și-a revărsat sentimentele într-o scrisoare de dragoste. *Mi-ai pătruns cu totul în suflet. Pe jumătate sînt în agonie,*

pe jumătate am speranțe. Tom chiar s-a simțit ușurat, cînd Anne a descoperit scrisoarea și a înțeles că Wentworth o iubea și acum. Dar cum putea Tom să încerce un sentiment real pentru cineva care nu a existat niciodată și pentru evenimente care nu s-au petrecut niciodată? Întrebarea l-a lăsat încurcat, dar fascinat.

Totuși, pentru el semnificația adîncă a cărții a rămas un mister. Pentru Tom, mesajul romanului *Persuasiune* era să nu-ți lași niciodată rudele să se amestece în contractele personale.

Curînd însă, Tom s-a dus din nou la magazinul cu cărți și a cerut vînzătoarei cîteva recomandări. A revenit acasă cu *Don Quijote*, *Mizerabilii* și *Poveste despre două orașe*, deși nu știa sigur de ce se obligă să le citească. Poate fiindcă ele conțineau indicii pentru elucidarea unui secret, care lui îi scăpa. Poate că, dacă va citi destule romane despre probleme ale oamenilor care nu există, atunci va găsi un indiciu cu ajutorul căruia să-și rezolve problema lui.

Bazzle, strigă absent Tom, în timp ce citea contracte, așezat la biroul lui, termină cu scărpinatul ăsta infernal.

Da, domnule, veni răspunsul imediat. Băiatul

continua să măture de jur împrejurul biroului, cu o măturică și un fâraș.

În ultimele săptămîni Tom începuse să aprecieze foarte multe la Bazzle. Nu doar inteligența băiatului – nu primise educație și știa matematică doar cît să poată număra bani mărunți. Bazzle nu era nici un băiat arătos; era palid la față și cu bărbia scurtă. Caracterul băiatului era însă de aur, fapt miraculos pentru cineva care provenea din mahalalele periculoase, care colcăiaude boli.

Viața nu a fost blîndă cu Bazzle, dar el trăia fiecare zi cu o veselie nativă, pe care Tom o admira. Băiatul nu întîrzia niciodată, nu lipsea pe motiv de boală și era foarte cinstit. Nu lua nici o coajă de pîine care aparținea altcuiva. De multe ori Barnaby, asistentul lui Tom pleca grăbit unde îl trimitea acesta și lăsa pe masă tot ce nu mîncase la prînz – sandvișuri, sau plăcintă, scoase din șervețel. Tom găsea nociv acest obicei, fiindcă așa se puteau înmulți dăunătorii atrași de mîncare. Detesta șoarecii și gîndacii încă de pe vremea cînd lucra ca ajutor în tren și avea un locșor al lui unde colcăiau gîndacii.

Ia și mănîncă prînzul lăsat de Barnaby, îl îndemna Tom pe Bazzle, gîndind că puștiul are nevoie să se mai îngrășe. E păcat să-l arunci.

Da' io nu-s hoț, răspundea băiatul după ce arunca o privire spre resturi.

Dar nu înseamnă că furi, dacă-ți spun eu să mănânci.

- Dar este a domnului Barnaby.

- Barnaby știe prea bine că mîncarea pe care a lăsat-o, va fi aruncată pînă ce se întoarce el. El ți-ar spune primul să mănânci. Văzînd că puștiul ezită, Tom zise la repezeală: ori merge la coșul de gunoi, ori în burta ta, Bazzle. Tu alegi.

Bietul copil a înfulecat restul de plăcintă de casă atît de repede, încît Tom se temea că i se va face rău.

Altădată Tom i-a oferit un săpun, din rezerva de la birou, fiindcă sesizase că băiatul cam miroase a transpirație.

- Nu am nevoie, domnule, zise puștiul speriat de articolul de igienă.

- Ba da, copile, ai nevoie. Văzînd că băiatul începe să se miroasă sub braț, adăugă: nu ne dăm seama de mirosul propriei transpirații, Bazzle. Crede-mă pe cuvînt că mirosul e groaznic.

- Dacă mă spăl azi, mîine o să fiu iar murdar.

- Bazzle, tu nu te speli *niciodată*? îl întrebă sever Tom.

- Mă bag sub apa din pompa de la grajd sau mă

bag în jgheab să mă spăl.

- Cînd ai făcut asta ultima dată? Tom observă că durează mult pentru copil să răspundă, așa că zise tot el: de ce te gîndești atît de mult?

Încet, încet Tom s-a obișnuit să ignore problemele de igienă ale lui Bazzle.

Totuși, în dimineța aceasta, după ce a auzit o serie de scărpinături furioase, pe furiș, Tom ridică încet capul și-l întrebă:

- Bazzle, ai vreo problemă?

Nu, domnule, zise puștiul încrezător. Mă mănîncă și pe mine cîteodată.

Tom îngheță și un gînd teribil îi trecu prin minte.

- Pentru Dumnezeu, nu te mișca.

Bazzle rămase neclintit, cu mătura în mîna și-l privi curios.

- Nu există "mă mănîncă și pe mine cîteodată", zise Tom, venind să-l inspecteze mai de aproape. Îi întoarse capul spre stînga, spre dreapta, apoi zări niște bășicuțe roșii la ceafa și pe gîtul băiatului. Prin părul încîlcit, colcăiau insecte mici, negre. Sfinte, Doamne, dacă păduchii ar fi oameni, băiete, pe capul tău ar încăpea atîția cîți locuitori are Southwark.

- Dacă păduchii ar fi oameni...? repetă băiatul, care nu pricepuse prea mult din comentariul șefului

său.

- Analogie, explică Tom. Modul în care explici un subiect mai clar, făcînd comparații cu altceva.

- Nu e clar nimic, dacă spuneți că păduchii sînt oameni.

- Las-o baltă. Pune mătura la loc și vino cu mine. Tom merse cu el în biroul asistentului său. Barnaby, acum te oprești din orice ai face. Am ceva pentru tine.

Asistentul tocmai își curăța tacticos ochelarii cu batista, iar acum îl privi peste teancul de dosare.

- Domnule?

- Băiatul ăsta colcăie de păduchi, zise Tom. Vreau să-l duci la o baie publică și să-l speli.

Barnaby rămase mut și instinctiv duse mîna spre părul bogat și ondulat.

- Nu-l vor lăsa să se spele, dacă are păduchi.

Io nu merg la nici o baie, zise indignat Bazzle. O să iau săpunul ăla și mă duc la grajd să mă spăl eu.

Nu te va lăsa nici un grăjdar să intri la el, de teamă că le dai păduchi cailor, îi spuse asistentul.

Găsește pe cineva ca să-l spele, îi zise Tom enervat.

Barnaby se ridică, își luă haina și spuse pe un ton plin de reproș:

- Domnule Sevrin, după cum știți, am făcut multe

lucruri care nu sînt trecute în fișa postului, dar acum...

- În fișa postului sînt trecute lucrurile pe care eu le decid.

- Da, dar...Barnaby luă un dosar și-l împinse pe băiat mai departe. Băiete, du-te mai încolo.

- Am și eu doar mîncărimi, zise supărat Bazzle. Toată lumea se scarpină.

Eu nu, zise Barnaby și așa vreau să rămînă. Domnule Severin, își reluă el pledoaria, am uitat să vă spun mai devreme, dar azi am o treabă și va trebui să plec mai devreme. De fapt acum.

- Nu zău? spuse Tom ironic. De ce?

Este...bunica mea. Are febră. Trebuie să merg acasă la ea.

- Nu se poate ocupa de ea mama ta? întrebă Tom.

- Și ea are febră, zise tînărul, după ce se gîndi mai bine.

- A pățit asta de la o baie? întrebă Bazzle bănuitor. Tom își privi asistentul cu îndoială.

- Barnaby, știi ce au în comun mințitul și luptele cu tauri?

- Nu, domnule.

- Dacă nu te pricepi, e mai bine să nu le practici.

- Adevărul este, domnule Severin, că mi-e groază de păduchi. Mă mănîncă pielea doar cînd aud de ei.

Cîndva am avut mătreață și am crezut că sînt păduchi. Atît de speriat am fost, că mama a trebuit să-mi dea un calmant. Cred că problema a început cînd...

Barnaby, tună Tom. Tu îmi vorbești mie de sentimente?

- Oh, scuze, domnule Severin.

- Mă ocup eu de băiat. Pînă atunci, ai grijă să se facă o dezinsecție și curățenie în toate birourile de la etajul acesta și să se epele covoarele cu gaz.

- Imediat, domnule.

- Haide, îi zise Tom lui Bazzle.

Nu merg să mă spăl, zise neliniștit puștiul, mergînd în urma angajatorului său. Îmi dau demisia!

Mă tem că oamenii care lucrează pentru mine trebuie să-mi prezinte un preaviz de două săptămîni – în scris – înainte să aibă voie să demisioneze. Tom exagerase puțin, dar nici nu voia ca bietul copil să fie mîncat de viu de paraziți.

- Sînt nelegitim, protestă Bazzle.

- Ce legătură are cu asta?

- Înseamnă că nu știu să scriu preavizul.

Se spune "neinstruit", spuse Tom. În cazul acesta, Bazzle, se pare că vei lucra pentru mine pe termen nelimitat.

Tot drumul, cît Tom l-a dus spre Cork Street, băiatul s-a plîns și a comentat. Pe toată strada se întindea magazinul lui Winterborne. Clădirea înaltă, decorată cu sticlă, se profila semeț pe cerul cenușiu de noiembrie. La capătul străzii era o clădire mai mică, unde își avea sediul o clinică la care salariații lui Winterborne aveau acces.

În urmă cu doi ani Rhys Winterborne o angajase pe Garrett Gibson ca medic principal la clinica sa, cu toate suspiciunile personalului că o femeie nu era tocmai potrivită pentru activități atît de solicitante. Garrett le-a dovedit că s-au înșelat și în scurt timp și-a cîștigat meritul de chirurg iscusit și medic curant talentat. Reputația ei a tot crescut de atunci.

Ce e asta? zise băiatul cînd au ajuns la ușa clinicii, unde refuză să intre.

- O clinică medicală.

- Nu am nevoie să-mi coasă oasele, spuse copilul alarmat.

- Da, știu. Vom folosi baia lor doar. Clinica a fost singurul loc unde s-a gîndit Tom că poate să-l ducă. Aici erau cabine de duș, apă curentă, medicamente și dezinfectanți. Mai ales că Garrett nu-l putea refuza, avînd în vedere cîte a făcut el pentru soțul ei.

- Ce e aia duș? întrebă Bazzle.

Este o cămăruță foarte mică, înconjurată de o perdea. Apa vine ca o ploaie de undeva de sus.

- Ploaia nu-i sperie pe păduchi.

- O să-i sperie o săpuneală bună. Tom deschise ușa și-l împinse pe băiat, ținându-l ușor de umăr, de teamă să nu scape. Când apărură asistenta de la recepție, Tom spuse: avem nevoie de o consultație la doamna doctor Garrett.

Mă tem că programul doamnei doctor este complet azi. Totuși, doctorul Havelock ar putea să vă primească, dacă mai așteptați.

Nu am timp să aștept, spuse Tom. Spuneți-i doamnei Gibson că sînt aici, vă rog.

- Numele dumneavoastră, domnule?

- Tom Severin.

Asistenta își descreți fruntea, când i-a auzit numele.

- Oh, domnule. Severin, bine ați venit la clinica noastră! Am fost și eu la tîrg, când ați inaugurat calea ferată.

Mă bucur, zise Tom zîmbind forțat. Cu acea ocazie la care a achitat el nota de plată pentru populație, i-a crescut notorietatea, astfel că oamenii au mai trecut peste problemele pe care avea să le aducă proiectul căii ferate.

- Ați făcut multe pentru Londra, zise femeia.
- Sînteți amabilă, doamnă...?

Doamna Brown. Scuze, domnule, o chem imediat pe doamna Gibson.

- Domnule, sînteți persoana cea mai importantă din Londra? îl întrebă băiatul.

- Nu, eu sînt pe listă după redactorul-șef al ziarului *The Economist*. Undeva între comisarul poliției și primul ministru.

Mai trecu un minut și apără Garrett Gibson. Era pieptănată cu părul strîns, acoperit de o bonetă chirurgicală și purta halat alb. Zîmbea și veni să-i strîngă mîna lui Tom.

- Domnule Severin.

- Doamna doctor Garrett Gibson, spuse el. Tînărul acesta, Bazzle, este angajatul meu. Are mare nevoie de grija și atenția dumitale profesională.

Domnișorul Bazzle, spuse Garrett și înclină ușor capul.

Băiatul o privea uluit și se scărpină la ceafă de zor.

- Bazzle, zise Tom, salut-o pe doamna...uite așa. Puștiul se conformă.

- Ea coase oasele? îl întrebă sceptic pe Tom.

De foarte curînd, e singura femeie-doctor licențiată din Anglia, zise Tom.

Garrett zîmbi și înțelese imediat motivul vizitei.

Voi ruga o infirmieră să se ocupe de el, să-i dea substanțele cu care să se spele acasă...

Trebuie să se spele aici, o întrerupse Tom. Trăiește într-o cocioabă și nu are condiții.

- De ce nu acasă la dumneata? propuse Garrett.

- Dumnezeule, femeie, nu-l bag la mine în casă.

- Bine, voi ruga o asistentă...

- Nu, vreau să te ocupi dumneata, ca să fiu sigur că faci totul cum trebuie.

- Eu? întrebă ea speriată. Eu tocmai plecam să iau prînzul cu cumnata mea.

- Dar ai o urgență acum. Băiatul suferă. Eu sufăr. Ce zici, dacă aș face o donație considerabilă unei instituții caritabile pe care o vei alege dumneata? Spune numele și eu scriu cecul înainte să plec.

- Domnule Severin, zise ea bătoasă, ai impresia că banii dumitale sînt un panaceu pentru orice problemă?

- Nu un panaceu, un balsam, unul binefăcător, mai ales atunci cînd este aplicat într-un strat gros.

Înainte ca Garrett să răspundă, o voce nouă se alătură conversației, exact din spatele lui Tom.

- Garrett, putem să mai întîrziem cu prînzul, sau să lăsăm pe altădată. E vorba de ceva mai important.

Tom simți cum i se ridică părul la ceafă și-l trec

transpirații reci. Când se întoarse, dădu cu ochii de lady Cassandra Ravenel chiar în spatele lui. Tocmai intrase în clinică și se apropiase de recepție.

În ultimele săptămîni Tom încercase să se convingă pe sine că amintirea ei se va estompa odată cu trecerea timpului. Creierul lui, extrem de precis, avea capacitatea să-i modifice percepția asupra evenimentelor.

Totuși Cassandra era răpitoare, iar frumusețea ei evidențiată de razele soarelui parcă lumina ambientul steril al clinicii. Purta o rochie de catifea verde și o pelerină bordată cu blană albă. Își strînsese părul într-un coc de bucle, peste care trona o pălărioară perfectă. Tom îi simțea prezența ca pe un șoc.

- Doamnă, reuși el să articuleze, conștient că era surprins în dezavantaj, întrucît era stinjenitoare prezența lui acolo la orele prînzului, alături de un puști zdrențăros, care se tot scărpină, în loc să se afle altundeva, într-un loc demn, destinat afacerilor. Nu știam că vei...nu vreau să vă stric prînzul...se bîlbîia el ca un prost.

Cassandra se apropie cu un aer calm, nicidecum dezaprobat. Zîmbea și se bucura că-l vede. Întinse spre el mîna înmănușată, gest de familiaritate și apropiere. Într-o secundă ziua aceasta a devenit cea

mai bună de multă vreme. Aproximarea ei îi făcea inima să tresalte. Își amintea de finețea mînii ei atunci cînd au valsat, cît de bine se potriveau trupurile lor apropiate, ce magie a fost în coordonarea mișcărilor.

- Ce mai faci? o întrebă și-i reținu mîna ceva mai mult.

- Destul de bine, mulțumesc. Se uită la Bazzle. Mă prezinți acestui tînăr?

- Lady Cassandra, el este...Tom se opri, fiindcă băiatul s-a ascuns în spatele lui. Bazzle, vino și fă o plecăciune în fața doamnei.

Băiatul nu se clintea. Tom înțelegea perfect. Și el a fost copleșit de prezența Cassandrei la momentul primei întîlniri. Frumusețea ei lumina parcă totul. Probabil că Bazzle nu mai văzuse în viața lui o persoană așa ca ea.

- Am niște mîncărimi, zise băiatul prinzînd curaj, dar fără să se arate.

Cred că este neplăcut, zise Cassandra compătimitor. Se poate întîmpla oricui.

Nici un răspuns.

Cassandra continuă să discute cu Tom, deși mesajul era clar adresat băiatului.

- Este foarte clar că l-ai adus exact unde trebuie, iar doamna doctor Gibson este o doamnă foarte

amabilă, care știe cum se tratează mîncărimile.

Bazzle începu să-și arate sfios capul, din spatele șefului său.

- M-a mîncat ceva de speriat, zise el.

- Bietul băiat, spuse Cassandra și se aplecă puțin, ca să fie la același nivel cu el, apoi îi zîmbi. Își scoase mînușa și întinse mîna spre el. Sînt lady Cassandrta. Vrei să dai mîna cu mine, Bazzle? Îi strînse degetele firave și adăugă: așa, acum sîntem prieteni.

Tom era îngrozit de gîndul că ea ar putea să capete vreo lighioană de la copil, așa că îi spuse lui Garrett:

- E bine să-l atingă? În același timp parcă din ochi o îndemna îngrozit: *fă ceva*.

Te deranjează dacă reprogramăm prînzul? o întrebă Garrett pe Cassandra. Trebuie să mă ocup de băiat și bănuiesc că va dura ceva mai mult.

- Dar pot să rămîn, ca să te ajut, se oferi Cassandra și îi zîmbi cordial băiatului.

- Nu, exclamă Tom, consternat de idee.

- Mi-ar fi de ajutor, îi zise Garrett Cassandrei. Eu încep să-l tratez pe Bazzle, iar tu poți să-l ajuți pe domnul Severin să aleagă cîteva haine pentru băiat. Va trebui să aruncăm tot ce are pe le acum.

- Nu am nevoie de ajutor, spuse Tom.

- Lady Cassandra cunoșate foarte bine raioanele

cu haine de la Winterbourne, spuse Garrett și știe exact ce-i trebuie lui Garrett. Dacă mergi singur, Dumnezeu știe cât va dura.

Cassandra îl măsură din priviri pe băiatul firav.

- La copii hainele sînt etichetate pe vîrstă. Cred că lui i-ar veni perfect cele pentru copii de la șapte la nouă ani.

- Dar am paisprezece ani, protestă Bazzle. Cînd cei trei adulți s-au uitat mirați spre el, zîmbetul lui timid a indicat că fusese doar o glumă. Era prima dată cînd Tom îl vedea că zîmbește. Această reacție a făcut evidentă o măsură ce trebuia luată cît mai curînd: pericrea dinților cît mai urgent, pentru albirea lor.

Garrett rîse.

Vino, ticălos mic, hai să ne descotorosim de musafirii tăi neinvitați.

- Nu e nevoie să mă însoțești, bombănea Tom, în timp ce mergea cu Cassandra spre magazinul lui Winterborne. Sînt perfect în stare să întreb o vînzătoare ce haine i s-ar potrivi lui Bazzle.

Tom era conștient că s-a purtat ca un bădăran, în aceste momente, în loc să profite de ocazie și să încerce să o fărmece. Doar că nu dorea să fie asociat de Cassandra cu situația de față.

Ultima dată cînd au fost împreună, au valsat într-o seră, iar acum îl despăduchiau pe un biet ștregar. Nu era chiar un progres. Mai rău de atît, Tom se punea într-o lumină defavorabilă, în comparație cu gentlemanii de viță nobilă, care cu siguranță o curtau.

Nu că s-ar fi considerat în competiție pentru ea, însă orice bărbat are mîndria lui.

- Sînt bucuroasă să ajut, zise veselă Cassandra. Se duse la o masă unde se aflau bluze împăturite. Pot să te întreb cum l-ai cunoscut pe Bazzle?

- Aduna mucuri de țigară din gunoi, în fața clădirii mele. Vîntul îmi luase pălăria de pe cap și el mi-a adus-o, în loc să fugă cu ea. L-am angajat să măture și să facă ordine în birouri.

- Iar acum ai grijă de el, exclamă ea radioasă. Ți-ai făcut și timp, ca să-l duci la doctor.

- Doar fiindcă asistentul meu a refuzat. Încerc să reduc la minim infestarea cu paraziți a locului de muncă.

- Orice ai spune, ajuți un copil care are nevoie și asta mi se pare splendid.

Tom mergea prin magazin în urma Cassandrei și vedea bine că știe ce face. Trecea pe lîngă raioanele și rafturile cu îmbrăcăminte și din cînd în cînd li se adresa vînzătorilor pe numele mic, obținînd imediat

orice informație ceruse.

Văd că ești foarte eficientă la cumpărături, remarcă el.

- Exercițiul, veni răspunsul ei prompt.

Cassandra alege o pereche de pantaloni, o cămașă din bumbac, o pereche de șosete groase, un pulover gri de lână, o șapcă și o helancă. La articolele respective adăugă o pereche de ghete din piele, alese cu un număr mai mare, ca să fie sigură că i se vor potrivi.

Miss Clark, puteți să mi le ambalați acum? îi spuse vânzătoarei. Ne grăbim.

- Imediat, lady Cassandra, zise tînăra.

- Raionul cu jucării este chiar sub noi, îi zise ea lui Tom cu regret în glas. Păcat că nu avem timp să-i cumpărăm o jucărie.

- Nu are nevoie de jucării, zise el.

- Orice copil are nevoie de jucării, insistă ea.

- Bazzle locuiește într-o mahala, lîngă St Giles.

Orice jucărie i-ai da, i-ar fi furată imediat.

- Nu are familie, care să aibă grijă de lucrurile lui?

- Este orfan. Trăiește cu o mulțime de copii și un bărbat căruia îi spun toți Unchiul Batty.

- Iar tu știi asta și îl lași să se mai ducă acolo?

- Îi e mult mai bine acolo, decît într-un orfelinat

sau un cămin pentru copii abandonati.

Aceste detalii au întristat-o pe Cassandra. Tom se hotărî să schimbe subiectul.

- Cum te-ai descurcat pînă acum cu sezonul de baluri?

- Îmi este dor de soare, zise ea. Cinele nu încep înainte de ora nouă seara, recepțiile înainte de ora zece, iar de obicei dansul debutează pe la ora unsprezece. Apoi merg acasă înainte de răsăritul soarelui, dorm mare parte din zi și mă trezesc zăpăcită.

- Ai pus ochii pe cineva?

- Toți sînt la fel, zise ea oferindu-i un zîmbet. La fel ca anul trecut.

Tom se străduia să pară întristat, dar se bucura în suflet. *Este încă a mea...încă a mea.*

Au revenit la clinică, după cumpărăturile de la magazinul Winterborne. O infirmieră l-a condus pe Tom în sala de baie, unde era un duș, o cadă din oțel, o chiuvetă și mai multe dulapuri metalice. Mirosul înțepător de dezinfectant plutea încă în aer. Bazzle stătea aplecat în fața unei chiuvete într-un colț, iar Garrett îl dădea pe păr cu un lichid provenit dintr-un recipient special.

- L-am dat pe păr cu o soluție, spuse Garrett, în timp ce tampona părul băiatului cu un prosop. Am

nevoie de ajutor ca să-l tund. Mă tem că nu este unul din punctele mele forte.

Pot să fac eu asta, se oferi voluntar Cassandra. Cît de scurt vrei să-l tundem?

- Cred că trei centimetri lungime ar fi bine.

Nu vreau să mă tundeți, se auzea înfundat tînguiala lui Bazzle, de sub prosopul care-i acoperea capul.

Garrett l-a așezat pe un scaun metalic înalt, iar Cassandra și-a legat un șorț la mijloc și s-a apucat de treabă. Începu să fredoneze o melodie, ca să-l înveselească pe puști.

Tom o privea cum taie șuvițele groase și le dă drumul pe o tavă, la picioarele scaunului și se gîndea că s-a îndrăgostit pînă peste cap de lady Cassandra Ravenel, care era atît de pricepută și drăgălașă, adorabilă chiar și acum, cînd îl tunde pe nefericitul orfan.

Garrett era încîntată de tot ce făcuse Cassandra și exprimă acest lucru.

- Știe să se poarte cu copiii, îi spuse ea lui Tom.

Știa să se poarte cu oricine. În special cu el. Se simțea deja fermecat.

Ce părere ai? îl întrebă Cassandra, după ce termină operațiunea.

- Perfect, spuse Garrett.

- Doamne, exclamă Tom, nici nu-mi vine să cred că sub câlții aceia se află un băiat.

Acum băiatul avea un aspect îngrijit, ceafa liberă, la vedere și urechile completau portretul. Și ochii lui Bazzle păreau de două ori mai mari, nemaifiind ascunși de podoaba capilară în exces.

- Ce mai faceți acum? întreb Bazzle.

- Baia și dușul, spuse Garrett. Te ajut să te speli.

- Ce? strigă băiatul revoltat de sugestie. Nu poți să mă ajuti.

- De ce nu?

- Fin`că ești fată! se răsti el, uitându-se indignat la Tom. Nu las în viața mea o fată să mă vadă gol.

- Bazzle, eu sînt doctor, spuse Garrett calm. Nu sînt fată.

- Dar ea are balcoane, îi explică Buzzle lui Tom, cu nerăbdarea cuiva care trebuie să explice un lucru evident. Deci ești fată.

Tom se strădui să nu rîdă, cînd se uită la fața lui Garrett.

- O să-l ajut eu, zise el și își scoase vestonul.

Cassandra veni să i-l ia și făcu ochii mari cînd îl văzu că-și desface nasturii de la manșetă.

Cîte lucruri mai ai de dat jos? întrebă ea

stînjănită.

Tom o văzu că se uită foarte interesată și îi dădu o explicație scurtă:

- Îmi suflec mînele doar. Totuși, dacă insiști...
- Nu, zise ea roșind. Cred că e suficient.

Garrett dădu drumul la apă, iar baia se umplu de abur. Cassandra părea acum și mai frumoasă, cu suvițele de păr lipite de fruntea umedă și parcă înviorată.

Bazzle arăta ca un prizonier confruntat cu sentința pe viață.

- Bazzle, mergi în spatele perdelei și dezbracă-te.

Băiatul se supuse, deși situația era tragică. Din spatele perdelei din plastic se dezbrăca, iar Tom îi lua fiecare obiect de îmbrăcăminte și îl scufunda într-un lighean cu soluție carbonică, după indicațiile date de Garrett.

Cînd rămase gol-pușcă, Tom văzu cît de slab și insuficient dezvoltat era, iar atunci un sentiment straniu îl copleși...vină?...îngrijorare? Trase complet perdeaua în jurul băiatului și-l lăsă să se spele.

- Să mă trăznească! exclamă băiatul, asta parcă-i ploaie caldă!

Tom luă o perie cu mîner lung, pe care o frecă abundant de un săpun, apoi i-o dădu băiatului prin

deschizătura perdelei.

- Să te freci bine pe tot corpul cu asta, iar eu te voi ajuta în locurile unde nu ajungi.

- Dar mi se cojește pielea, zise îngrijorat puștiul, după cîteva minute.

- Nu pielea ți se cojește, zise Tom. Spală-te bine și taci.

După nici zece secunde, Bazzle spuse iar:

- Am terminat.

- De-abia ai început. Tom era exasperat, iar cînd îl văzu pe Bazzle că vrea să pășească afară din cabina de duș, îl împinse înapoi. Bazzle, ești murdar. Trebuie să te freci bine ca să se ducă murdăria.

- Tot o să mă murdăresc, comentă copilul.

- Da, mi-ai mai spus asta, dar trebuie să fii curat. Este bine pentru sănătatea ta, apoi le faci un bine celor de lîngă tine, spuse el și-l apucă pe băiat de omoplat, apoi începu să-l frece pe spate. Văzînd cît de greu îi era să-l convingă, îi strigă Cassandrei să-i cînte un cîntecel pentru copii la îmbăiat.

După ce reuși să-l săpunească de trei ori și să-l limpezească suficient, Tom îl spală pe cap cu borax și-l limpezi pînă ce părul scîrîia sub degete. Deja se udase pe cămașă pînă la piele și transpirase peste tot. Îl înfășură într-un prosop pe Bazzle, îl ridică și-l duse

spre un scaun.

- Mă simt ca și cînd m-am luptat cu o sută de maimuțe, spuse Tom gîfîind de epuizare.

- Excelent, domnule Severin, spuse Garrett rîzînd.

- Dar eu? întrebă Bazzle. Eu am fost maimuța!

- Bravo și ție. Acum trebuie să aștepți puțin, să te pieptăn.

Voi dona în plus o mie de lire cauzei caritabile pe care o vei alege, dacă îl speli și pe dinți, îi zise Tom lui Garrett.

- Gata.

Tom își trecu degetele prin păr și își scutură capul ca un cățel ud.

- Stai, zise Cassandra amuzată, apoi veni spre el cu un prosop uscat, ca să-l șteargă pe păr.

- Mulțumesc. Tom își șterse bine părul.

- Doamne, ești aproape la fel de ud ca Bazzle, îi spuse Cassandra, care-l șterse pe față, apoi ridică mîna și îi trecu degetele prin păr, ca să-l aranjeze.

Tom stătea liniștit și o lăsa să-l copleșească încă puțin cu micile atenții, care parcă veneau din partea...unei soții. Totuși, se simțea groaznic în cămașa udă, transpirat și istovit. O văzu pe Garrett ocupată să-l pieptene pe Bazzle și privirea i se lipi de chipul drăgălaș al Cassandrei, care tocmai zîmbea. Aceste

cîteva secunde cu ea îi vor fi de ajuns pentru viitor, își zise el.

Se aplecă și o sărută pe gură delicat, dar cu urgență. Nu putea să aibă răbdare. O sărută pentru toate nopțile și diminețile pe care nu le vor avea niciodată împreună. O sărută cu tandrețea pe care nu va fi în stare vreodată să o exprime în cuvinte; resimți răspunsul ei așa că se delectă cu buzele senzuale încă vreo cîteva minute, apoi o eliberă.

Avea pielea dulce, așa că o sărută și pe ochii închiși. Îi dădu drumul în sfîrșit și căută din priviri haina, se îmbracă rapid, străduindu-se să-și recapete simțurile. Acum pasiunea și dorul dezlănțuit s-au mai calmat, iar în locul lor se instala amărăciunea.

Pe dinafară totul părea să meargă perfect, în ceea ce-l privea, însă la interior el era schimbat. Doar timpul va spune în cîte moduri l-a schimbat ea. Deocamdată nu era foarte sigur că s-a schimbat în bine.

Își aminti că avea o întîlnire la prînz; din nou trebuia să se concentreze pe afaceri. Trebuia mai întîi să meargă acasă, să-și schimbe hainele. Se uită la ceas încruntat.

- Sînt în întîrziere, îi spuse lui Garrett. Poți să-l pieptăni mai repede?

Tom începu să se plimbe prin cameră, cu mâinile în buzunare, fără să se uite spre Cassandra.

- Ar fi bine să plec și eu, o auzi spunînd.

- Ai fost un înger, zise Garrett. Încercăm să ne vedem mîine la prînz?

- Da, sigur. Cassandra se apropie de Bazzle, aflat pe scaun. A fost o plăcere să te cunosc, Bazzle, îi spuse ea. Ești un băiat bun și frumos, adăugă ea zîmbind.

- La revedere, șopti băiatul, fixînd-o cu ochii lui mari, negri.

Vin să te conduc, spuse Tom galant.

Cassandra era tăcută, iar după ce au ieșit din cameră, îl întrebă:

- Tom, ce vei face acum cu Bazzle?

- Îl voi trimite acasă la el, în St. Giles, zise el pe un ton neutru.

Dacă-l trimiți înapoi acolo, foarte curînd va reveni infestat.

- Și ce vrei să fac cu el?

- Ia-l sub tutela ta, poate.

- Sînt mii de copii în Londra, în situația lui, sau mai rău. Cîți orfani crezi că ar trebui să iau acasă?

- Doar unul. Pe Bazzle.

- De ce nu-l iei tu?

Nu sînt în postura care să-mi permită asta. Nu

am casa mea și nu voi avea acces la zestrea mea, decât după ce mă voi mărita. Tu ai posibilitatea să-l ajuți, iar tu și el sînteți...Cassandra se opri, reflectînd asupra cuvintelor pe care urma să le spună.

Însă Tom știa. Devenea din ce în ce mai ofensat.

- I-ai face aceeași sugestie și unui pretendent din clasa ta de privilegiați? o întrebă el.

- Dacă aș...adică...întrebi dacă aș putea să iau un copil în tutelă? Da, aș...

Nu, nu un copil. Pe *acest* copil. Acest copil slăbănog, infestat cu păduchi, analfabet, cu accent provincial. L-ai ruga pe lordul Foxhall să-l ia și să-l crească?

Uluită de întrebarea lui și de schimbarea lui de atitudine, rămase mută.

- Ce legătură are lordul Foxhall cu asta? întrebă ea.

- Răspunde-mi la întrebare.

- Nu știu.

Răspunsul este nu, spuse Tom răspicat. Nu ai face-o. Dar mie mi-ai sugerat să o fac. De ce?

Tu și Bazzle aveți un trecut asemănător. Ești perfect capabil să-l înțelegi și să-l ajuți, mai mult decât ar face-o oricine. Credeam că-l compătimești.

- Compătimirea nu face parte din bagajul meu de

sentimente. Iar eu am un nume, ce naiba. Nu de nobil, dar nu sînt un bastard și nu am fost niciodată murdar. Indiferent ce ai crede, Bazzle și cu mine nu sîntem croiți din același aluat.

Cassandra păru că a tras o concluzie.

- Dar ai cîteva lucruri în comun cu Bazzle, spuse ea calm. Cred că el îți amintește de lucruri la care preferi să nu te gîndești și care te stînjenesc. Toate astea nu au legătură cu mine. Nu încerca să mă consideri o snoabă. Nu am spus niciodată că nu ai fi destul de bun pentru mine – Doamne, nici nu am gîndit asta! Circumstanțele nașterii tale, sau a mele nu sînt în discuție aici. Se uită la el, îi puse palma pe piept și comentă: inima ta este înghețată fiindcă așa dorești tu să fie. Este mult mai sigur pentru tine așa, să nu lași pe nimeni înăuntrul ei. Așa să fie. Își dezlipi mîna de pe el. Intenționez să găsesc un om alături de care să fiu fericită. Cît despre bietul Bazzle...are nevoie de mai mult decît de gesturi frumoase ocazionale din partea ta. Are nevoie de un cămin. Cum eu nu-i pot oferi unul, va trebui să las soarta lui în grija conștiinței tale.

Se depărtă de el și merse spre ușă, unde o aștepta un valet.

Ceva mai tîrziu, în acea zi Tom – care nu avea conștiință – îl trimise pe băiat înapoi în St. Giles.

Capitolul 11

Deși calendarul social autumnal nu includea evenimente de magnitudinea sezonului de baluri, existau dineuri și petreceri la care participau gentlemanii din oraș. Lady Berwick a dat tonul mai devreme, astfel încât Cassandra să poată cunoaște cât mai mulți burlaci eligibili, în vreme ce majoritatea domnișoarelor se aflau încă pe domeniile familiilor, ocupate cu partidele de vânătoare.

Pandora nu mai participa acum, iar absența ei de la numeroasele serate și baluri a privat-o pe Cassandra de spiritul ei amuzant, făcând-o pe aceasta să le deteste profund. Asta le spuse ea lui Devon și Kathleenei, iar ei au înțeles-o.

- Mi se pare atît de nefirească această vânătoare de soți, comenta Devon. Te afli în compania unei selecții limitate de bărbați, însă te însoțește cineva care chiar împiedică interacțiunile firești. Apoi trece o perioadă și toată lumea se așteaptă să-l alegi pe unul dintre ei,

pe care să-l ai partener pe viață.

Kathleen mai turnă ceai în cești.

Procesul acesta are multe dezavantaje, zise ea gînditoare.

Cassandra știa exact la ce se gîndește Kathleen.

Parcă a trecut o veșnicie de cînd Kathleen s-a măritat cu fratele Cassandreii, Theo, după ce el i-a făcut curte pasional. În mod tragic, Theo a murit într-un accident la călărie, la cîteva zile după cununie. Totuși, chiar și în acest scurt răstimp, Kathleen descoperise la tînărul fermecător o altă fațetă, cu toate că el i-a făcut curte galant tot sezonul. Acea față era volatilă și abuzivă.

Devon se aplecă și o sărută pe creștet pe soția lui.

Nimeni din familia asta nu va fi lăsat la mila cuiva care nu-l tratează cum se cuvine, reflectă el cu glas tare. M-aș lupta pînă la moarte pentru fiecare dintre voi.

Kathleen îi zîmbi drăgăstoasă și întinse mîna, să-l mîngîie pe obrazul proaspăt bărbierit.

- Știu, dragul meu.

Cassandra se întrebasese adeseori dacă va găsi vreodată și ea un bărbat care să fie dispus să se sacrifice pentru ea. Nu că i-ar fi cerut-o ea însăși, desigur, dar ceva în inima ei tînjea după o iubire intensă.

Problema era că disperarea o acaparase. Iar disperarea asta putea să o aducă în stare să alerge după dragoste ca și când ar fi participat la un concurs de prins porci, dintr-un târg de provincie.

"Există un singur fel de a prinde un porc" comentase West cândva. *"Dă-i un motiv să vină cu tine."*

Așadar, dacă voia dragoste, va trebui să fie răbdătoare, calmă și bună. Va trebui să aștepte pînă ce va veni dragostea spre ea, în felul și la timpul potrivit.

- Ce părere ai despre domnul Sedgwick? o întrebă în șoaptă Cassandra pe lady Berwick, la ultimul dans din octombrie.

Mă tem că nu are recomandări, i-a răspus femeia. Nu merită să-i încurajezi atențiile.

- Dar măcar el dansează, protestă Cassandra. Nu văd nici un alt tînăr care să merite atenție.

- Ce rușine, zise lady Barwick. Voi discuta cu celelalte gazde din Londra despre acești ticăloși, ca să nu mai fie invitați în viitor.

Acest gen de tineri se aliniau la perete, în saloanele de bal, înfumurați și dîndu-și aere de superioritate, dar nu dansau, iar când se punea masa, dădeau buzna să se înfrupte din bunătăți și să bea

vinuri alese. În tot acest timp fetele nu aveau cu cine să danseze.

Înfumurați ce sînt, bombănea Cassandra, privindu-i pe toți cei adunați în grupuri compacte. Zări unul blond, mai răsărit decît ceilalți și afișînd un rînjit sfidător, amuzat de tot ce era în jurul său.

- Mi s-a spus că domnul Huntingdon va lua parte diseară, zise lady Berwick. Cînd îl vei vedea, va trebui să te arăți interesată de persoana lui. Va moșteni titlul de conte de la unchiul său, care este grav bolnav și nu cred că mai apucă sfîrșitul anului.

Cassandra l-a cunoscut pe acest domn cu ceva timp în urmă și l-a catalogat ca plăcut, dar cam încuiat.

- Mă tem că nu este bun pentru mine, zise ea.

- Nu este bun? Dar titlul de conte a fost creat de regina Maria în 1565 și oricine și-ar dori un titlul nobiliar mai vechi. Mai precis refuzi să fii stăpîna unei averi glorioase din provincie? Sau să intri în cele mai elevate cercuri sociale?

- Nu, milady.

- Atunci care e problema?

- Este plictisitor și greu de cap. Nu am ce să discut cu el...

- Conversațiile le purtăm cu prietenii, nu cu soții.

Și are o barbă oribilă. Bărbații trebuie să se

bărbierească, sau să-și lase o barbă îngrijită. Dacă e ceva între cele două, atunci pare un accident.

- Cassandra, o tânără care intră în al doilea sezon de baluri nu-și permite subtilități.

Cassandra oftă, dădu din cap și se întrebă oare când se va deschide salonul unde se servea cina.

Lady Berwick îi urmări privirea și comentă:

- Nu te repezi să-ți umpli farfuria, de cum auzi clopoțelul. Deja parcă văd o ușoară umflătură la spate, deasupra corsetului. După ce te vei mărita, vei putea să-ți satisfaci apetitul, dar nu înainte.

Cassandra ar fi vrut să protesteze, dar fiindcă Pandora nu mai era cu ea, ca să o antreneze în activități fizice, nu îi era prea ușor să slăbească, dacă toată seara mergea la dineuri și serate, iar ziua întreagă dormea. Oare chiar avea o umflătură dizgrațioasă la spate?

Cînd se frămînta supărată, îl văzu pe Tom Severin intrînd, iar la brațul lui era o brunetă slabă, care ținea aproape de el. Simți un nod în stomac. Nu-l mai văzuse pe Tom la astfel de evenimente și putea să presupună doar că Tom îi făcea curte unei femei.

Oh, uite-l pe domnul Severin, zise cu nonșalanță, deși fierbea de gelozie. Cu cine a venit?

Cu miss Adelia Howard, o identifică lady Berwick. Una din fiicele lordului Beaumont.

Problemele financiare ale familiei sînt cu adevărat grave, dacă sînt dispuși să o sacrifice și să o mărite cu un nimeni pe plan social.

- Sînt deja logodiți? întrebă îngrijorată Cassandra.

- Încă nu, din cîte știu eu. Nu s-a anunțat nimic în ziare. Dacă o însoțește în public, înseamnă că foarte curînd vor face anunțul.

Cassandra încercă să rămînă calmă.

Domnul Severin nu este un nimeni. Este un bărbat foarte important.

- Printre cei de teapa sa, completă lady Barwick. Se uită la cei doi cu ochi critici. Totuși, oricît de nepotriviți sînt el și miss Howard, nu putem nega că fac o pereche specială.

Așa era, se gîndi mîhnită Cassandra. Amîndoi erau înalți, supli și bruneți, iar chipurile lor radiau detașare elegantă.

Tom întoarse capul și o văzu pe Cassandra, care îl fixa cu privirea, răvășită, după care își concentrează atenția în altă direcție. Acum căuta o scuză, ca să se poată retrage mai devreme. Trecuse o săptămîină de cînd s-au văzut la clinica doctoriței Garrett Gibson, iar de atunci o tot chinuiau melancolia și frustrarea.

Nu putea să plece ar fi fost o lașitate din partea ei, iar lui i-ar fi mai ușor, așadar nu va face asta. Va

rămîne și-l va ignora, dînd impresia că se distrează de minune.

În colțul opus al salonului îl văzu pe tînărul cu părul de aur cum se chinuie să strîngă manșeta cămășii. Probabil că pierduse butonul, sau îi căzuse nasturele, dar tînărul părea dezarmat de dilema aceasta.

- Doamnă, spuse ea, după ce s-a decis rapid ce să facă. Trebuie să merg la toaletă.

- Te însoțesc, spuse bătrîna, dar se apropiau de ea două cunoscute. Oh, uite-le pe doamna Hayes și lady Falmouth.

Nu stau mult, o liniști Cassandra, apoi dispăru de lîngă ea, fără să mai aștepte răspuns.

Leși printr-o arcadă laterală și parcurse holul, apoi reintră prin zona unde se afla tînărul. Scoase din buzunarul secret al rochiei o cutiuță minuscule, în care avca mereu la ea, pentru orice urgență, un fel de ac de siguranță din lemn. De cînd a suferit un accident la dans anul trecut, cînd cineva i-a călcat pe tivul rochiei și l-a sfîșiat, iar ea nu a avut cum să-l prindă, ca să mai poată rămîne, s-a decis să poarte cu sine un asemenea ajutor de nădejde, care acum se va dovedi de folos și altora.

Merse în spatele tînărului burlac și-i șopti:

Nu te întoarce. Întoarce doar mîna stîngă la spate.

Bărbatul încremeni, dar o ascultă, trase mîna la spate și astfel ea reuși să-i prindă cu acul de siguranță manșeta descheiată.

Bărbatul se întoarce ușor spre ea și șopti la rîndul lui:

- Ce faci acolo?

- Îți prind cu acul de siguranță manșeta cămășii, ca să nu cadă mai mult. Nu că meriți ajutorul meu. Stai nemișcat.

De ce spui că nu merit ajutor? îl auzi că o întreabă timid.

- Poate fiindcă are legătură cu modul în care tu și ceilalți burlaci stați aliniați pe lîngă perete. De ce mai veniți la bal, dacă nu dansați cu nimeni?

Așteptam să găsesc pe cineva care merită invitația la dans.

- Fiecare fată din această încăpere merită invitată, zise ea destul de enervată. Tu și ceilalți, care ca și tine, nu dansează, nu ați fost invitați ca să vă amuzați, ci sînteți aici ca să fiți perteneri de dans.

- Îmi dai voie?

- Ce anume?

- Să dansezi cu mine.

Cassandra începu să rîdă cu poftă.

- Cu un bărbat care are o părere de sine atît de bună? Nu, mulțumesc. Îi prinse manșeta, apoi trase mîneca hainei, ca să acopere acul.

- Cine ești? întrebă el. Văzu că nu-i răspunde, așa că se impacientă. *Te rog*, dansează cu mine.

Ea se gîndi cîteva secunde, apoi zise:

- Mai întîi, dansează cu fetele acelea din colț. Apoi să vii să mă inviți pe mine.

- Dar ele sînt fete care nu dansează.

- Nu-i frumos să vorbești așa despre ele.

- Dar asta sînt.

- Foarte bine. La revedere, spuse Cassandra.

- Nu, așteaptă. Cu cîte trebuie să dansez?

- Te voi anunța cînd va fi de ajuns. Să nu le tratezi cu condescendență, să fii fermecător, dacă poți.

- Dar sînt fermecător, protestă el. Ai o impresie greșită despre mine.

Vom vedea. Cassandra se întoarce să plece, dar el o prinse de mînă.

Stăteau foarte aproape unul de celălalt, iar ea observă cît de tînăr era. O fixa cu ochii lui mari, căprui și surîdea parcă vrăjit.

- Doamne, cît ești de frumoasă.

- Dă-mi drumul la mînă, spuse ea.

Te-am văzut mai devreme, spuse el și-i eliberă mîna. Nu știi cine sînt? întrebă apoi.

- Mă tem că nu, dar toți cei de aici cred că ești un bărbat care vorbește cu ghivecele de flori, fiindcă te ascunzi în spatele lor.

Spunînd acestea, Cassandra plecă și merse direct la lady Berwick. Domnul Huntingdon o invită la vals, iar după el carnetelul ei se umplu de invitații, pe care le onoră cu veselie și bună dispoziție.

Era conștientă de prezența lui Tom în acea încăpere și la toate dansurile i s-a părut dureros faptul că nimic nu se compara cu seara în care a dansat cu Tom, în seră, sub razele lunii și învăluiți în noapte. Nu a putut să simtă aceeași ușurință de a dansa, iar trupul ei își amintea și acum senzația mîinilor lui Tom, îmbrățișarea lor pasională, dar blîndă, felul în care o conducea, fără efort, firesc și degajat.

Se străduia acum să simtă ceva, *orice* pentru acești tineri cu care a dansat, dar era imposibil.

Era numai vina lui.

La un moment dat Cassandra a început să refuze invitațiile, motivînd oboseala. Se așeză alături de lady Berwick și începu să-și facă vînt cu evantaiul.

La cine vă uitați, doamnă? o întrebă ea pe însoțitoarea ei, care era brusc interesată de cineva.

Îl observam pe lordul Lambert, zise femeia. Unul dintre burlacii despre care mă plîngeam mai devreme. Uite, tînărul acela blond, care dansează cu sfioasa miss Conran. Oare de ce a invitat-o? spuse ea și îi aruncă o privire plină de reproș Cassandrei. Mă îndoiesc să-l fi mînat conștiința, ci mai degrabă ce i-ai spus tu. Aceasta făcu ochii mari și roși, vinovată. Copilă, poate că sînt eu în vîrstă, dar nu sînt oarbă, zise bătrîna. Te-am văzut că ai plecat în direcție opusă toaletei.

- Am vrut să-i prind o manșetă desfăcută de la cămașă, explică ea. Îi lipsea butonul sau nasturele.

- O mișcare prea îndrăzneată. Ce i-ai spus? După ce i-a relatat conversația avută cu tînărul, Cassandra remarcă veselia femeii, nicidecum dezaprobarea. Uite, acum vine spre noi. Nu mai contează mica ta intervenție de mai devreme, se vede că a avut rezultat.

- Eram curioasă, recunosc Cassandra.

- Ca moștenitor al marchizului de Ripon, lordul Lambert este un burlac vînat. Familia lui este respectabilă și cu legături în lumea bună, iar domeniile lor ocupă teritorii întinse din Anglia. Sînt presați de niște datorii, ca mai toată lumea din înalta societate, iar marchizul ar fi recunoscător dacă fiul lui s-ar căsători cu o fată cu o zestre ca a ta.

- Lordul Lambert e mult mai tânăr decît îmi doresc eu.

- Dar asta nu e un dezavantaj. Pentru femei în situația noastră singura alegere importantă în viață este aceea legată de bărbatul care ne va guverna. Este mai ușor să te impui în fața unui bărbat mai tânăr, decît în fața unuia care care deja are anumite tabieturi.

- Doamnă, mă iertați, dar este un mod îngrozitor de a pune problema.

Adevărul este întotdeauna îngrozitor. Lady Berwick ar mai fi vrut să adauge ceva, dar chiar în clipa aceea Lambert ajunsese în fața lor și făcu o plecăciune, apoi se prezentă.

- Roland, lord Lambert, la dispoziția dumneavoastră.

Roland. Un nume potrivit pentru un prinț din poveste sau un cavaler cuceritor. Era puțin mai înalt decît ea, slăbuț și zvelt. O privea pe Cassandra cu niște ochi de cățeluș care așteaptă recompensa după ce a făcut o șmecherie reușită.

- Pot avea plăcerea următorului dans? o întrebă pe Cassandra după prezentări.

Cassandra ezită să răspundă. Sincer nu-i păsa dacă dansează cu el sau nu. Pentru ea nu era important să rămînă nici cu Lambert, nici cu Huntingdon după

aceste dansuri, în ciuda aspectului promițător al acestor burlaci. Dintre cei prezenți nici unul nu-i stîrnise interesul, nu o provocase nimeni cu nimic.

Totuși, se gîndea să fie amabilă cu Lambert, să-i dea o șansă.

Mi-ar face plăcere, îi spuse în sfîrșit și porni condusă de el printre celelalte perechi.

- Mi-am ispășit pedeapsa, zise lordul Lambert. De fapt am ales de aici fata cea mai ștearsă cu care să dansez.

- Ce bine pentru ele.

Este perfect normal ca o tînără frumoasă ca dumneata să gîndească așa, spuse el, referitor la remarca acidă făcută de ea.

- Milord, vrei să dansăm, sau mai stăm mult aici și comentăm?

- Aș vrea să dansăm, zise el entuziasmat și începu să o conducă pe acorduri de vals.

- Ia priviți acolo, se minună un domn din grupul lui Tom. Perechea de aur.

Tom privi în direcția indicată, spre centrul ringului de dans și o văzu pe Cassandra valsînd cu un tînăr blond, fermecător. Cu toate că nu știa cine este persoana, Tom își dădu seama imediat că este de viță

nobilă. Întruchipa rezultatul generațiilor de selecții genetice consecutive, în urma cărora a dobândit rafinament și calitate, fapt care l-a transformat într-un specimen ideal.

Lambert și lady Cassandra, spuse George Russell. O pereche prea perfectă. Nu ar trebui separați niciodată.

Tom recunoscuse imediat personajul după nume. Tatăl lui Lambert, marchiz de Ripon, unul dintre cei mai renumiți corupți din Camera Lorzilor, care făcuse investiții serioase în afacerile cu căi ferate.

- Totuși, doamna este selectivă, continuă Russell. Cinci cereri în căsătorie sezonul trecut, cum am auzit, iar ea le-a refuzat pe toate. Lambert poate să nu aibă nici el noroc.

- O frumoasă ca ea poate să aleagă cât pofteste, comentă altcineva.

Atunci vorbi Adelia, deținătoarea unei tonalități melodioase.

Ea este ce vă doriți toți, îi acuză ea pe gentlemanii din grup. Bărbații au voie să alerge mult și bine după o fată modestă și rațională. Totuși, nici unul din voi nu rezistă să alerge după un flirt facil, o siluetă împlinită, pistrui și chicoteli – fără să țineți cont că nu are nimic în cap.

Ne recunoaștem vinovați, adăugă unul dintre tineri, apoi toți au început să rîdă.

- Dar ea are ceva în cap, spuse Tom revoltat.

Adelia îl privi pătrunzător, apoi zîmbi ironic.

- Am uitat – tu cunoști familia. Să nu-mi spui că lady Cassandra este o intelectuală ascunsă? Un geniu nerecunoscut al vremurilor noastre moderne?

Au urmat alte chicoteli, dar mai înfundate.

- Este foarte inteligentă, reveni Tom și isteată. Mai este și foarte bună la suflet. Nu am auzit-o niciodată vorbind de rău pe cineva.

- Poate ar fi bine să-i faci curte, zise Adelia ușor vexată. Dacă ai nădejde că te va accepta.

Hai să-i acordăm mai mult credit pentru mai mult discernămint în acest sens, zise el, iar ceilalți au izbucnit în rîs.

A continuat să danseze cu Adelia pînă la sfîrșitul serii, iar amîndoi au uitat de mica dispută. Totuși, în sufletele lor amîndoi erau conștienți că orice posibilitate de curtare a fost sfîșiată în mii de bucăți de cîteva cuvinte usturătoare.

Pînă seara, tîrziu, ca și în luna care a urmat Lambert a sufocat-o pe Cassandra cu atențiile sale. Participa la toate evenimentele sociale, în special nu

le rata pe cele de la Ravenel House, unde trimitea aranjamente florale scumpe și cutii cu bomboane de ciocolată. Toată lumea a remarcat cu ușurință cât de familiari deveniseră unul cu celălalt și asta a generat un potop de glume pe seama lor, ca pereche reușită. Cassandra nu nega nimic, fiindcă nu vedea nimic rău în asta.

Roland, lord Lambert era tot ce-și putea dori, sau măcar pe aproape. Nu avea nimic împotriva lui, cu excepția câtorva reproșuri pe care ezita să le verbalizeze.

Drept fie spus, Lordul Lambert era o persoană plăcută. Era educat, știa să vorbească și să povestească anecdote, dar și istorioare petrecute în Marele Turneu pe care l-a întreprins cu un an în urmă. Era afectuos, plăcut și dovedea sentimente profunde, mai ales când i-a povestit cum a murit mama lui, acum trei ani. Vorbea frumos despre ea, iar Cassandra aprecia asta, cum aprecia și dragostea pentru surorile lui. Pe tatăl său, marchiz de Ripon îl descria ca sever, dar nu dur, un tată care mereu a dorit ce-i mai bine pentru el.

Lambert făcea parte din societatea "nobilimii rasate", adică domni cu sînge foarte pur, cu veste albe și nasuri în vînt. Pentru el regulile erau firești ca respiratul. Dacă se mărita cu el, vor rămîne în oraș în

timpul sezonului de baluri, iar restul anului îl vor petrece pe domeniul din Northumberland, la granița cu Scoția. Ar fi foarte departe de familia ei, dar existau trenurile și ele scurtau călătoria. Diminețile ar fi ocupate, iar serile liniștite.

Vor exista, desigur și intimități conjugale, dar nu voia să se gîndească la ele. Într-o după amiază lordul Lambert i-a furat o sărutare, cînd a coborît din trăsură, dar ea nu i-a răspuns. Oricum ar fi relația lor, ar exista compensații. Copiii în special.

- Căsătoria mai întîi, dragostea pe urmă, i-a spus cîndva Pandorei, cînd erau singure. Mulți oameni respectă ordinea asta. Cred că și eu voi face la fel.

- Dar simți *vreo* atracție față de lordul Lambert? a întrebat-o Pandora. Fluturi în stomac?

- Nu, dar...îmi place mult cum arată....

- Nu contează dacă este frumos, i-a spus sora ei pe un ton autoritar.

Pandora, am simțit ceva asemănător cu altcineva, demult. Emoția și fiorii și fluturii. Dar...nu era lordul Lambert.

- Cine era?

- Nu contează. Nu este disponibil.

- E *căsătorit*? șopti întrebarea Pandora.

- Doamne, nu. Este...în fine, este domnul Severin.

Cassandra oftă și așteaptă ca sora ei să o tachineze.

Pandorei i-au trebuit cîteva secunde, ca să absoarbă informația. O surprinse pe Cassandra, cînd i-a spus:

- Înțeleg de ce ți-a plăcut de el.

- Zău?

- Da, este fermecător și are o personalitate care te provoacă, prin asperitățile și enigmele ei. Și este bărbat, nu băiat.

Ca de obicei, Pandora avea darul să identifice exact motivele pentru care Cassandra îl găsea atît de atrăgător pe Tom Severin, dar nu și pe lordul Lambert...

Lambert a fost privilegiat din naștere, însă caracterul lui nu era nici acum format în multe privințe. Nu a fost nevoit să-și croiască drum în viață și nu va fi niciodată. Spre deosebire de el, Tom Severin a pornit de la zero și doar cu o minte ascuțită, plus voință, astfel ajungînd puternic, după toate standardele. Lordului Lambert îi plăcea viața tihnită, în timp ce Tom parcurgea fiecare zi plin de energie. Pînă și acea latură a lui Tom care era detașată și calculată, era interesantă. Stimulatoare. În mintea Cassandreii nu exista nici o îndoială că Lambert era bărbatul cu care trăiai mai ușor...însă dacă se gîndea

la împărțitul așternutului cu unul din ei...

- De ce nu este disponibil? întrebă Pandora.
- Inima lui este înghețată.

Bietul de el, spuse Pandora. Trebuie să fie un bloc masiv de gheață, dacă nu s-a îndrăgostit de tine.

Cassandra rîse și veni să o îmbrățișeze.

Ții minte cînd eram mici, spunea Pandora și te loveai la degetele de la picioare, iar eu mă prefăceam că mă lovesc în același loc?

- Da. Era enervant să te văd cum șchiopătezi, cînd doar eu eram rănită.

- Dacă simțeau durerea, eu voiam să o simt odată cu tine, zise Pandora. Așa fac surorile.

- Oricum, nu trebuie să se simtă nimeni rău. Am de gînd să-mi fac o viață foarte fericită. Nu contează dacă-l plac pe lordul Lambert sau nu; se spune că atracția pălește oricum repede.

- Pălește în anumite căsnicii, dar nu în toate. Nu cred că pentru părinții lui Gabriel a trecut. Măcar, dacă tot dispare, nu ar fi bine să începi căsnicia cu asta? Ba da, zise ea, văzînd-o pe Cassandra că ezită. Ar fi revoltător să te culci cu un bărbat pe care nu-l dorești.

- Oare este posibil să fac din sentimentele mele ceea ce vreau? Pot să mă conving să doresc ceva? se întrebă Cassandra.

- Nu știu, dar dacă aș fi în locul tău, aș face bine să aflu înainte să mă decid pentru tot restul vieții.

Capitolul 12

După multă chibzuință, Cassandra a decis că, deși nu era sigură ce simte pentru lordul Lambert, nici nu putea spune că nu-l dorește. Rămînea la latitudinea lui și a ei însăși să afle dacă exista măcar o fărîmă de compatibilitate între ei.

Curînd apăru ocazia, la un banchet caritabil, organizat de lordul Delaval la reședința din Belgravia.

Era vorba de o serată cu licitația unor opere de artă ale unui pictor decedat de curînd: Erskin Gladwine. Acesta lăsase în urma lui o soție și șase copii, care nu aveau mijloace de întreținere. Tot ce se cîștiga prin licitația obiectelor de artă se vărsa într-un fond destinat urmașilor lui Gladwine, dar și familiilor altor artiști decedați.

Cassandra nu mai era însoțită de lady Berwick, ci de Devon și Kathleen.

Vom încerca să ne facem datoria cum se cuvine și te vom supraveghea, zise Kathleen ironic

îngrijorată, dar mă tem că nu vom fi destul de stricți, fiindcă noi înșine avem nevoie de supraveghere.

Doar sîntem din neamul Ravenel, sublinie Devon. Oamenilor le va fi greu să creadă că ne purtăm atît de frumos.

La recepție era prezent, spre dezamăgirea Cassandrei și tatăl lordului Lambert, marchizul de Ripon. Știa că-l va cunoaște mai devreme, sau mai târziu, însă nu era pregătită acum. Îi părea rău că nu a îmbrăcat o rochie mai elegantă, fiindcă din cea pe care o purta i se vedeau sînii ușor debordînd din decolteu, din cauza siluetei rubiconde din ultima vreme. Nici culoarea cafenie nu o complimenta, cum nici materialul vaporos nu o avantaja.

Lambert i-o prezintă marchizului, care părea mai tînăr decît se așteptase ea. Era brunet, nu blond ca fiul său și avea ochii căprui. Avea trăsături frumoase, însă afișa o duritate. Totuși, după ce i-a fost prezentată, Cassandra l-a surprins cun o studiază, după o pauză de atenție asupra decolteului generos.

- Milady, spuse el, detaliile frumuseții duminale nu au fost deloc exagerate.

- Este o onoare să vă cunosc, milord.

- Ești prezentă aici în calitate de iubitoare de artă, Cassandra? o întrebă el, studiind-o atent.

- Nu știu prea multe despre artă, dar sper să învăț. Intenționați să licitați pentru vreun tablou, milord?

- Nu. Intenționez să fac o donație, numai că opera pictorului este mai mult decît mediocră. Nu mi-aș expune un tablou de-al lui nici în bucătăria de vară.

Cassandra nu primi bucuroasă comentariile despre bietul artist, însă nu reacționează. Lambert realizează cît de răutăcios a fost marchizul și intervine:

- Tatăl meu se pricepe foarte bine la artă, mai ales la peisaje.

Din cîte am văzut pînă acum, mi se pare deosebită măiestria cu care s-a folosit domnul Gladwine de lumină – scena sub clar de lună, de exemplu, sau strălucirea focului.

- Artificiile vizuale nu sînt același lucru cu meritul artistic, remarcă marchizul în loc de concluzie.

- Totuși, mie îmi plac lucrările lui. Poate că într-o zi veți avea bunăvoința să-mi explicați și mie ce dă valoare unui tablou, ca să știu apoi ce trebuie să urmăresc.

Marchizul o privea binevoitor.

- Ai o atitudine foarte pozitivă, draga mea. Este un mare merit să iei aminte la părerile unui bărbat, ca să-i intri în grații. Păcat că nu te-am cunoscut înaintea fiului meu, adăugă el cu un zîmbet cuceritor.

Întîmplător și eu sînt în căutarea unei soții.

Deși replica lui avea intenția să fie un compliment, Cassandrei i s-a părut foarte stranie, mai ales că de față era și lordul Lambert. Se strădui să dea o replică potrivită.

Sînt sigură că orice femeie ar fi onorată să primească atenția dumneavoastră, milord.

- Pînă acum nu am găsit pe nimeni demn de asta, spuse el, studiînd-o cu tupeu. Dumneata, ai aduce un plus de farmec în casa noastră.

- Ca mireasa *mea*, completă Lambert, rîzînd. Nu a ta, tată.

Cassandra tăcu, îngrijorată că pentru cei doi căsătoria aceasta era deja un fapt împlinit și nici nu trebuia să fie curtată, sau să-i ceară consimțămîntul.

Nu-i plăceau nici privirile hulpave ale marchizului. O făceau să se simtă ieftină.

- Lady Cassandra, mergem să vedem și celelalte picturi? o întrebă Lambert.

Ea își luă rămas bun de la marchiz și plecă la brațul fiului său.

- Să nu te sperie franchețea tatălui meu, îi zise Lambert, ceva mai tîrziu. Nu-și dă seama de valoarea cuvintelor, cînd trebuie să-și exprime opiniile. Este important că este de acord cu tine.

- Milord, am senzația că la mijloc este vorba de o...neînțelegere...o presupunere...născută din certitudinea unei logodne stabilite.

- Dar nu este adevărat? întrebă el amuzat.

Nu. Nici măcar nu a trecut perioada în care trebuie să mă curtezi. Sezonul de baluri nici nu a început, aşadar nu voi consimți la nimic, înainte să ne cunoaștem mai bine.

- Înțeleg.

- Da?

- Înțeleg ce vrei.

Cassandra se relaxă, mai ales că-l văzu că nu s-a supărat. Au continuat să admire și celelalte tablouri, cu toate că ea nu se putea concentra asupra artei, fiindcă se gîndea că, pe măsură ce se vedea mai mult cu lordul Lambert, cu atît îi displăcea și mai mult. După opinia lui – precum și după cum s-a exprimat tatăl său – amîndoi considerau că ea trebuie să se adapteze la tot ce doreau ei. Atunci, cum ar fi putut să o iubească, dacă nu era interesat să afle nimic despre persoana ei?

Doamne, dar dacă-l va refuza pe acest stîlp al societății aristocrate, pe care lumea îl considera perfect...oamenii ar crede că este nebună. Toți vor crede că nimeni nu este pe placul ei și atunci o să aibă

ea o problemă, nu el. Poate că era așa.

La un moment dat, lordul Lambert o trase de mînă spre o cameră de la capătul culoarului, iar ea rămase uluită de gestul lui inexplicabil.

- Ce faci?

- Lasă că vei vedea, spuse el și deschise ușa spre o încăpere mică și întunecoasă, unde o trase după el. Înăuntru era întuneric, iar Cassandra se simțea destul de stînjinită, mai ales cînd simți că el o strînge în brațe. Acum, spuse el șoptit, lipindu-și gura de urechea ei, o să-ți ofer ceea ce mi-ai solicitat.

Nu am cerut să fiu trasă într-o cameră întunecoasă și pipăită.

- Dar voiai să mă cunoști mai bine.

Nu la asta mă refeream...protestă ea, dar sărutarea lui apăsată și solicitantă o amuți, lăsînd-o fără reacție. Îi strivea buzele cu ale lui, într-o zvîrcolire pătimașă, dar cu totul dezagreabilă și stîngace.

La naiba, el chiar nu a înțeles că dorința ei de a petrece timpul împreună se referea la o perioadă în care să descopere reciproc ce-i place fiecăruia și ce nu-i place? Oare îl interesa cît puțin persoana ei?

Văzînd că gesturile lui devin din ce în ce mai îndrăznețe și necontrolate, Cassandra îl împinse cît colo.

- Milord...Roland...mai ușor. Fii blînd.

Bine...draga mea...spuse, apoi continuă să o sărute, dar ceva mai blînd.

Cassandra se străduia să suporte cu stoicism avansurile lui și pasiunea nestăvilită, care se metamorfoza într-o scenă grotescă, desprinsă dintr-o piesă de Moliere...

Făcea comparație între buzele acestui bărbat și gura celuiilalt, din seara aceea, cu ferigi și aer rece...cu miros de iarnă...cînd stătea în picioarele goale pe gresie, cu Tom Severin, a cărui gură apăsa plăcut, delicios, poate prea urgent, dar extrem de agreabil.

Cînd lordul Lambert i-a separat buzele cu limba lui insistentă și s-a insinuat în interiorul ei, Cassandra s-a simțit chiar agresată și a protestat.

- Nu...stai...nu, zise ea speriată. Cred că familia mea mă caută deja.

- Nu-ți vor remarca absența.

- Dă-mi drumul. Nu-mi place.

El o lipi de un perete și continuă să o țină prizonieră.

- Încă un minut, sau două, spusese, excitat și gîfîind. Le merit, după atîtea flori și cadouri pe care ți le-am trimis.

Merit'?

- Dar ce, ai crezut că mă cumperi cu ele? întrebă ea tensionată.

- Îți dorești și tu asta, oricît de mult te prefaci. Cu un trup ca al tău...oricine știe, doar dacă se uită la tine.

Cassandra primi aceste cuvinte cu un șoc, iar faptele lui completau negativ momentul. Lambert începuse să o pipăie pe sîni, apoi își strecură mîna prin decolteul ei. O strîngea de sîni, pe rînd, parcă intenționat și tot mai brutal.

- Nu mai face așa! Mă doare!

- Ne vom căsători. Ce mai contează, dacă gust și eu puțin chiar acum? o strînse puternic de un sfîrc, iar ea țipă speriată.

- Termină. Teama și revolta o străfulgerau prin tot corpul. Reuși cu greu să-i tragă afară mîna, iar el gemu parcă de durere.

Gîfiau amîndoi, el mai mult decît ea. Cassandra își aranjă corsetul, dar îngheță, cînd îl auzi comentînd:

Înainte să te grăbești să ieși, gîndește-te la reputația ta. Un scandal, chiar dacă nu ar fi provocat de tine, te-ar ruina.

Cîtă nedreptate. Dar mult adevăr. Incredibil, viitorul ei depindea de calmul cu care va părăsi această cameră, însoțită de el, fără să lase să se observe nimic din ce s-a petrecut adineauri.

Își strînse degetele în pumn și lăsă brațul în jos, pe lângă corp. Simți că și el își aranjează hainele, în special pantalonii și își recapătă suflul. Își simțea buzele uscate, o durea un sîn și se simțea rușinată, transpirată și disperată.

Lordul Lambert vorbi calm, pe un ton detașat, care-i trimise fiori pe șira spinării.

- Există cîteva lucruri pe care trebuie să le înveți, draga mea. Cînd provoci un bărbat și-l aduci într-o anumită stare, apoi îl lași frustrat, de obicei bărbatului nu-i place.

Acuzația lui o impresionează neplăcut.

- Dar ce am făcut, să te tachinez?

- Ai flirtat cu mine, mi-ai zîmbit și ți-ai legănat soldurile în timp ce mergeai..

- Nu-i adevărat!

- ...și porți rochii strîmte, decoltate, prin care ți se văd sîni ieșind obraznic. Îți etalezi farmecele, apoi te plîngi, cînd eu îți ofer ce mi-ai cerut.

Cum nu mai putea să suporte, Cassandra pipăi pe ușă, urgent, în căutarea clantei. Reuși să se strecoare afară calm, iar aici trase adînc aer în piept. Lordul Lambert ieși în spatele ei și-i oferî brațul, dar Cassandra îl refuză. Doar gîndul să-l atingă îi întorcea stomacul pe dos.

Pe drum spre salon, unde toată lumea era adunată, ea îi spuse, fără să se uite o clipă la el:

- Ești nebun, dacă îți închipui că după ce ai făcut mai devreme, mai doresc să am de-a face cu dumneata.

Cînd au intrat în zona aglomerată, Kathleen îi căuta de ceva vreme și se uită la Cassandra bucuroasă că o vede. Remarcă totuși, cînd se apropie suficient de ea, că este foarte tensionată și se albi la față.

Dragă, spuse încet Kathleen, mă gîndesc să licitez pentru un peisaj la răsărit și trebuie să știu care este părerea ta. Kathleen se uită și la lordul Lambert și adăugă: milord, mă tem că va trebui să îmi reiau rolul de însoțitoare, altminteri oamenii vor crede că nu sînt o persoană de încredere.

O las acum în grija dumneavoastră, zise el zîmbitor.

Kathleen o luă de braț pe Cassandra și s-au depărtat.

- Ce s-a întîmplat? o întrebă ea. V-ați certat?

- Da, spuse Cassandra pe un ton greu de catalogat. Vreau să plecăm mai devreme. Nu prea devreme ca să stîrnim bîrfe, dar cît mai curînd.

Voi inventa o scuză.

- Și...să nu-i permiți să se apropie de mine.

- Nu-i voi permite, spuse Kathleen pe un ton calm, în timp ce o strîngea de mînă pe Cassandra.

S-au îndreptat spre lady Delaval, gazda seratei, iar Kathleen i-a spus cu regret că vor trebui să plece mai devreme, fiindcă micuțul ei avea colici și voia să ajungă acasă la el.

Cassandra se simțea amețită și nu prea auzea nimic din jurul ei. În mintea ei se derulau gesturile și cuvintele lordului Lambert.

...toată lumea știe ce vrei....îți etalezi farmecele...

Cuvintele acestea o sufocau și acum. Oare toți bărbații o vedeau astfel? Asta gîndeau și ei? Ar fi dorit să se facă mică, foarte mică și să se ascundă undeva. Îi bubuiau tîmplele și sîngele îi pulsa în vene. O durea și acum sînul acolo unde fusese ciupită.

Kathleen îl rugă pe Devon să cheme trăsura.

- Este vorba despre ceva ce ar trebui să știu și eu acum? întrebă el cu amabilitate, în timp ce se uita cînd la soția lui, cînd la Cassandra.

Cassandra dădu din cap negativ, pentru că nu dorea să provoace o scenă. Dacă Devon ar afla că lordul Lambert a insultat-o...iar Lambert era în apropiere...rezultatul ar fi fost unul dezastruos.

Devon o privi sec, evident nemulțumit că trebuie

să plece, fără să știe ce s-a întâmplat.

- Îmi vei spune pe drum spre casă?

- Da, vărule Devon.

Odată ajunși în trăsura care-i ducea spre casă, Cassandra se mai liniști, iar Kathleen se așează alături de ea și încerca să o consoleze. Devon stătea în fața lor și o privea pe Cassandra așteptând.

- Hai, spune, începu el, nerăbdător.

Cassandra le povesti tot, așa cum s-a întâmplat, inclusiv cum a pipăit-o și bruscăt-o Lambert. Deși era umilitor să dea detalii, simțea că ei trebuie să înțeleagă exact comportamentul lui extrem de ofensiv și jignitor. Pe măsură ce o ascultau, expresia lui Devon trecu de la consternare la furie, iar Kathleen se albi la față complet.

- A fost vina mea că nu m-am opus mai vehement de la început, zise supărată Cassandra. Iar rochia asta...este prea strîmtă...nepotrivită pentru o doamnă și...

- Doamne ferește, rosti sec Devon, cu toate că i-ar fi venit să strige. Nu ai provocat *nimic* din ce a spus el. Nimic din ce ai spus, sau ai făcut, nici rochia, nimic nu e provocator.

Tu crezi că eu aș fi acceptat să îmbraci rochia, dacă mi se părea indecentă? întrebă Kathleen.

Întimplător, ești înzestrată de Dumnezeu – iar asta este o binecuvântare, nu o crimă. Îmi vine să mă întorc și să-l biciuiesc pe ticălosul acela pentru că a sugerat că tu ai fi de vină.

Neobișnuită să o audă pe Kathleen folosind aceste cuvinte, Cassandra se uita la ea uimită.

- Să nu faci o greșeală, o sfătui Kathleen, fiindcă așa se va purta cu tine după căsătorie, doar că va fi de zece ori mai rău, fiindcă ești soția lui și te afli la mila lui. Bărbații ca el nu-și asumă niciodată răspunderea – aruncă vorbele și spun că altcineva i-a provocat.”Uite ce m-ai adus în stare să fac”. Alegerea este mereu a lor. Îi rănesc și-i sperie pe ceilalți, ca să se poată simți ei puternici.

Kathleen ar mai fi continuat, însă Devon îi puse ușor mâna pe genunchi, nu ca să-i impună sau ca s-o întrerupă, ci pentru că simțea nevoia să o atingă. Avea ochii calzi, iar albastrul lor o scălda pe soție în iubire. Conversau din priviri.

Cassandra știa că ea se referă la fratele ei, Theo...primul soț al Kathleenei...care a avut o fire violentă și adeseori îi agresa verbal și fizic pe cei de lângă el.

Și eu am fost victima temperamentului unui Ravenel în copilărie, spuse Cassandra. Tatăl și fratele

meu se mîndreau cu asta uneori...le plăcea să-i enerveze pe ceilalți. Cred că voiau să pară puternici.

Bărbații puternici nu-și pierd cumpătul, zise Devon sardonice. Ei rămîn calmi, atunci cînd ceilalți urlă și explodează. Trase adînc aer în piept și continuă: mulțumită influenței soției mele, am învățat ca atunci cînd mă enervez, să nu mă mai dezlănțui așa cum o făceam în trecut.

Kathleen îl privea cu dragoste.

- Efortul și creditul pentru această evoluție sînt ale tale, milord. Dar nici în zilele tale cele mai proaste, nu ai fi putut să te porți cu o femeie cum s-a purtat lordul Lambert în seara asta.

Vere, acum ce-i de făcut? îl întrebă Cassandra.

Mi-ar plăcea să-l bat pînă l-aș lăsa lat, spuse Devon serios.

- Oh, te rog, nu...

- Stai liniștită, draga mea. Asta aș dori să fac, nu înseamnă și că voi face. Mîine îl voi trage într-un colț și îi voi spune clar că, de acum încolo, va trebui să te evite. Gata cu vizitele, cu florile și orice interacțiune cu tine. Lambert nu va mai cutreza să te deranjeze vreodată.

- Și sezonul nici nu s-a terminat, zise Cassandra.

- Mai bine că lordul Lambert și-a dat arama pe față

acum, decît mai tîrziu, comentă Kathleen. Doar că îmi pare rău că pentru tine s-a terminat astfel.

- Lady Berwick va fi devastată, chicoti Cassandra.

Își puna mari speranțe în partida asta.

- Dar tu nu? veni întrebarea blîndă.

- Ori de cîte ori încercam să-mi maginez viitorul alături de lordul Lambert, nu simțeam nimic, absolut nimic. Acum nici nu mai pot să-l urăsc. Cred că este oribil, dar...nu suficient de important ca să-l urăsc.

Capitolul 13

- Domnule, zise Barnaby amenințător, apărînd în ușa biroului lui Tom. S-au întors.

- Cine s-a întors? întrebă indiferent Tom, rămînînd cu ochii în dosare.

- Mîncărimile.

- Ce?

- Mîncărimile lui Bazzle, clarifică Barnaby.

Bazzle este și el aici, cu ele, sau au decis să revină singure?

Asistentul lui nu gusta umorul situației.

I-am spus lui Bazzle că nu poate să intre. Așteaptă afară.

Tom răsuflă exasperat și se ridică.

- Barnaby, mă ocup eu mai departe.

Domnule, dacă pot să fiu mai clar, cuteză Barnaby, singurul mod în care putem scăpa de mîncărimi, este să scăpăm de Bazzle.

- Orice copil, bogat sau sărac poate fi infestat cu păduchi.

- Da, dar...chiar trebuie să primim unul în birou?

Tom ignoră întrebarea și coborî iritat. Totul trebuia să înceteze. Nu suporta întreruperile, paraziții sau copiii, iar Bazzle le întruchipa pe toate trei. În acest moment, alți bărbați ca el se ocupau de afaceri, cum trebuia să facă și el. Îi va oferi puștiului cîtiva bănuți și-i va spune să nu se mai întoarcă. Bazzle nu era treaba lui. existau mii de copii ca el, nici mai buni, nici mai răi, hoinărind pe străzi.

La ușă văzu un bărbat în salopetă, cu o scară înaltă, care lega funde roșii la ferestrele mari de la intrare, intercalate cu crengi de brad.

- Pentru ce sînt astea? întrebă Tom.

- Bună dimineța, domnule Severin, zise bărbatul zîmbind. Pun decorațiunile de Crăciun.

- Cine ți-a spus să faci asta?

- Managerul clădirii, domnule.

Ce naiba, sîntem la mijlocul lui noiembrie, comentă Tom.

- La Winerborne s-a amenajat deja vitrina pentru vacanța de iarnă.

Înțeleg, mormăi Tom. Rhys Winterborne, cu

pofta lui nestăvilită pentru profit, demara sezonul cumpărăturilor de Crăciun mai devreme ca anul trecut. Adică Tom va trebui să îndure o lună de festivități de vacanță. Toate casele și clădirile vor fi sufocate de crengi de brad și decorațiuni argintii, strălucitoare, iar la fiecare ușă se va agăța o ramură de vîsc. Se vor auzi colinde, vor primi felicitări prin poștă și colindătorii vor aglomera străzile cu grupurile lor muzicale, pentru cîtiva bănuți.

Tom nu detesta Crăciunul; de obicei îl tolera...dar anul acesta numai de sărbătorit nu avea chef.

Să scot crengile de brad, domnule Severin? întrebă bărbatul.

- Nu, Meagles. Continuă-ți treaba.

V-ați amintit numele meu, exclamă încîntat muncitorul.

Tom ar fi fost tentat să răspundă: *nu ești cu nimic special; eu țin minte numele tuturor*, dar se abținu.

Afară era frig și sufla un vînt tăios. Îl văzu pe Bazzle, slab și pipernicit, strîngîndu-și brațele la piept, zgribulit, așezat la capătul scărilor, cu o mătură pe genunchi. Zdrențele pe care le purta păreau scoase dintr-un tomberon, iar pe cap avea o șapcă desfundată. Se scărpină la ceafă și pe cap.

Ce fărîmă de umanitate, agăţată la capătul firului supravieţuirii. Dacă dintr-o dată Bazzle ar fi dispărut de pe suprafaţa pămîntului, puţini oameni ar fi observat şi multora nu le-ar fi păsat. Tom nu-şi dădea seama de ce soarta acestui puşti ar putea conta pentru el.

Dar conta. *Fir-ar să fie.*

Se apropie de Bazzle şi se aşează pe trepte, lângă el. Băiatul tresări şi întoarse capul spre el. Azi avea altă privire. Parcă pupilele lui erau două ferestre sparte. Vîntul rece îl biciuia, iar el tremura.

- Unde-ţi sînt hainele noi? întrebă Tom.

- Unchiul Batty a spus că sînt prea fiţoase pentru mine.

- Le-a vîndut, spuse Tom pe un ton neutru.

- Da, domnule, confirmă băiatul tremurînd.

Cînd îl văzu cît era de chinuit de frig, Tom îşi scoase haina de lînă, căptuşită cu mătase şi adusă acum o săptămînă de la croitorul lui Strickland şi Fiii. Era croită după ultima modă, fără cusătură pe mijloc şi la un rînd de nasturi. Oftă şi puse haina scumpă pe umerii copilului.

Bazzle tresări surprins, dar strînse haina pe lângă corp şi se cuibări în coconul de lînă şi mătase.

- Bazzle, zise Tom, străduindu-se să-i scoată din gură cuvintele cu cleștele. Ai vrea să vii să lucrezi pentru mine?

- Deja lucrez, domnule.

- Acasă la mine. Ca valet, sau ajutor de majordom. Sau poate că au nevoie de ajutor la grajduri ori în grădină. Ideea ar fi că ai locui acolo.

- Cu dumneavoastră?

- Nu am spus *cu* mine. Dar da, în casă la mine. Băiatul se gîndi la ofertă.

- Cine ar mai mătura în biroul dumneavoastră?

- Cred că ai putea să vii aici, dimineața, cu mine, dacă vrei. De fapt îl vei enerva pe Barnaby atît de mult, încît va trebui să insist. Ei?

Bazzle nu se grăbea să dea un răspuns.

- Nu mă așteptam să sari în sus de bucurie, dar măcar poți să te prefaci că ești încîntat.

Copilul îl privi foarte îngrijorat.

- Unchiului Batty nu-i va plăcea asta.

- Ia să mă duci la el. O să vorbesc eu cu el. De fapt, era nerăbdător să-i spună cîteva vorbe urîte unchiului Batty.

Oh, nu, domnule Severin...un domn ca dumneavoastră...ei ar putea să vă taie cu cuțitul.

Tom mustăcea, fiindcă îl amuzau cuvintele băiatului. Își petrecuse cea mai mare parte a copilăriei în mahalale și în depouri de tren, ferindu-se de rele, dar și expus la tot felul de vicii. Se luptase pentru hrană, pentru siguranță, pentru muncă...pentru tot. Înainte să-i crească barba, Tom ajunsese uns cu toate alifiile și trecut prin multe clipe dureroase. Dar băiatul nu avea cum să știe toate astea.

- Bazzle, nu trebuie să te temi. Știu cum să mă apăr în locuri mai periculoase decât St. Giles. Pot să te protejez și pe tine.

După alte cîteva secunde de tăcere apăsătoare, Bazzle vorbi:

- Nu-i nevoie să îl rugați nimic pe Batty, că nu-i unchiul meu.

- Atunci ce aranjament ai cu el? El pune mîna pe cîștigurile tale, în schimbul camerei și mesei? Acum vei putea să muncești doar pentru mine. Cazarea este mult mai bună, vei avea destulă mîncare și poți păstra banii cîștigați. Ce părere ai despre asta?

- Sper că nu vă țineți după mine? Nu sînt din ăia...

- Nu mă interesează copiii; băieți sau fete. Prefer femeile. Nu te paște nici un pericol în casa mea, stai liniștit. Ai înțeles?

- Da, domnule, spuse în sfârșit băiatul.

- Bine. Tom se ridică și se scutură pe pantaloni de praf. Merg să-mi iau paltonul și o sunăm pe doctorița Gibson. Sînt sigur că se va bucura de încă o vizită-surpriză.

- Iar fac baie cu duș? zise Bazzle și deveni cenușiu la față. Ca atunci?

- Ar fi bine să te obișnuiești cu apa și săpunul, Bazzle. Vei avea mult de-a face cu ele în viitor.

După ce Bazzle a fost spălat, deparazitat și a primit haine și pantofi noi...din nou...Tom l-a dus acasă la el, în Hyde Park Square. Casa a fost cumpărată în urmă cu patru ani, era grandioasă, cu patru nivele și grădină interioară. Moștenise și servitorii de la fostul proprietar, un baron din Yorkshire.

Menajera, doamna Dankworth, era o femeie eficientă, impersonală, iar Tom o prefera pe ea cel mai mult, tocmai pentru aceste calități. Ea nu-l deranja aproape deloc și nu se mira de nimic, niciodată; doar în caz că apăreau musafiri fără anunț prealabil.

Totuși, pentru prima dată în patru ani, doamna Dankworth părea uimită în momentul cînd Tom i l-a prezentat pe Bazzle și i-a cerut să "facă ceva cu el"

Va avea nevoie de o slujbă aici, pentru după amiaza, i-a spus Tom. Va avea nevoie să doarmă undeva și trebuie să i se explice regulile casei și treaba pe care o va face. Să-l învețe cineva să se spele bine pe dinți.

Femeia corpolentă și scundă îl fixa pe Bazzle de parcă nu ar mai fi văzut un copil vreodată.

- Domnule Severin, zise ea, aici nu e nimeni care să se ocupe de un copil.

Nu are nevoie să fie supravegheat. Bazzle se descurcă bine singur. Doar să ai grijă să fie hrănit și spălat cu regularitate.

- Și cât timp va sta aici? întrebă menajera.

- Pe termen nelimitat. Tom plecă înapoi la birou, fără alte explicații, fiindcă avea o ședință cu Consiliul Metropolitan al Lucrărilor. După întâlnire, a rezistat impulsului să treacă pe acasă, unde să întrebe cum se descurcă Bazzle, așa că rămase să ia cina la club.

La Jenner's mereu se întâmpla ceva interesant. atmosfera legendarului club era opulentă, dar relaxantă, niciodată prea zgomotoasă, nici prea liniștită. Fiecare detaliu, de la scaunele plușate de Chesterfield pînă la canapele au fost alese pentru ca membrii clubului să se simtă răsfățați și privilegiați.

Pentru ca să devină membru, orice bărbat trebuia să prezinte cîteva recomandări din partea membrilor existenți, să furnizeze date financiare și bilanțuri creditoare, apoi putea să-și treacă numele pe o listă de așteptare preț de cîteva ani.

Se deschidea o oportunitate doar atunci cînd murea un alt membru, iar norocosul căruia i se oferea locul vacant avea grijă să nu comenteze în legătură cu taxa anuală exorbitantă.

Tom intră să bea ceva de la bar și aproape toate scaunele erau ocupate, ca de obicei, la ora asta. Cîteva prieteni i-au făcut semn să li se alătore și, cînd voia să-l roage pe ospătar să-i aducă un scaun, văzu la o masă mai îndepărtată trei bărbați care erau adînciți într-o conversație aprinsă.

Tom îi recunoscuse pe Gabriel, lordul St. Vincent în mijlocul lor. Era o surpriză să-l vadă aici, de vreme ce familia lui era proprietara clubului, iar bunicul lui pe linie maternă fusese însuși Ivo Jenner. De cîteva ani St. Vincent preluase de la tatăl său conducerea clubului. Făcea o treabă perfectă, cu toată răceala de care dădea dovadă și relaxarea binecunoscută.

În aceste momente, totuși, lordul St. Vincent nu părea deloc relaxat. Se ridică și trînti ziarul pe masă,

parcă aprins de un foc interior. Deși făcea eforturi mari să se stăpînească, scrișnea din dinți și avea o privire amenințătoare.

- Milord, zise Tom, apropiindu-se de el. Ce mai faci?

St. Vincent se întoarse cu fața spre el și arboră o mască politicoasă.

- Severin. Bună seara. Îi strînse mîna lui Tom și îl prezentă pe rînd domnilor așezați la masă. Lord Milner, domnule Chadwick, am plăcerea să vi-l prezint pe domnul Severin, cel mai recent membru al clubului nostru.

Tom a fost salutat cordial și a primit felicitări pentru apartenență.

- Severin, în mod normal te-aș invita să bei ceva cu mine, îi zise St. Vincent, dar mă tem că trebuie să plec. Mă scuzați.

- Sper că nu este vorba de vești proaste, nu?

Ba da, sînt proaste. Nu știu ce pot să fac. Probabil nu multe.

- Pot să te ajut cu ceva? îl întrebă Tom fără ezitare.

- Mulțumesc, Severin, spuse el franc. Nici nu știu de ce aș avea nevoie deocamdată, dar poate apelez la tine, dacă va fi necesar.

Dacă-mi spui natura problemei tale, poate reușesc să-ți dau o sugestie.

St. Vincent se gîndi puțin, apoi zise:

- Hai să facem cîțiva pași împreună.

Tom i se alătură, exgtrem de curios.

Vă mulțumesc pentru informații, domnilor, le spuse St. Vincent tovarășilor de la masă. În seara asta cina și băuturile sînt din partea casei.

Toți au zîmbit încîntați și au comentat apreciativ. De cum i s-a alăturat lui Tom, St. Vincent a devenit din nou trist.

Vei auzi și tu foarte curînd, spuse el. Problema este legată de sora soției mele, Cassandra.

- Ce s-a întîmplat? se impacientă Tom. A pățit ceva? După ce interlocutorul lui i-a aruncat o privire ciudată, Tom și-a dat seama că reacția lui a fost prea forțată.

Nu fizic. St Vincent s-a îndreptat spre un vestibul, unde în spatele unei uși, pe bare nichelate stăteau agățate mai multe haine, iar pe rafturi erau împăturite perfect prosoape, halate și alte articole pentru bucătărie.

După ce i-a solicitat valetului paltonul și pălăria, au ieșit împreună.

Lady Cassandra a fost calomniată de un pretendent refuzat. Au început să circule niște zvonuri, acum două, trei zile. Bărbatul a descris-o prietenilor lui drept o femeie promiscuă, fără inimă și cu care a flirtat în voie. A vorbit despre toate astea de față cu mai multe persoane. A mai afirmat că ea i-a permis libertăți de ordin sexual, apoi l-a respins fără milă, când tot el a încercat să-i reabiliteze onoarea printr-o cerere în căsătorie.

Pentru Tom mînia era un sentiment fierbinte, însă acum reușea să se stăpînească foarte bine.

Voia să știe un singur lucru:

- Cine este? întrebă el.
- Roland, Lordul Lambert.

Vreau și eu haina, îi spuse Tom valetului din vestibul.

- Imediat, domnule Severin.
- Unde mergem? îl întrebă St. Vincent pe Tom.

- Eu merg să-l caut pe Lambert, mîrîi Tom și am de gînd să-i înfig o țepușă prin fund, apoi o să-l trag după mine pînă în curtea de la Guildhall, unde o să-l țintuiesc pînă ce își va retage public toate minciunile scuipate despre lady Cassandra.

- Dar familia Ravenel nu are nevoie de tine, să te

duci cu capsă pusă și să faci un gest necugetat. Mai ales că nu știi toată povestea încă. Treaba e și mai groasă.

- Doamne, dar cum poate să fie mai rău? În ochii societății reputația unei femei este totul. Totul. Dacă onoarea Cassandrei a fost pătată, ea va fi ostracizată și familia ei va cădea în dizgrație de asemenea. Șansele ei să se mai mărite cu un bărbat din clasa ei ar fi distruse. Foștii ei prieteni o vor repudia. Copiii ei vor suferi, la fel ca ea. Faptele lui Lambert au fost o dovadă de culme a cruzimii. A știut foarte bine că mica lui răzbunare îi va distruge viața Cassandrei.

St. Vincent îi dădu lui Tom ziarul.

- Uite, ediția de seară a ziarului *London Chronicle*. Citește prima rubrică, de pe pagina socială.

Tom citi rapid articolul, scris de cineva care s-a identificat ca "Anonim"

Este timpul să reflectăm asupra unei specii binecunoscută în Londra: Tînăra care Flirtează Nemilos. Multe asemenea creaturi au descins de curînd în societate pentru a-și reînnoi plăcerea sezonului de baluri, însă una, în special servește ca exemplu notoriu al categoriei sale.

Pentru această domnișoară, pe care o vom numi

"lady C" este un joc numărarea inimilor sfărîmate ca trofee. A primit mai multe cereri decît ar fi putut primi orice tînăra dintr-o familie bună și nu este un mister de ce le-a primit. Se joacă de-a amorul fizic, aruncînd ochiade țintite bine, șoptind sau ademenind în alte feluri, care incită simțurile oricărui bărbat. Obiceiul ei este să ademenească masculul într-un colț ascuns, să-l excite cu sărutări pătimașe și cu pipăieli destrăbălate apoi să-l acuze pe bietul individ că a profitat de ea.

Lady C va protesta, desigur, susținîndu-și nevinovăția și pretinzînd că micile ei experimente sînt inofensive. Își va arunca buclele pe spate, cu veselia binecunoscută, ca să-i păcălească pe și mai mulți și pentru amuzamentul propriu.

Acum, cînd necuviința ei a fost expusă, depinde de aceia din înalta societate să decidă ce preț va plăti ea pentru purtarea ei nerușinată. Să lăsăm judecății lor privilegiul de a da un avertisment pentru alte tinere vrăjitoare că este nociv, ba nu, diabolic, să te joci cu afecțiunea bărbaților onorabili, dar și să te degradezi în acest proces.

Pe scurt, lady C trebuie să servească drept exemplu.

Tom rămase pur și simplu mut în fața malițiozității cu care a fost scris articolul. Era ca o asasinare a personajului. Niciodată nu mai văzuse și nici nu citise un asemenea atac public asupra unei fete nevinovate. Era răzbunarea lordului Lambert pentru că a fost refuzat, iar gestul era disproporționat și punea problema sănătății mintale. Cum zvonurile au devenit publice, femeile din societate îl popularizau fără pic de milă față de o reprezentantă a propriei categorii.

Pînă la sfîrșitul săptămînii Cassandra avea să devină o paria.

De ce a publicat așa ceva redactorul? întrebă Tom, înapoindu-i ziarul. Așa ceva este curat calomnie.

- Fără îndoială că omul se bazează pe faptul că familia Cassandrei nu va dori să o supună chinului unui proces în instanță. În plus, este posibil ca Anonimul să aibă un avantaj sau să îl aibă cu ceva la mîna pe proprietarul ziarului.

Voi afla eu cine a scris articolul, spuse Tom.

Nu. Mai bine nu te apuca să faci asta de unul singur. Le voi transmite celor din familia Ravenel disponibilitatea ta pentru asistență și precis o vor aprecia, dar este obligația familiei să decidă cum se va ocupa de problemă.

Tom fierbea; nu mai putea să stea cu brațele în sân și să nu facă nimic. Ceva în el s-a eliberat din colivie și nu va reîntra, decît după ce va face lumea să plătească pentru răul provocat Cassandrei.

Se gîndea ce simte fata acum, cîtă frustrare și emoții negative, dar cît de rănită trebuia să fie... sentimente străine și groaznice pentru el. Dorea să o strîngă în brațe pe Cassandra și să o protejeze de toată urîtenia aceasta a naturii umane.

Atîta doar că nu avea dreptul să facă nimic în privința ei.

- Nu mă voi amesteca, zise el, dar vreau să-mi dai cuvîntul că mă anunți dacă pot să fac chiar și cel mai mic serviciu.

- Desigur.

- Acum te duci la ei?

Da. O iau pe soția mea și mergem la Ravenel House. Va dori să fie alături de Cassandra. St Vincent era în egală măsură furios, dar și îngrijorat. Biata fată. Nu e un secret că tot ce și-a dorit cel mai mult Cassandra era o viață convențională. Acum, cu cîteva cuvinte malițioase, Lambert i-a distrus orice șansă de a o avea.

Nu, pentru că zvonurile pe care le-a împrăștiat

el sînt o minciună sfruntată.

- Severin, nu așa poți dispersa zvonurile. Cu cît aduci mai multe argumente împotriva unei minciuni, cu atît mai mulți oameni insistă să o creadă.

Capitolul 14

Rușinea publică, se gîndea Cassandra este ca înecul în ape adînci. Odată ce treci de suprafață, te tot scufunzi.

Trecuseră deja douăzeci și patru de ore de cînd Pandora și Gabriel au sosit la Ravenel House. În mod obișnuit, vizitele neașteptate ar fi fost o surpriză plăcută, dar, din clipa cînd Cassandra a văzut-o pe Pandora albă la față ca varul, ea a înțeles că era ceva grav. Amenințător de grav.

Erau toți adunați în salonul mare, cu Kathleen și Devon, care o flancau pe Cassandra. Pandora era prea agitată și nu se așeză, ci se plimba prin salon, în timp ce Gabriel explica situația.

Cassandra realizează într-un final ce a făcut lordul Lambert și șocul îi îngheță sîngele în vene. Devon îi adusese un pahar cu coniac, pe care a insistat să-l bea, apoi i-a spus:

- Ai o familie. Ai mulți oameni care te iubesc și te protejează. Vom lupta împreună.

Vom începe prin a-l ucide pe lordul Lambert! strigă Pandora isterizată. Cum vom putea mai bine. Îl vom sfîșia în bucăți. O să-l omor cu cleștele.

Cassandra îi șoptea la ureche Kathleenei, care o îmbrățișa:

- Ar fi ca și cînd te lupți cu fumul. Imposibil să cîștigi.

- Lady Berwick ne va ajuta cel mai mult. Ea ne va sfătui pe ajutorul cui ne putem baza, după ce va atrage simpatia și sprijinul prietenelor ei – toate doamne din societatea influentă.

Dar, ca toate furtunile, aceasta va lăsa în urmă pagube consistente.

Vei avea sprijinul familiei mele, o asigură Gabriel. Nimeni nu va tolera atacuri la adresa ta. Orice vei cere, ți se va oferi.

Cassandra izbucni în plîns, după ce îi mulțumi, dar înțelese că ducele și ducesa, cu toată puterea pe care o aveau, nu ar putea forța pe nimeni să se compromită, asociindu-se cu ea.

Concluziile erau că Devon va trebui să-l găsească pe lordul Lambert, ajutat de Ethan Ransom. Dimineața

St. Vincent se va duce la redacția ziarului *London Chronicle*, ca să facă presiuni asupra redactorului să-i dezvăluie identitatea anonimului care a redactat articolul. Kathleen va trimite după lady Berwick, împreună cu care să schițeze o strategie pentru a reduce la minim zvonurile dăunătoare.

Pe Cassandra o cuprinse epuizarea, de atîta agitație.

- Cassandra trebuie să se odihnească acum, zise Pandora, atrăgînd atenția Kathleenei.

Au condus-o în dormitorul ei, în timp ce Devon și Gabriel au rămas să discute în salon.

- Nu vreau să pară că aștept mila oamenilor, spuse Cassandra în timp ce se pieptăna apatic, în fața oglinzii de toaletă. Pur și simplu nu știu ce am făcut, ca să merit toate astea.

- Dar nu meriți asta, zise Kathleen. Știi bine viața e nedreaptă. Ghnionul tău a fost că ai atras atenția lordului Lambert, fără să știi ce e în stare să facă.

Să rămîn cu tine aici, la noapte? o întrebă Pandora îngrijorată. Nu vreau să fiu departe de tine.

- Nu, datorită coniacului, acum îmi e somn. Vreau doar să mă odihnesc acum, dar mîine aș vrea să ne vedem.

- Atunci vin dis de dimineață.

- Dar ai de lucru. Pandora dorea să își deschidă o afacere și acum căuta spațiul și furnizorii. Mai bine te întorci la mine mai târziu, după ce te ocupi de treburile tale.

- Voi veni când se servește cearul. Pandora o privi cu atenție pe Cassandra și-i zise: nu te comporti așa cum m-am așteptat. Eu am plîns și am țipat, iar tu ai rămas tăcută.

- Și eu voi plînge pînă la urmă, dar acum mă simt bolnavă și tristă. E bine pentru mine că tu plîngi și te descarci, atunci când eu nu pot.

Pandora o strînse în brațe.

- Păi asta fac toate surorile.

Devon plecase dis de dimineață, a doua zi, iar servitorii căutau să nu facă zgomot și să umble pe vîrfuri și atmosfera era cu adevărat apăsătoare. Parcă murise cineva.

Cassandra se trezise brusc într-o viață nouă, cu un viitor diferit. Pentru moment nu știa ce schimbări vor fi și cît de mare va fi umilința, însă va trebui să se adune și să-și onoreze responsabilitățile în acest tumult. Era în parte și vina ei. La asta se rezumau regulile doamnei Berwick.

Flirturile din trecut și sărutările furate pe ascuns apăreau acum într-o lumină nouă. Atunci păreau nevinovate și amuzante, însă s-a jucat cu focul. Dacă ar fi stat mereu în compania însoțitoare ei și nu s-ar fi hazardat să se depărteze de rudele ei, lordul Lambert nu ar fi avut ocazia să o tragă în cameră și să o batjocorească.

Singurul avantaj al ruinei sufletești era acela că și-a pierdut pofta de mâncare, iar la asta se gîndea cînd îmbrăca rochia. Poate va mai pierde cîteva kilograme. La ora ceaiului Cassandra coborî, în așteptarea Pandorei. În familia Ravenel ceaiul era un ritual sacru, fie că erau la Londra, sau în Hampshire. Acum ceaiul se servea în bibliotecă, unde mobilierul somptuos oferea atmosfera potrivită .

Cassandra auzi vocea doamnei Berwick, cînd tocmai se apropia să deschidă ușa și să intre, iar glasurile celorlalți membri ai familiei răzbăteau mai slab. Femeia părea foarte dezamăgită și își exprima strident dezaprobarea.

...Pe vremea mea, ar fi avut loc un duel, spunea lady Berwick. Dacă eram bărbat, l-aș fi provocat pînă acum.

Vă rog să nu vă audă soțul meu că spuneți asta,

zise Kathleen. Nu mai are nevoie de încurajări. Pare un om calm, dar fierbe în interior.

Cassandra își făcu curaj și intră.

- Doamnă, zise ea cu glas stins. Îmi pare foarte rău că...nu mai reuși să spună nimic, fiindcă i se uscaseră gâtul.

Lady Berwick îi făcu semn să se așeze lângă ea, pe canapea. Cu greu reuși Cassandra să o privească în ochi pe femeie, așteptând reproșuri și muștrări. Spre surprinderea ei, lady Berwick a fost cît se putea de blîndă.

- Am avut parte de un tratament ticălos, zise ea. Nu ești de condamnat. Purtarea ta nu a fost mai gravă decît a oricărei fete cu situația ta. Chiar mai bună decît a multora, de fapt, iar aici le includ și pe cele două fiice ale mele în estimarea asta.

Cassandrei îi venea să plîngă, dar se abținu.

- Eu am provocat tot răul asupra mea, zise ea cu umilință. Nu ar fi trebuit să desconsider nici o secundă regulile domniei voastre.

- Nici lordul Lambert nu ar fi trebuit să uite cum se poartă un adevărat gentleman, exclamă indignată lady Berwick. A procedat ca un ticălos. Acum toată lumea va ști ce atitudine trebuie să ia în privința lui

Lambert. Oricum, nu va fi de ajuns, adăugă după o scurtă pauză.

Pentru ca să-mi salveze reputația? întrebă Cassandra.

- Să nu ne ascundem în spatele cuvintelor, draga mea. Ai dat de un mare necaz. Trebuie să facem ceva.

- Poate ar fi bine să ne gândim la o călătorie peste hotare? sugeră Kathleen. Cassandra ar putea să plece în America. Avem cunoștințe în New York, din familia lordului St. Vincent. Sigur vor fi de acord să o găzduiască atîta timp cît va fi nevoie.

- Poate ar mai atenua scandalul, dar la întoarcere, Cassandra va fi un nimeni, explică lady Berwick. Nu, din așa ceva nu se scapă ușor. Trebuie să beneficieze de protecția unui soț cu nume respectabil. Dacă St. Vincent l-ar putea aborda delicat pe lordul Foxhall, apelînd la simțul lui cavaleresc...cred că era interesat de Cassandra...

- Vă rog, nu, spuse Cassandra simțindu-se și mai umilită.

- Dacă Foxhall nu o vrea, atunci poate fratele lui mai tînăr ar accepta.

Nu suport ideea ca un bărbat să se însoare cu mine din milă, spuse Cassandra.

- Oricît de insistent am proclama nevinovăția ta și am declara că Lambert este un mîrșav, poziția ta este precară. Din sursele pe care le am, știu că ai fost văzută strecurîndu-te afară din salonul de dans, însoțită de Lambert. Încerc să te salvez de la alungarea definitivă din societatea bună. Fetițo, dacă nu te măriți imediat, vei aduce mari neplăceri atît familiei tale, cît și prietenilor. Oriunde vei merge, vor fi comentarii și răutăți. Vei ieși din ce în ce mai rar, ca să te ferești de ocară și oprobriu, pînă ce vei deveni prizonieră în casa ta.

Cassandra nu mai spuse nimic. S-a simțit eliberată cînd au sosit Helen și Winterborne, apoi au venit Devon, Pandora și St. Vincent. Se consolă cu prezența rudelor, care-i doreau binele și o ajutau cum puteau mai bine.

Din nefericire, veștile nu erau încurajatoare. Devon le-a spus că Ethan Ransom îl căuta pe lordul Lambert, care era greu de găsit.

Ce va face Ethan, cînd îl va găsi pe Lordul Lambert? întrebă Cassandra.

- Nu poate face prea mult, recunosc Devon, dar măcar Ransom îl va speria puțin.

Dacă așa ceva este posibil, spuse Cassandra,

căreia i se părea greu de imaginat că un arogant ca Lambert putea fi speriat cumva.

- Cum a mers la *London Chronicle*? Ai aflat cine a scris articolul?

- Nu încă, recunosc St. Vincent. Am încercat să mituiesc, apoi cu amenințări cu procese și agresiuni corporale, dar redactorul-șef mi-a fluturat pe la nas "libertatea presei" Voi continua să fac presiuni pînă ce va ceda, numai că asta va dura ceva timp.

- Ca și cînd "libertatea presei" permite cuiva să calomnieze, exclamă Helen indignată.

Calomnia este greu de dovedit, zise Winterborne. Dacă o opinie publicată nu se bazează pe o denaturare a adevărului, atunci nu vorbim de calomnie. Acela care a scris articolul a fost foarte atent la exprimare.

- Evident lordul Lambert l-a scris, spuse Pandora.

- Eu nu aș fi așa de sigură, comentă Helen. Nu a fost scris pe tonul unei persoane tinere. Maniera este batjocoritoare...moralistă...foarte asemănătoare cu a unui părinte care dezaprobă.

- Sau al unei însoțitoare, zise Pandora, zîmbind spre lady Berwick, care o privi dojenitor.

Dar cine ar avea intenția să o scoată pe

Cassandra ȝap ispășitor? întrebă Kathleen.

- Din cîte știu, nu are nici un dușman, spuse lady Berwick.

A fost adus ceaiul cu lămîie și fursecuri delicioase, sandvișuri miniaturale și briose cu gem. Cassandra se temu să mănînce, de teamă că se va îneca. Apăru valetul la scurt timp, iar el anunță o vizită.

- Milord...marchizul de Ripon.

În bibliotecă se lăsă liniștea.

Cassandra simțea că-i tremură mîinile, iar lady Berwick îi luă imediat ceașca de ceai și farfurioara.

- Respiră și fii calmă, îi șopti ea. Nu trebuie să-i spui nimic.

Devon îl primi pe marchiz.

- Ripon, spuse el calm. Nu ne așteptam la vizită.

Scuze, Trenear. Nu vreau să deranjez, dar în lumina recentelor evenimente, am simțit nevoia să-ți vorbesc cît mai curînd. Vocea marchizului era gravă. Cassandra îl privi cu coada ochiului. Era arătos, ușor grizonat și ridat, dar cu o siluetă impecabilă și haine ultima modă. Am venit să-ți spun că nu sînt deloc de acord cu faptele fiului meu. M-a supărat rău conduita lui. Nimic din educația primită de el nu justifică și nu-i scuză faptele. Nu-mi dau seama de ce a făcut atîta

vîlvă după aceea.

- Pot spune eu de ce, interveni Pandora. Pentru că sora mea nu l-a vrut, aşadar de ciudă.

Îmi cer sincer scuze, din partea lui, spuse el, privind-o pe Cassandra.

Ea dădu din cap, deşi îşi dădea seama că nu este genul de bărbat care să se umilească de multe ori în viaţă.

- Ripon, ne-am fi aşteptat ca fiul tău să-şi prezinte direct scuzele, zise lady Berwick.

- Da. Din nefericire, nu ştiu unde se află acum. Precis se teme de reacţia mea la fapta lui.

- Dar articolul din *Chronicle*, Ripon? întrebă St. Vincent, fixîndu-l cu privirea. Cine crezi că l-a scris?

Nu ştiu nimic de asta. Atîta doar: că este condamabil. Pentru mine, foarte important este acum să o ajutăm pe lady Cassandra, spuse el, adresîndu-i-se lui Devon. Reputaţia ei a avut de suferit...dar poate că răul nu este ireversibil. Vă rog să-mi permiteţi să explic, zise marchizul, ridicînd braţul, parcă pentru a se apăra de săgeţi otrăvite. Lady Cassandra, dacă eu l-aş aduce pe fiul meu aici, ca să se căiască şi să-şi recunoască vina...

Nu, spuse Cassandra. Nu mă interesează deloc.

Nu vreau să-l mai văd în viața mea.

- Exact cum mă așteptam. În cazul acesta, ar fi un alt candidat pe care-l supun alegerii dumitale: eu însumi. Ripon o văzu că a amuțit, dar continuă: sînt văduv. De multă vreme caut pe cineva, cu care să împart o viață mulțumitoare, așa cum am avut cu răposata mea soție. Te consider ideală în toate privințele, iar căsătoria cu mine îți va restabili reputația, dar te va și ridica pe un loc înalt în societate. Vei fi mama viitorilor mei copii și stăpîna unei proprietăți vaste. Voi fi un soț generos. Soția mea a fost o femeie fericită – oricine a cunoscut-o poate confirma.

Cum credeți că aş concepe să devin mama vitregă a lordului Lambert? întrebă revoltată Cassandra.

- Nu va trebui să-l vezi niciodată. Dacă dorești, îl voi exila de pe proprietatea mea. fericirea dumitale și liniștea vor avea precedent asupra celorlalte.

- Milord, nu aş putea să...

Te rog, o întrerupse Ripon blînd. Nu-mi da un răspuns pe loc. Te conjur doar să-mi faci onoarea să te gîndești la propunerea mea.

- Se va gîndi, spuse sec lady Berwick.

Cassandra se uită spre ea fără să spună nimic. Nu trebuia să o contrazică, însă știa exact ce gîndește femeia. O ofertă de la un bărbat de calibrul lui nu era ceva ce trebuia refuzat cu nici un preț.

- Lady Cassandra, sînt singur de ceva vreme și mi-e dor de cineva căruia să-i port de grijă. Mi-ai aduce fericire în viață și sînt sigur că diferența de vîrstă dintre noi te face să eziți. Oricum, sînt multe avantaje pentru o femeie care are un bărbat matur. Dacă ai fi a mea, orice obstacol ar sta în calea dumitale ar dispărea la atingerea mea.

Lady Berwick ridicase deja o sprînceană și se uita la ea, de parcă ar fi spus: *"Vezi? Nu e chiar așa de odios pe cît crezi tu."*

Desigur, vei avea multe întrebări și griji, continuă marchizul. Cînd vei dori să mi le prezinți, voi veni negreșit. Între timp, voi face totul ca să-ți apăr public onoarea.

O voce nouă răsună în bibliotecă, preluînd conversația.

- Mă rog, asta ar fi o noutate absolută.

Cassandra simțea că-i sare inima din piept, iar privirea i se îndreptă magnetizată spre ușă, unde Tom Severin își făcuse apariția.

Capitolul 15

Majordomul, care așteptase o pauză, în care să anunțe noul musafir, rămase dezamăgit că i se face semn să iasă, înainte să-și facă datoria corect.

- Milord, domnul Severin, îi spuse el lui Devon.

Cum își lăsase pălăria și mănușile la intrare, era clar că va fi o vizită mai lungă decât cea a marchizului, care le ținea în mână.

- Severin...spuse Devon, venind în întâmpinarea lui. Nu acum. Avem de discutat o problemă de familie. Mai târziu putem să ne întâlnim și îți voi explica...

Oh, dar vrei să fii și eu aici, spuse Tom nonșalant, apoi îi salută pe toți cei prezenți. Bună ziua, tuturor. Sau, mai bine zis, bună seara. Vă beți ceaiul? Splendid. Aș dori și eu o ceașcă.

Devon îl privea perplex și încruntat, fiindcă nu știa ce pune la cale. Tom avea aerul încrezător al bărbatului care gândește fiecare pas, înainte să-l facă.

Cassandra se uita la el cu acea dorință pe care o încercase și altădată, demult.

- Domnule Severin, cum doriți ceaiul? îl întrebă Kathleen.

- Cu lapte, fără zahăr, zise el scurt.

- Lord Ripon, Devon începu să facă prezentările... vreau să vi-l prezint pe...

Nu este nevoie, îl întrerupse Tom. Ne cunoaștem. Ripon este membru al comitetului care acordă contracte dezvoltatorilor de căi ferate. Straniu, dar cele mai bune contracte revin mereu unei linii ferate în care el a investit o sumă mare.

- Îndrăznești să pui la îndoială integritatea mea? îl sfidă Ripon.

- Nu, vi s-a părut cumva critic tonul meu? Voiam să pară admirativ. Ce bine potriviți interesele personale cu serviciul public. Exact cum vinul de Bordeaux merge cu carnea de vită. Sincer, nici eu nu aș fi rezistat tentației, ca și dumneavoastră.

Lady Berwick i se adresă lui Tom pe un ton indignat:

Tinere, nu doar că nu sînteți binevenit și deranjați, dar aveți niște maniere nepotrivite.

- Îmi cer scuze, milady, zise el, rînjind spre femeia

în vîrstă. Vă solicit răbdare încă două minute și am un motiv serios pentru care mă aflu aici.

Lady Berwick îl privea cu suspiciune. Tom merse la șemineu și se sprijini cu umărul de polița de deasupra.

- Presupun că a fost adusă deja în discuție absența lordului Lambert, remarcă el. A dat vreun semn de viață?

Nu încă, spuse Winterborne. Ransom a trimis oameni în căutarea lui.

Cassandra bănuia că Tom știe ceva, ce nimeni nu mai știa. Părea că se joacă de-a șoarecele și pisica.

- Domnule Severin, aveți vreo informație despre locul unde se află? întrebă ea bănuitoare.

Atunci Tom se uită fix la ea și renunță la acea mască nonșalantă de pînă atunci. Privirea lui era intensă, dar duioasă și o încălzi, în ciuda amorțelii care o cuprinsese de douăzeci și patru de ore.

- Nu, scumpo, spuse el calm, ca și cînd ar fi fost singuri în cameră. Apelativul a fost rostit intenționat, iar cei prezenți nu au rămas deloc indiferenți. Îmi pare rău pentru ce ți-a făcut Lambert, continuă Tom. Nimic nu este mai demn de dispreț ca un bărbat care forțează femeile cu atențiile sale. Faptul că ți-a făcut un mare

rău public dovedește că este un mincinos și un agresor. Nu-mi dau seama dacă un bărbat poate avea defecte mai cumplite.

Ripon se învineți la față.

Este superiorul dumitale în multe privințe, îndrăzni el. Fiul meu a avut o rătăcire, dar tot face parte din crema societății.

- Mă tem că această cremă s-a cam acrit, zise Tom disprețuitor.

Severin, ai putea să treci la subiect? întrebă Devon, îndemnat din priviri de Ripon.

Tom își bău repede ceaiul și continuă:

După ce am citit mizerabilul articol din *Chronicle*, am rămas consternat. Lordul Lambert făcuse deja foarte mult rău când a împrăștiat zvonurile scandaloase...atunci de ce să mai continue, scriind pe deasupra un articol la rubrica mondenă? Era inutil. Dar, dacă nu el l-a scris, atunci cine? Am o teorie: după ce a aflat că fiul său a mutilat fără speranță orice șansă de a-ți câștiga mîna, lordul Ripon s-a decis să profite de situație. Nu a făcut un secret din dorința de a se însura din nou, iar lady Cassandra este candidata ideală. Ca să o obțină, mai întâi trebuia să-i distrugă reputația iremediabil, încît ea să nu mai aibă practic

alternative. După ce a adus-o suficient de jos, va face el pasul spre ea și se va prezenta ca soluția cea mai bună.

În încăpere s-a lăsat liniștea. Toți se uitau la marchiz, care se înroșise de furie.

- Ești nebun, izbucni el. Teoria ta este o prostie și o insultă pentru onoarea mea. Nu ai cum să dovedești nimic.

Presupun că redactorul ziarului a refuzat să dezvăluie identitatea semnatarului articolului? îl întreabă Tom pe St. Vincent.

- Categoric. Va trebui să scot cumva adevărul de la el, înainte să-i sară în apărare toată presa.

Trenear, șuieră printre dinți lordul Ripon, ești amabil să-l dai afară?

- Plec singur, nu mă conduce, zise Tom. Se opri înainte să deschidă ușa. Trenear...totuși ca prieten, mi se pare dezamăgitor că nu m-ai întrebat ce fac. Mi se pare că nici nu-ți pasă.

Pandora a vorbit înaintea lui Devon.

- Cum a fost ziua ta, domnule Severin?

- Ocupată. După șase ore obositoare de negocieri, am făcut o vizită redactorului de la *London Chronicle*.

- După ce eu deja m-am văzut cu el? interveni St.

Vincent.

- Știu că mi-ai spus să nu o fac, dar am un avantaj pe care tu nu-l ai. I-am spus că proprietarul ziarului îl va da afară din redacție dacă nu scoate numele autorului articolului.

- Ai blufat? zîmbi pieziș St. Vincent.

- Nu, pentru asta au durat negocierile șase ore. Eu sînt noul proprietar, iar cum redactorul șef este un apărător ferm al libertății presei, este la fel de motivat să nu-și piardă postul.

Ai cumpărat *London Chronicle*, spuse încet Devon, ca să se convingă că este adevărat. Astăzi.

- Nimeni nu ar putea să facă asta în mai puțin de o zi, rînji Ripon.

- El a putut, zise cu admirație Winterborne.

Am putut, confirmă Tom, îndreptîndu-și manșeta. Am făcut un pre-contract de cumpărare și am plătit un avans. Ripon, nu cred că te surprinde, dar află că redactorul a spus că dumneata ești autorul articolului.

Refuz să accept asta! Vă voi denunța pe amîndoi!

Tom scoase din buzunarul hainei o hîrtie scrisă de mînă și spuse răspicat:

- Cea mai periculoasă substanță de pe pământ este pasta din lemn transformată în foaie de hîrtie. Flutură hîrtia și explică: articolul original, scris de mîna dumitale. Deja nu mai respira nimeni în cameră. Am planuri mărețe pentru ziarul meu, continuă el. Mîine vom scoate pe prima pagină articolul special despre cum reușește un nobil lipsit de principii să comploteze împreună cu odrasla de fiu-său de bani gata, cei doi punînd la cale ruinarea reputației unei tinere nevinovate, din lăcomie și destrăbălare. Am pus deja redactorul la treabă. Măcar astfel împrôșcarea cu noroi va fi reciprocă, spuse în final, privindu-l disprețuitor pe marchiz.

- Te dau în judecată pentru calomnie, strigă lordul Ripon și ieși furtunos din bibliotecă.

Toți cei prezenți nici nu puteau să facă vreo mișcare. Devon răsuflă ușurat și veni lîngă Tom, ca să-i strîngă mîna.

- Îți mulțumesc, Severin.

Răuî enorm care s-a făcut nu mai poate fi anihilat, zise trist Tom.

- Dar va fi de mare ajutor.

Publicitatea de orice fel este dezgustătoare, comentă lady Berwick. Mai bine te-ai abține și nu ai

publica nimic despre Cassandra.

- Scuze, doamnă, vorbi Helen precipitat, dar cred că toată lumea de aici dorește ca adevărul să fie făcut public, la fel cum s-au publicat și minciunile.

Tom se uită la Cassandra și-i zise:

- Voi face doar cum spui tu.

Ea nici nu putea să gîndească. Cu greu realiza motivul prezenței lui acolo, iar asta era extraordinar, cum la fel de neașteptat era faptul că nu a uitat de ea și că i-a luat apărarea cu orice preț. Asta ce însemna? Ce dorea el?

- Te rog să publici, spuse ea gîtuit. Tu...

- Da? o îndemnă blînd Tom, văzînd-o cum ezită.

- Ai cumpărat un ziar...de dragul meu?

Tom se gîndi mult înainte să răspundă. Tonul era cu totul altul acum, iar ei i se păru chiar că-i tremură vocea.

- Nu există limite pentru cîte aş putea să fac de dragul tău.

Cassandra amuțise. Era prima dată cînd înțelese că nici cei din familia ei nu știau cum să reacționeze. Toți erau uluiți de declarația lui Tom și de-abia acum înțelegeau de ce venise el acolo.

Tom își făcu curaj și, cu mîinile în buzunar, văzînd

că nimeni nu vorbește, spuse:

- Mă întreb...dacă ar fi posibil ca lady Cassandra și cu mine...

- Absolut nu, se repezi lady Berwick precaută. Nu se mai acceptă să fie neînsoțită când poartă conversații cu...gentlemanii.

Severin, spuse Devon, la fel de impresionat. Cassandra a îndurat foarte multe pentru o singură zi. Orice ai dori să-i spui, cred că mai poate aștepta.

Ba nu, spuse Cassandra. Știa ce părere are Devon despre Tom, că ar fi un soț inacceptabil, cu toate că ei doi erau prieteni. După câte a făcut Tom pentru ea, nu putea să-i lase să-l alunge chiar așa...ar fi nepoliticos și lipsit de recunoștință. Măcar vreau să-i mulțumesc domnului Severin pentru bunătate, spuse ea și se uită lung spre Kathleen.

Poate nu ar fi rău să-i lăsăm pe Cassandra și domnul Severin să discute în colțul opus al bibliotecii, în timp ce noi, ceilalți, rămânem aici?

Lady Berwick făcu un efort și încuviință scurt, iar Devon oftă prelung.

- Nu am nici o obiecție, zise el.

Cassandra și Tom s-au îndreptat spre colțul camerei, unde era o fereastră prin care pătrundea

lumina zilei. El o luă ușor de braț, strângând imperceptibil.

- Cum te simți? Întrebă calm.

Dacă ar fi pus o altă întrebare, poate că ea nu ar fi reacționat atît de imprevizibil, dar această întrebare simplă, completată de privirea lui plină de interes și îngrijorare, au făcut-o să se piardă cu totul și să nu poată vorbi. Rămase mută, deși a deschis gura să răspundă. Gîfîia precipitat și a izbucnit în hohote de plîns, apoi și-a acoperit fața cu mîinile. El o îmbrățișă tandru și-i șopti la ureche:

- Nu...nu-i nimic...totul va fi bine...ușurel. Draga mea copilă. Biata de tine.

Deja suspinele o copleșeau și ceru o batistă, pe care Tom i-o oferi imediat. După ce se șterse la ochi și își suflă nasul, Tom o strînse din nou la piept.

Oarc chiar am nevoie de public, pentru toate astea? spuse el mai tare, apoi peste cîteva secunde zise iar: mulțumesc, deși nu părea deloc mulțumit.

Cassandra înțelese că rudele ei ieșeau pe rînd din bibliotecă, dar rămase lipită de pieptul lui.

Tremuri, scumpa mea...ai trecut prin ceva îngrozitor, nu-i așa?

- A fost oribil și umilitor. Deja mi s-au anulat

cîteva invitații la cine și baluri. Lordul Lambert s-a purtat îngrozitor, cu minciunile despre mine împrăștiate, iar oamenii l-au crezut.

Vrei să-l omor de dragul tău? întrebă Tom, cu o sinceritate alarmantă.

- Prefer să nu. Oamenii nu trebuie uciși, chiar dacă merită și oricum nu m-aș simți mai bine.

- Dar ce te-ar face să te simți mai bine? întrebă el mîngîind-o calm.

Doar asta, zise ea suspinînd. Ajunge să mă strîngi în brațe.

- Oricît de mult vrei o voi face. Aș face orice pentru tine, absolut orice. Sînt aici și voi avea grijă de tine. Nu voi permite nimănui să-ți facă rău.

- Mulțumesc pentru că ai venit azi, șopti ea.

- Întotdeauna.

Cassandra îi simți răsuflarea și buzele fierbinți pe tîmplă. Ridică ușor capul și îi căută buzele, iar el o prinse într-o sărutare blîndă, dar apăsată, cerîndu-i să se deschidă pentru el. Văzînd-o că îi răspunde, încercă o sărutare mai îndrăzneată, pe care ea o primi cu nesaț și plăcere.

Îl cuprinse de gît și începu să-și împletească degetele prin părul lui, iar intimitatea pe care i-o cerea

acum, prin aceste gesturi simple se materializă într-un sărut cu totul pasional, înnebunitor, care o topi din cap pînă-n picioare. Senzațiile erau foarte profunde, iar Cassandra nu mai simțise niciodată așa ceva.

Tom se curemură, spre mirarea Cassandrei, apoi se dezlipi de ea, însă îi spuse cu glas tremurat, pasional:

Te doresc de atîta timp, zise el gutural. Nu a existat nimeni pentru mine, Cassandra. De cînd...Nu, stai. Să nu mai spun nimic acum. Să știi că nu-mi datorezi nimic, înțelegi? Aș fi profitat de orice ocazie, ca să-l demasc pe lordul Ripon, ca mincinos notoriu ce este, chiar dacă nu erai implicată și tu.

Oricum, îți sînt recunoscătoare, reuși ea să spună.

Dumnezeu mi-e martor, nu trebuie să-mi fii recunoscătoare. Te voi păstra în suflet pînă cînd timpul se va sfîrși, dacă asta vrei tu de la mine. Totuși, aș putea să fac multe pentru tine. Te prețuiesc. Aș...Tom tăcu și se apropie mult de ea, iar ea se înecă în azuriul infinit al ochilor lui. Mărită-te cu mine, Cassandra...și le vom spune tuturor să se ducă dracului.

Capitolul 16

Tom aștepta răspunsul Cassandrei și-i mîngîia delicat obrazii, de pe care i-a șters lacrimile.

- Cui să spunem să se ducă dracului?

- Lumii întregi. Tom se gîndi că poate ar fi trebuit să reformuleze cererea, însă ea se retrăsese deja din brațele lui.

Deja am căzut de acord că pentru noi doi căsătoria nu ar fi cel mai bun lucru, zise ea.

Tom știa că nu era momentul și nici starea ei nu corespundea unei discuții pe această temă, dar se temea că așteptarea era inutilă pentru amîndoi. Se strădui să compună rapid cîteva argumente.

- Eu zic că în circumstanțele acestea, schimbate, ar fi bine pentru amîndoi.

- Orice s-a întîmplat, sau orice spun alții, căsătoria nu e singura mea alegere.

- Dar discutai despre ea cu Ripon, zise Tom iritat.

- Nu vreau să mă cert cu tine, spuse ea.

Tom realizează că demersul lui era prea combativ, așa că își relaxă brațele și își înmuie vocea.

- Dar nu ne certăm. Vreau să-mi dai ocazia să-ți prezint argumentele, exact cum i-ai dat-o lordului Ripon.

Încerci să pari inofensiv ca un miel, zise ea rîzînd. Dar știm amîndoi că nu este așa.

- Am momente cînd devin mieluşel. Uite, chiar acum se întîmplă asta, adăugă el surîzător. Sînt sută la sută miel.

Sincer, mulțumesc pentru ofertă, dar nu mă interesează o viață agitată, în viteză, în mijlocul celui mai aglomerat oraș din lume, cu un soț care nu va putea să mă iubească vreodată.

- Dar eu nu ofer asta. Adică nu ofer doar asta. Nu vrei să afli ce altceva mai refuzi? spuse el. Uite, hai să ne așezăm pe fotoliile astea, să bem ceaiul și eu îți voi spune cîteva lucruri la care aș vrea să te gîndești.

Cassandra părea tot sceptică.

- Nu trebuie decît să ascuți și nu va dura mai mult decît durează să bei o ceașcă de ceai. Cred că poți să faci asta pentru mine, nu? Te rog?

- Da, zise ea.

S-au așezat pe o canapea, în fața măsuței cu ceaiul. Cassandra și-a aranjat rochia și, cu o grație de doamnă, a turnat lichidul arămiu în două cești, i-a oferit lui una, apoi a amestecat cu lingurița într-a sa și a început să soarbă, uitându-se în ochii lui peste marginea aurită.

Tom simțea că ia foc, iar inima îi bătea alarmant de repede. Ochii ei umezi încă îl făceau să o dorească și mai mult. Acum trebuia să-și aleagă cuvintele potrivite...

Mi-ai spus cîndva că visul tău este să ajuți oamenii, zise el. Ca stăpîină a casei, se presupune că vei tricota ciorapi și căciuli pentru săraci și vei duce coșuri cu merinde familiilor vecine, lucru bun și adecvat. Dar, ca soție a mea, ai putea să hrănești și să educi cîteva mii, sau zeci de mii. Ai putea ajuta oameni mulți. Știu că nu-ți pasă de banii mei, dar imaginează-ți ce poți face cu ei. Dacă ai fi soția mea, ai face parte din cercurile selecte, numai că puterea ta politică și financiară ar trece mult peste a lor.

Se uită la reacția Cassandrei, care părea mai mult perplexă, decît entuziasmată.

- Apoi...ar fi mulți pantofi. Ai avea libertate să-ți scrii singură regulile. Eu nu te voi întreba cînd vii, sau

cînd pleci, la fel cum nici tu nu o vei face. Vei crește copiii cum îți place și vei avea propriul program. Casa va fi teritoriul tău, pe care-l vei conduce așa cum dorești. Eu îți voi oferi beneficiile companiei mele, fără dificultățile dragostei. Nu vor exista suișuri, coborîșuri, sau scandaluri. Nu va trebui să-ți faci griji că soțul nu te mai iubește, sau se îndrăgostește de altcineva.

Dar vreau să fiu iubită, zise încruntată Cassandra.

- Dragostea este cea mai mare nenorocire care se poate întîmpla oamenilor în romane, protestă Tom. La ce i-au folosit lui Cathy pasiunea și spumele la gură ale lui Heathcliff? Uită-te la Sydney Carton – dacă o iubea mai puțin pe Lucie, ar fi așteptat să moară soțul ei ghilotinat, s-ar fi însurat cu ea și și-ar fi văzut liniștit de cabinetul de avocatură. Dar nu, el a făcut un lucru nobil, fiindcă dragostea l-a prostit. Apoi este Jane Eyre, de altminteri o femeie inteligentă, atît de speriată de sex, încît nu a remarcat că deasupra ei o piromană nebună dădea foc castelului. Ar exista mai multe finaluri fericite în literatură, dacă oamenii nu s-ar mai îndrăgosti.

- Ai citit romane? se miră Cassandra.

- Da. Știi, dacă ai putea să ignori această minoră problemă a mea cu incapacitatea să mă atașez emoțional de oameni, am fi foarte fericiți împreună.

- Cîte cărți ai citit? întrebă ea interesată.

- Șaisprezece, spuse Tom, apelînd la memorie. Nu, șaptesprezece.

- Care este autorul tău preferat?

El cîntări întrebarea și închise ochii, apoi îndoi cîteva degete, pe rînd, apoi dădu răspunsul:

- Pîna acum, fie Charles Dickens sau Jules Verne, deși Gaskell este suportabilă. Intrigile de căsătorie ale lui Austen sînt obositoare, pe Tolstoy îl preocupă suferința, iar dintre surorile Bronte, niciuna nu s-a inspirat din viață.

- Ai încercat și autori americani?

- Dar aceștia scriu romane? întrebă el amuzat, iar ea rîse. De ce te interesează ce romane citesc eu?

Nu știu prea bine. Cred că asta te face să pari puțin mai...uman. Atît de mult vorbești de afaceri și contracte, încît e greu să...

- Contracte, zise el și trosni din deget. Cassandra se pregătea să ia un biscuit de pe platou, dar renunță, speriată și își retrase mîna. Vom negocia un contract, zise Tom. Unul privat, nu ca acelea prezentate

avocaților. Iar în el vom trece toate așteptările noastre pe plan matrimonial. Ce vom scrie în el va fi numai pentru ochii noștri, nu ai altcuiva. Astfel vom avea o idee despre cum va arăta viitorul și poate ne va alunga anumite îngrijorări. Vom începe să ne proiectăm viața împreună, înainte ca ea să înceapă.

- Să proiectăm, repetă ea rîzînd ușor, dar îl privi ca pe un nebun. Așa cum se face pentru o clădire sau o mașinărie?

- Exact. Va fi aranjamentul nostru unic.

- Dacă unul din noi nu repectă contractul?

Va trebui să avem încredere reciprocă. Asta e partea care ține de căsătorie. Poftim, vrei un fursec? o invită Tom, aducîndu-i platoul mai aproape.

- Mulțumesc, nu. Adică, aș vrea unul, dar nu pot.

- De ce?

- Încerc să-mi reduc greutatea.

- De ce? o întrebă el cînd văzu că roșește și pare fisticită. Arăți perfect.

- Am luat mult în greutate de la nunta Pandorei.

Și ce contează? Mi se pare că ești fantastică, exact cum ești acum.

Nu și altora. Proporțiile mele au depășit greutatea ideală. Iar oamenii comentează despre asta.

Așa se întâmplă cînd nu ești perfect.

- Și de ce ar trebui să-ți pese?

- Ție îți este ușor să vorbești, fiindcă ești suplu.

Cassandra, ochii mei sînt fiecare de culoare diferită, așa că știu ce înseamnă să nu fii perfect.

- Este cu totul altceva. Cînd te referi la corp și la greutate, este vorba mai mult de auto-disciplină, nu ca la tine.

- Dar trupul tău nu este destinat plăcerii altora, ci îți aparține exclusiv ție. Ești perfectă așa cum ești acum. Vei fi grozavă și dacă slăbești sau te mai îngrași. Ia un fursec, dacă dorești.

Vrei să spui că, dacă aș mai avea cîteva kilograme în plus, tot m-ai considera atrăgătoare?

- Doamne, sigur că da, răspunse el, fără ezitări. Ea îl privea pur și simplu mută de uimire, însă el trecu la lucruri mai serioase. Acum, despre contract, reveni el...

Avîntul pe care și l-a luat ea ca să-l sărute îl făcu să se lase brusc pe spătarul canapelei. O îmbrățișă și el, după clipele de uimire și de bucurie neașteptată. Luat pe nepregătite, Tom nu știa cum să interpreteze gestul ei, dar în același timp simți erecția puternică, stîrnit de căldura cu care îl învăluia și de îmbrățișarea

insistentă, dar mai ales de sărutările ei pătimașe. Ar fi devorat-o acolo, pe loc, ar fi frînt-o sub greutatea trupului, ar fi sărutat-o peste tot...

Se lupta cu încăpăținare cu propriile senzații, înăbușindu-le, de teamă că se va face de rîs și va ejacula, după atîtea gesturi năvalnice. O mîngîie pe sîni, apoi își plecă buzele, ca să-i simtă aroma pielii delicate a decolteului. Reuși să-și strecoare două degete și să-i scoată la lumină un sîn, iar acum dezmiarda cu limba sfîrcul timid.

Stabili și o mișcare ritmică, senzuală de unduire pe sinuozitățile ei apetisante, dar mai mult voia să o facă să simtă bărbăția lui presantă, nerăbdătoare și insistentă. La un moment dat a trebuit să se oprească, dădu drumul sînului dintre buze și gemu de frustrare, gîfîind zgomotos.

Cassandra ar mai fi vrut să continue.

Nu...nu te opri, te rog, șopti ea epuizată și înfierbîntată. Tom...simt că...

- Te-ai aprins? Simți o fierbințeală prin tot corpul?

Ea și-a rezemat fruntea pe umărul lui, iar el a încercat să se liniștească, deși era foarte greu.

- Avem două variante, ca să iasă totul bine, șopti el. Una este să așteptăm.

- Și cea de-a doua? întrebă ea gîfîind precipitat.

Deși simțea arsuri puternice și junghiuri chinuitoare în locurile intime, Tom o întinse pe canapea cu fața spre el și o sărută languros, lent și apăsător, mîngîind-o cu limba, dezmiertînd-o cu buze fierbinți. O mînă își găsi ușor calea printre pulpele ei, la locul acela ascuns, cald și îmbietor, iar degetele își croiau drum grăbite spre locul de taină și voluptate inocentă.

Cassandra tresări și se ridică ușor într-un cot, dar el o liniști cu mîngîieri și cuvinte calde:

- Știu cît ești de inocentă și nu-ți fac nici un rău.

- Da, dar...sînt foarte agitată...

- Cassandra, șopti el, cu buzele întredeschise pe lobul urechii, unde o ciupi ușor, apoi o dezmiertă cu limba și spuse în final: tot ce îmi aparține, tot ce sînt stă la dispoziția ta. Tu va trebui doar să-mi spui ce dorești.

Ea se făcu și mai roșie la față, își coborî privirea și zise foarte încet:

Vreau să mă atingi.

Tom o mîngîie ușor pe posteriorul care zvîcnea sub palma lui, încordîndu-se jumătate cu jumătate, iar senzația resimțită de el era că strînge în mînă o piersică

pîrguită. Fesele ei îi păreau delicioase și ar fi vrut să le mîngîie și cu buzele, dar deocamdată schimbă tactica și își mută mîna activă spre abdomen, coborî ușor spre marginea elasticului de la chiloți. Trecu bine de bariera protectoare și ajunse cu degetele pe regiunea pubiană, moment în care ea tresări, dar nu se retrase, ci așteptă, curioasă. Acum îi cuprinse în palmă ambele labii și le mîngîie, strîngînd ușor, palpînd delicat, îndrăzneț mai apoi, căutînd cu degetele să pătrundă la mijlocul pliurilor pielii. Ușor, foarte delicat, degetele au reușit să separe cele două labii și au pătruns spre canalul excitat...din ce în ce mai alunecos...primitor și pregătit.

Lui Tom nici nu-i venea să creadă că îi permite să o atingă atît de intim. Se juca doar cu ea, ca să-i descopere punctele sensibile și vulnerabile. Lăsă de-o parte și de alta a degetelor împreunate cele două petale interioare și se insinuă tot mai mult și mai mult, pînă ce ea strînse pulpele, se cutremură și își lipi obrazul de umărul lui.

Te rog, lasă-mi calea deschisă și savurează plăcerea, o îndemnă Tom calm, șoptind tandru numele ei.

Cassandra ezită, apoi depărtă picioarele, ca să-i

permitea lui să o dezmierde. Era foarte umedă și alunecoasă, spre surprinderea ei. Cu degetul mijlociu el încercui clitorisul ascuns și îi trezi senzații tulburătoare, apoi masă circular împrejurul lui, pînă ce o văzu că închide ochii. Tom îi provoca plăcere încet, neîndurător, cu mișcări de du-te, vino constante, din ce în ce mai rapide.

Era și el transfigurat de plăcere, fiindcă o simțea cum se încordează și se arcuiește, apoi pulsează sub atingerile lui drăgăstoase, dar prefera să se concentreze mai mult asupra răspunsului imediat la stimulările lui. Se aplecă ușor și-i prinse între buze un sfîrc, pe care îl supse intermitent, mișcîndu-se în ritmul demierdărilor din zona intimă. Cînd degetul lui se contopi cu mugurele ei, oprit la intrarea în centrul fierbinte, făcu o tentativă și avansă puțin, iar ea își încordă mușchii vaginali și-l ținu prizonier. Tom așteptă răbdător, apoi continuă stimulările cu buricul degetului tot mai adînc și mai adînc. Carnea ei strîmtă parcă îl atrăgea în interior și-l ademenea să tatoneze mai mult, mai departe, fiindcă intruziunea lui era binevenită.

Acum Tom se concentrează și pe celălalt sfîrc, trăgînd ușor cu vîrfurile dinților, apoi limba îl gustă. Căutarea lui din interiorul intimității adînci producea efectele

așteptate, fiindcă acum ea gîfîia necontrolat și fremăta continuu, urmînd unduirile coapselor lui.

Lent, aproape imperceptibil el își retrase degetele din elixirul trupului ei și continuă să-i apese circular perla scufundată în lichidul lubrifiant. În cîteva secunde, după ce el i-a găsit locul vulnerabil, insuportabil de plăcut, o auzi cum scoate un țipăt scurt, camuflat de umărul lui, apoi atinse orgasmul. Buzele i-au acoperit gura dornică să-și strige plăcerea și i-au absorbit gemetele puternice, spasmodice. Erau ecourile plăcerii extrase din feminitatea ei împlinită doar de atingeri și dezmierdări cunoscătoare.

În acest tumult al plăcerilor descătușate se auzi un ciocănit la ușă și chiar cineva apăsă clanța. Cassandra se stăpîni cu greu să nu țipe, iar Tom își recăpătă rapid controlul, dar nu total, fiindcă de-abia reuși să articuleze aproape mîrîit:

- *Să nu...deschizi...ușa...aceea...au fost cuvintele adresate intrusului.*

Capitolul 17

Ușa se întredeschise puțin, dar suficient cât să-i permită lui Devon să le spună:

- Noi ne-am adunat în salon și nu avem ce să facem. Ați avut destul timp să discutați.

Cassandra era copleșită de panică, însă Tom avea degetele blocate între pulpele ei, unde continua dezmierdările printre spasmele orgasmice. Nu avea de gând să-i strice tocmai acum extazul sexual.

- Trenear, zise el foarte calm, dar amenințător. Am rămas cu foarte puțini prieteni oricum. Nu doresc să te omor. Dar dacă nu ne lași singuri...

- Lady Berwick amenință să mă omoare, dacă nu o aduc pe Cassandra în salon, îl informă Devon. Date fiind circumstanțele, aș risca mai degrabă cu tine. În același timp, reține că, indiferent ce veți decide voi doi, *nimic* nu se va întâmpla, dacă nu-mi dau și eu consimțământul. Ceea ce este puțin probabil, dat

fiindcă știu multe despre tine de zece ani de când te cunosc.

Era mai mult decît imposibil pentru Tom, care întotdeauna găsea răspuns la orice, să vorbească, în timp ce o simțea pe Cassandra zvîrcolindu-se și unduindu-se spasmodic sub el. Se cutremura, se arcuia și își lipea gura de pieptul lui, ca să nu i se audă gemetele. Tom își împlîntă degetele în intimitatea ei, unde simți musculatura cotractîndu-se în mod repetat împrejurul lui. Îl trecură cîteva valuri de căldură, la gîndul că au făcut sex pe uscat, apoi a simțit-o cum vibrează și pulsează...

- Nu ne-am decis încă, reuși să-i spună lui Devon. Mai tîrziu poate îți voi cere consimțămîntul, dar acum, prefer să nu fii aici.

- Cassandra ce vrea? întrebă Devon.

Ea se strădui să-și recapete controlul, își mușcă buza și spuse, cît putu de calm:

- Devon, dacă ne mai acorzi cinci minute...

- Foarte bine, spuse el și închise ușa.

Cu ochii închiși, lipită de pieptul lui Tom și copleșită de experiența degetelor lui experimentate, Cassandra se liniști după ultimele spasme și cutremurări plăcute, provocate din nou de degetul lui

poziționat exact pe punctul vulnerabil. Tom își retrase în final degetele și șopti:

Îmi pare rău, scumpo. Meriți timp, atenție și intimitate. Nu ai nevoie de pipăieli în bibliotecă, pe o canapea incomodă.

Eu am cerut-o, zise Cassandra zîmbind. Spre satisfacția lui, o văzu mai luminată la față și strălucind de bucurie. Trase aer în piept, apoi răsufă prelung. Oh, vai de mine.

Tom nu se putea abține și o sărută din nou.

- Ești cea mai dulce și nevinovată ființă pe care am strîns-o în brațe. Vreau să-ți aduc plăcere în fiecare noapte. Vreau să umplu toate golurile trupului tău...și să-ți ofer ce ai nevoie. Frumoasa mea Cassandra, spune-mi ce trebuie să fac, doar să fiu cu tine. Îți accept toate condițiile. Nu am mai spus asta nimănui pînă acum. Tom se opri. Nimic nu putea să traducă în cuvinte magnitudinea dorinței de a o avea, dar nici concesiile pe care era dispus să le facă.

Cassandra se ridică, își acoperi sînii cu corsajul și își aranjă rochia.

Vărul Devon a spus că negocierile cu tine sînt un coșmar.

Tom realizează că în aceste momente ea nu-și dorea

decît asigurări.

- Dar nu va fi așa cu noi doi, răspunse el imediat. Tu și cu mine vom negocia cu mare plăcere.

- Și nu ai încerca să mă amăgești? întrebă ea. Nici un lucru neplăcut?

Tom se gîndi că suspiciunile ei semănau cu cele exprimate de Bazzle, atunci cînd l-a întreat pe Tom dacă nu-l va sodomiza.

Nu va fi nimic amăgitor, spuse el. Pe cuvînt. Doamne, femeie, zise el exasperat, cînd văzu că ea tot nu era convinsă, doar nu crezi că mi-aș amăgi propria soție și voi trăi fericit cu consecințele. Va trebui să avem încredere reciprocă.

- Asta e partea care ține de căsătorie, zise ea exact cu cuvintele lui. Atunci sînt de acord.

- Ești de acord să ce? întrebă el transfigurat.

- Accept cererea ta, condiționată de negocierile noastre și supusă aprobării familiei mele.

Tom zîmbi, iar triumful lui era combinat cu mirare, așa că nu reuși altceva, decît să o privească mut. Se temea să creadă că a acceptat. Voia să scrie asta negru pe alb, să graveze răspunsul pe ceva, pentru ca mai târziu să fie convins că ea a spus așa. A spus da. De ce a spus da?

Datorită pantofilor? întrebă el. Cassandra izbucni în râs.

- Partea cu pantofii nu, însă ideea e să accepți în condițiile mele. Vreau mult să ajut oamenii. Nu va fi ușor. Viața noastră împreună va fi un salt în necunoscut și niciodată nu mi-au plăcut noutățile. Puteam să aleg un bărbat inferior ție și să nu mă tem la fel de mult. Va trebui să ai răbdare cu mine, la fel cum voi avea eu.

Tom dădu din cap afirmativ, estimînd potențialele obstacole. Nimic nu trebuia să oprească uniunea lor. Trebuia să fie cu ea.

Cînd te-ai referit la acceptul familiei pentru uniunea noastră, sper că nu te aștepți să fie unanim.

- Mi-ar plăcea să fie, dar nu e absolut necesar.

- Bine. Pe Trenear pot să-l conving ușor, dar cu West va fi ca o bătălie cu morile de vînt.

- Ai citit și *Don Quijote*?

Spre regretul meu, da. O poveste despre un bătrînel nebun, care vandalizează proprietăți private? Mă rog. deși sînt de acord cu Cervantes că nu există o diferență între cavalerism și nebunie.

- Dar nu este vorba doar de asta. Am senzația că ai scăpat esențialul din multe romane citite pînă acum.

- Multe sînt inutile. Ca și cel despre hoțul de pîine francez, care și-a încălcat cuvîntul dat...

- Mizerabilii?

Exact. Lui Victor Hugo i-au trebuit o mie patru sute de pagini ca să spună: "Să nu-ți lași fiica să se mărite cu un francez, student la drept radical" Ceea ce deja multă lume știe.

- Chiar nu ai înțeles multe lucruri din cîte ai citit.

- Să zicem că nu, dar te am pe tine să mă înveți. Mă vei influența în bine și astfel binele se va revărsa spre cei care au nevoie.

- Taci, îl opri Cassandra, pînă nu mă răzgîndesc.

- Să nu faci asta, zise el și o imploră din priviri. Fiindcă...am nevoie de tine.

- Lasă-mă pe mine să discut cu familia mea întîi, spuse ea.

Tom bănuia că deja Cassandra îl cunoștea mai bine decît credea el că îl cunosc prietenii lui. Mai mult de atît, el se temea că înțelege la el lucruri de care nici măcar el nu era conștient.

- Mîine voi trimite pe cineva să te invite la noi, sau poimîine, iar atunci vei putea să le prezinți argumentele tale.

Dar nu pot să stau atîta timp fără tine, protestă

el

Tom, ai încredere în mine sau nu? Familia Ravenel trebuie să știe mai întâi ce-mi doresc eu. Altfel, orice le-ai spune tu, nu are nici o valoare.

Tom înțelese de-abia atunci puterea pe care o avea această femeie asupra lui, deși bănuise asta mai demult și se temuse chiar din clipa când s-au cunoscut.

Cassandra era și ea conștientă de frământările lui și nu rămase indiferentă. Îi mîngîie reverul hainei și-l sărută, ca să-l linișească ea acum. Era o nebunie pentru el, dar în clipa aceea simțea că pur și simplu ia foc de dorința să o facă a lui. După ce-l mai sărută o dată, la fel de înfocat, Cassandra spuse:

- Te doresc. Nu mă voi răzgîndi. Tom, e timpul ca de acum încolo să avem încredere unul în celălalt.

Capitolul 18

Noi nu putem decît să te sfătuim, îi spunea a doua zi Devon Cassandrei. Decizia finală îți aparține.

- Pentru Dumnezeu, spuse West exasperat, nu-î spune asta.

Nu e decizia Cassandrei? își întrebă Devon fratele mai mic.

- Nu, fiindcă nu e în stare să o ia singură. Ai lăsa-o să danseze la marginea unui peron de tren, chiar dacă ar fi beată?

- Dar nu am băut, protestă Cassandra.

- Nu lua ce am spus ad-litteram, replică West.

- Oricum, vreți să susțineți că nu știu ce fac, însă eu îmi înțeleg situația mai bine decît voi doi.

Devon, Kathleen, West, Phoebe și Cassandra erau la plimbare prin Hyde Park, fiindcă au simțit nevoia să iasă din casă.

Phoebe și West au venit și ei cu primul tren de

dimineată, cînd au primit telegrama de la Devon. West era furios, evident și dorea să se răzbune pe Ripon și pe fiul lui, care cutezaseră să denigreze o Ravenel.

Oricum West și Devon erau împotriva acestei căsătorii, deși Kathleen și Phoebe păreau foarte deschise ideii, dar rămîneau neutre.

- Ce spun ceilalți? întrebă West.

- Domnul Winterborne și lordul St. Vincent s-au abținut, iar Helen spune să fac ce doresc, zise Cassandra. Pandora îl place pe domnul Severin și crede că este o idce...

- Iar lady Berwick spune că este un dezastru și că ea nu va lua parte la asta.

Grupul a tot comentat pe această temă, pînă ce West îi spuse Cassandrei:

Hai să lăsăm acest subiect, măcar cîteva momente. Eu și Phoebe avem un plan. Ți-l amintești pe fratele ei mai mic, Raphael, continuă West. Înalt, burlac, dinți frumoși. E perfect.

Nu e deloc perfect, interveni Phoebe. De unde știi că este înalt și frumos?

Părinții tăi nu au putut să producă decît ființe superioare. Îl prezentăm Cassandrei și el o va cere de soție imediat, iar toată lumea va fi fericită.

- Dar Tom? spuse Cassandra.

Va fi și el fericit când va reuși să distrugă viața altei femei.

- Cred că domnul Severin merită mai mult respect, după cîte a făcut pentru familia noastră, adăugă ea. Merită mai mult respect.

Toți ochii s-au îndreptat spre ea, fiindcă era prima dată când ea își mustra fratele.

- Știi, Cassandra, îi spuse West. Dacă vei petrece destul timp cu Tom Severin, îl vei iubi. Așa e firea ta. Chiar dacă știi că este o idee proastă, în condițiile date, în final vei face acest pas. Scumpa mea, niciunul dintre noi nu ar suporta să te știe prizonieră într-o căsnicie de una singură. Să nu aștepti ca Severin să se schimbe. Nu poți iubi pe cineva, care nu-ți poate răspunde cu iubire.

Înțeleg, zise Cassandra, dar chiar dacă Tom nu va fi capabil să-mi răspundă la sentimente, are alte calități care compensează asta.

Care calități? întrebă consternat Devon. Credeam că te înțeleg, dar acum...tu și Severin...mi se pare fără sens.

- De ce vi se pare atît de greu de crezut? interveni Phoebe. Domnul Severin este un bărbat atrăgător.

Frații Ravenel s-au uitat amîndoi la ea și nu le venea să creadă ce au auzit.

- Da, confirmă Kathleen. Dar este și fermecător.

El a fost dintotdeauna plăcut de femei, să recunoaștem, zise Devon.

Tom mi s-a părut întotdeauna un bărbat cuceritor, comentă Cassandra, acum bucuroasă că vîntul răcoros de decembrie o îmbujorase puțin. În ciuda excentricităților lui, ieri mi-a dovedit că poate fi un alt fel de bărbat, dacă vrea. Așa m-am decis că pot să-i accept cererea în căsătorie. Mai ales cînd mi-a propus să facem acel contract, am fost sigură că pot să mă mărit cu el.

Despre ce contract vorbești? întrebă Devon. Severin nu semnează contracte decît pentru a-și proteja interesele financiare.

Cassandra îi explică despre ce prevederi au discutat ei doi, adică despre anumite compromisuri pe care le vor face de bună voie, despre nevoile și ce-și doresc fiecare.

- Dar nu ar fi legal, zise Devon.

- Ce mi se pare important, comentă Kathleen, este că pentru domnul Severin contează ce gîndește și ce simte Cassandra.

- Înseamnă că vrea să o asculte, adăugă Phoebe și să țină cont de părerile ei.

Ticălos afurisit, mormăi West, deși zîmbea amuzat.

Cassandra se îndreaptă spre un copac, de care se rezemă cu spatele și începu să-l laude pe viitorul ei soț.

- Nu este ca alte persoane pe care le-am cunoscut. Nu poate să privească totul în mod convențional, mai ales cînd este vorba de soția lui. Vede în mine mai mult decît am văzut eu vreodată. Recunosc, îmi place asta foarte mult.

- Dar ți-a spus vreodată Severin că el nu cunoaște decît cinci sentimente? o întrebă sarcastic West.

- Mi-a spus, dar de curînd a fost obligat să mai adauge cîteva, lucru care mi se pare încurajator.

Devon o privi îngrijorat pe Cassandra, așa cum ar face oricare frate mai mare. O sărută pe obraz și oftă.

- Din propria mea experiență, pot spune doar atît: cel mai bun mod în care poți să-l cunoști pe Tom Severin este să negociezi un contract cu el. Dacă la final mai poți să vorbești cu el...atunci voi consimți la această căsătorie. Ai cuvîntul meu, adăugă, cînd văzu că West se pregătește să protesteze.

- Domnule, ați primit acest bilet de la un valet în livrea.

Barnaby venea spre biroul lui Tom Severin cu o scrisoare în mână și părea interesat de conținutul ei.

Plicul nu era deosebit de cele în care primea Tom Severin corespondența, doar că scrisul era clar al unei femei, iar mirosul inconfundabil. Barnaby își aminti cu această ocazie de un câmp cu flori delicate, așa că o duse la nas și mirosi profund, înainte să i-o dea lui Severin.

Barnaby îi remarcă tremurul ușor al mâinilor, când a desigilat plicul. Severin se purta ciudat încă din momentul achiziționării ziarului *London Chronicle* ieri, când a luat această decizie stranie. A făcut-o dintr-un impuls, trecînd peste protocoalele lui de afaceri obișnuite, zorindu-i pe avocații, contabilii și bancherii săi să încheie tranzacția cît mai curînd.

Apoi azi dimineață Severin a fost foarte agitat și neatent, tresărind la fiecare cinci minute, privind insistent pe fereastră și spre ușa de la intrare. Acum Severin se uita la plic și cu greu îl desigilă, apoi citi și rămase cu capul în jos...emoționat, sau supărat... pentru Severin era cam același lucru.

Doamne, ce se întîmplă? Ce vești teribile conținea

mesajul? Într-un final Barnaby și-a dat seama că Severin rămăsese aplecat, ca să-și lipească buzele de plicul parfumat.

- Barnaby, se auzi glasul șefului său. Te rog să-mi lași liber programul pentru restul săptămânii.

- Toată săptămîna? Începînd de mîine?

- Începînd din clipa asta. Am de făcut pregătiri.

Ce s-a întîmplat domnule, întrebă curios Barnaby.

Severin zîmbi, iar ochii îi străluceau și acest gen de emoție era ceva nou pentru el, iar Barnaby deveni bănuitor.

Nu trebuie să-ți faci griji. Voi fi ocupat cu negocieri.

- Care au legătură cu *Chronicle*?

Nu, cu altă afacere. Este vorba de o fuziune pe viață.

Capitolul 19

Tom sosi la Ravenel House a doua zi, dimineața, la ora opt, îmbrăcat într-un costum negru, elegant, cu o cravată albastru-imperial la gât. Intră în sufragerie și salută, iar toată situația părea că-l mulțumește nespus, așa încât pînă și West se amuza, cu toate că nu s-a așteptat.

- Mă gîndeam că vei arăta ca pisica, după ce a înghițit canarul cu fulgi cu tot, spuse West jovial, în timp ce se ridică să-i strîngă mîna. Dar arăți ca o pisică după ce a înghițit o altă pisică.

Tom a fost invitat de Kathleen să bea o cafea, iar după ce își turnă o ceașcă, veni să se așeze între Cassandra și Phoebe.

- Bună dimineața, șopti el.

Cassandra nu îndrăznea să-și ridice privirea. Se simțea atît de stîngace și copleșită de amintirea momentelor de intimitate... acele sărutări apăsate,

mistuitoare...explorarea perversă a degetelor lui.

- Bună dimineața, reuși ea să articuleze, apoi se refugie în ceaiul din fața ei. Auzea conversația celorlalți, glumele scurte și cîteva întrebări puse de Phoebe, în legătură cu reședința unde se vor stabili Tom și Cassandra.

- Logodna nu este oficială încă, zise Tom. Cel puțin pînă cînd Cassandra nu va fi satisfăcută de rezultatul negocierilor noastre.

Dar, dacă veți ajunge la un acord...? insistă Phoebe.

Eu locuiesc în Hyde Park Square acum, zise Tom, privind spre Cassandra. Dacă îți place, putem să locuim acolo, dar nu e nici o problemă, dacă dorești să ne mutăm în altă casă.

- Ai mai multe case? întrebă uimită Cassandra.

- Patru, veni prompt răspunsul lui Tom. Reacția ei l-a făcut să înțeleagă cît de ciudat i se părea ei asta, așa că făcu cîteva completări. Mai am niște loturi rezidențiale în Kensington și Hammersmith, iar de curînd am achiziționat o proprietate în Edmonton, dar ar fi incomod să locuim atît de departe de birourile mele. Așadar, poate o voi transforma pe aceea într-un oraș.

Vrei să înființezi un oraș? întrebă mirată Kathleen.

- Pentru numele lui Dumnezeu, să nu-i dai numele tău, zise West.

- De ce ai atît de multe case? îl întrebă Cassandra, oarecum încurcată.

- Uneori, cînd o proprietate este scoasă la vînzare la un preț decent, eu o cumpăr, ca pe o investiție.

Atunci căile ferate London Ironstone nu sînt singura ta sursă de venituri, spuse Cassandra, mai mult ca să se dumirească. Te ocupi și de tranzacții imobiliare.

- Da, iar uneori construiesc pe ici, pe colo.

- Cîte afaceri deții? întrebă ea.

Tom remarcă interesul sincer concentrat asupra lui, așa că zise:

- Nu s-ar cuveni ca la micul dejun să nu discutăm despre lucrurile astea?

Niciodată nu respectî regulile, îi aminti Cassandra.

Cu toată reținerea din acele momente, Tom reuși să dea un răspuns sincer:

Am grupat cîteva companii cu London Ironstone, ca să fac un conglomerat. Producția de oțel

și ciment, fabrici pentru pompe hidraulice, echipament de excavații și dragare, o firmă de proiectare, apoi altele. Când mă apuc să construiesc o nouă cale ferată, nu sînt nevoit să angajez antreprenori, ci îi folosesc pe ai mei. Am și companii care se ocupă de întreținere, comunicații și semnalizări, echipamente de siguranță. Ce s-a întîmplat? întrebă el, întrerupîndu-și brusc expunerea, fiindcă o văzu cam albă la față.

- De-abia acum mi-am dat seama că nu ai o cale ferată, ai un imperiu.

- Eu nu mă gîndesc așa, zise Tom încruntat.

- Indiferent care este cuvîntul folosit...cred că ești la fel de bogat ca domnul Winterborne.

Tom era acum atent să-și ungă o chiflă cu unt.

Ești *mai bogat* decît domnul Winterborne? întrebă ea subit.

- Sînt multe moduri pentru calcularea averii, zise el evaziv și întinse mîna spre borcanul cu gem.

- Doamne, cît de mai bogat?

De ce trebuie să mă compar cu Winterborne? pară Tom. El se pricepe la afacerile lui, eu la ale mele. Hai să lăsăm asta acum.

Devon încercă să-i explice mai pe înțelesul ei:

- Cei doi nu pot fi comparați. Winterborne este o

mare forță comercială, afacerile lui Severin influențează *tot*: transporturi, comerț, fabricare, comunicații și dezvoltare urbană. Prin afacerile lui, el schimbă doar locurile unde locuiesc oameni. Devon continuă cu explicațiile: eu cred că averea lui Severin va deveni în scurt timp de două ori mai mare decît cea a lui Winterborne.

Înțeleg, zise Cassandra, cu gîndul la viața ei tihnită din provincie, cu cîini, grădini și plimbări relaxante după amiezile.

Nu vreau să te împovărez cu afacerile mele, spuse Tom. Voi ține asta separat de viața personală.

- Se pune întrebarea cît va mai fi viață personală? se interesă Devon. Ești singur, Tom și muncești cît zece – iar solicitările vor crește cu timpul.

- Asta va fi grija mea.

- Eu aș spune că viitoarea ta soție va fi grija ta, completă West, destul de îngrijorat.

- Orice dorește soșia mea de la mine, va avea, zise Tom, cam arogant. Pot să-mi aranjez programul cum doresc. Pot să muncesc mult, sau puțin, să merg unde vreau și să rămîn acolo cît poftesc. Nimeni nu este stăpîn pe timpul meu. Acesta sînt eu.

În mod obișnuit, Devon sau West ar fi dat o replică

ironică, dar amîndoi tăceau. Ceva din expresia lui Tom le spunea că au mers prea departe. Pentru prima dată Cassandra realiza cum apare Tom în ochii oamenilor: o persoană care trebuie respectată și temută. Bărbatul acesta deținea putere și autoritate nelimitate, iar el știa bine să le mînuiască. Această față a lui nu se arătase aproape deloc celor din familia Ravenel. Întotdeauna a fost dispus să accepte glume și tachinări din partea prietenilor...doar că nu era obligat să o facă.

Practic, Tom Severin nu tolerase multe.

Cassandra înțelegea că va imposibil de condus. Mai degrabă puteai să ții în frîu o furtună. Totuși, a mărturisit că are nevoie de ea, lucru care i-a fost extrem de greu. Asta nu garanta nimic...dar era un început bun.

Cînd s-a terminat micul dejun, Kathleen, Cassandra și Tom s-au retras în bibliotecă, unde îi aștepta o masă, pe care erau aduse o carafă cu apă și pahare, foi de hîrtie, stilouri și o călimară.

Dacă aveți nevoie de altceva, sunați să vină valetul, spuse Kathleen. Voi lăsa ușa întredeschisă și din cînd în cînd va mai trece pe aici cineva, dar nu eu.

- Mulțumesc, spuse Cassandra zîmbitoare.

Cînd au rămas singuri, Tom s-a repezit să o strîngă în brațe. O sărută, iar ea și-a înlănțuit brațele de gîtul lui și i-a răspuns cu măsură egală, lipindu-se de corpul lui încordat.

Tom își dezlipi buzele de gura ei, simțindu-se cu totul copleșit de moment.

- Nu vei avea doar o jumătate de soț, o să fiu al tău în întregime.

- Familia mea...începu ea, ca o scuză.

- Da. Știu, înțeleg îngrijorarea lor, zise și o mîngîie pe spate. Munca mea este importantă pentru mine. Dacă nu ar exista provocările, aș înnebuni de plictiseală. După ce obțin ce mi-am dorit, lucrurile se schimbă. Acum nu mai trebuie să dovedesc nimic; totul merge de la sine, dar de cîtiva ani nu mă mai mulțumește nimic. Cu tine totul s-a schimbat, totul e nou. Vreau să fiu cu tine, atîta tot. Vreau să știi că voi auzi în primul rînd vocea ta, spuse el pasional.

- Poate ar fi bine să trecem asta în contract, sugeră ea.

El surîse și își scoase propriul stilou din buzunarul hainei. Scrise ceva pe o foaie și la final puse punct. Cassandra se ridicase, ca să poată citi ce a scris el. Cînd termină de scris, Tom se ridică și el, apoi o

cuprinse și o sărută la fel de intim cum o făcuse ieri.

O gusta lent, apoi agresiv, cu limba, iar ea se supunea și simultan simțea cuibărindu-se undeva, într-un loc intim valuri fierbinți de dorință tot mai copleșitoare.

Ar fi bine să începem negocierile, spuse el răsufând precipitat. Cît timp vei dori să petreci cu mine?

- Tot timpul, spuse ea și sări de gîtul lui.

- Stai ușurel, scumpa mea, altminteri riști să fii deflorată în bibliotecă.

- Dar nu s-a întîmplat asta?

- Nu, șopti el. Încă ești virgină. Totuși, una mai experimentată decît acum două zile. Ți-a plăcut ce ți-am făcut? întrebă el conspirativ.

- Aș fi dorit mai mult, zise ea și-și plecă privirea, rușinată.

- Aș vrea să-ți ofer mai mult. Cît se poate de curînd. Tom o așeză ușor pe scaun, se așeză și el alături și reluă ideea. Pe măsură ce înaintăm, voi numerota punctele din contractul nostru.

- Ce frumos scrii de mînă.

- Am urmat cursuri de proiectare.

- Cine te-a trimis să studiezi?

- Am avut un patron, cînd lucram la compania de tramvaie, domnul Chambers Paxton. El mi-a plătit studiile, tocmai ca să-i pot proiecta și construi motoare. Era un om bun. El mi-a schimbat viața. Aveam doisprezece ani, cînd lucram pe un tren ca ajutor. Domnul Paxton se urca săptămînal în expresul de opt douăzeci și cinci, de la Londra la Manchester și retur. El m-a angajat și m-a luat să locuiesc cu familia lui. Cinci fete, nici un băiat.

- Cît ai stat la el?

- Șapte ani. A fost ca un tată pentru mine. A murit acum doi ani, bolnav de rinichi, din cîte am auzit.

Cassandra îi puse mîna pe umăr, iar el tresări, apoi i-o luă ușor și-i sărută degetele rînd pe rînd. Încerca să-i destăinuie secretele trecutului lui...dar era foarte greu, fiindcă asta îl făcea vulnerabil. Nu era obișnuit să se dezvăluie nimănui, pentru nici un motiv.

Poate că inima lui Tom nu era chiar înghețată. Poate că își ridicase un zid în jurul lui, ca să se protejeze...iar zidul devenise închisoare.

Dacă era așa, avea nevoie de mult timp și răbdare ca să-l ajute să găsească drumul spre ieșire. Îi trebuia și iubire.

Da. Îl va iubi...nu ca pe un martir, ci așa cum iubești un optimist.

Capitolul 20

Negocieri

10:00 a.m.

- Pînă acum a fost mai ușor decît mă așteptam, spuse Cassandra, care organizase pe masă teancuri de pagini, unele cu anexe, altele cu secțiuni și subsecțiuni. Încep să cred că nu ești chiar atît de insuportabil la masa negocierilor, pe cît spunea vărul Devon.

- Așa eram, sincer, zise Tom, dar, dacă ar trebui să o iau de la început, aș proceda cu totul diferit.

- Da? De ce?

Tom începu să mîzgălească absent pe marginea unei foi, lucru pe care deja Cassandra l-a remarcat.

- Dintotdeauna am fost competitiv, recunosc el. Prea concentrat pe cîștig și indiferent la daunele colaterale. De multe ori eu credeam că totul e o joacă, în timp ce Trenear se gîdea la viețile familiilor arendașilor lui.

- Bine, dar pînă la urmă nu ai făcut rău nimănui, fiindcă nu ai reușit să obții drepturile asupra minereurilor.

- Nu fiindcă nu am încercat, dar Trenear m-a făcut să înțeleg că sînt lucruri mai importante decît să cîștigi – iar astfel am învățat o lecție.

De ce desenezi tot timpul? îl întrebă ea cu afecțiune și interes.

- Fiindcă mă ajută să gîndesc, spuse el.

11:00 a.m.

- Nu suport dezordinea, spuse Tom. Asta include draperii lungi, grele, care acumulează praful și bibelourile, precum și mileurile acelea cu franjuri, de pe mese...Urăsc franjurile.

- Stai puțin. Fără franjuri deloc? Nici măcar la perne sau abajururi de lampadar? Sau la perne?

- Mai ales la perne.

- Ai avut vreun accident în care au fost implicate franjurile? îl întrebă ea candid. De ce le detești?

- Sînt urîte și se balansează. Parcă ar fi picioare de omidă.

- Eu îmi rezerv dreptul să port franjuri la pălărie

sau la rochii. Se poartă anul acesta.

- Le putem exclude la capote de casă și cămăși de noapte? Nu aș suporta să mă ating de ele. Ce să-i faci, anumite capricii nu pot fi explicate, spuse el, adăugînd ceva pe o foaie.

11:30 a.m.

Dar toată lumea iubește cîinii, protestă Cassandra.

- Nu spun că-i disprețuiesc. Nu doresc să am cîine în casa mea.

- Casa noastră, corectă ea, masîndu-și tîmplele. Întotdeauna am avut cîini. Eu și Pandora nu am fi supraviețuit copilăriei noastre, fără Napoleon și Josephine. Dacă te îngrijorează problema curățeniei, voi avea grijă să-i fac baie cîinelui des, iar în caz de accidente, se va face imediat curat.

În primul rînd nu doresc să fie accidente. Oricum, vei avea cu ce să te ocupi, așa că nu-ți va rămîne timp și pentru animale de casă.

- Am nevoie de un cîine, spuse ea mîhnită.

Hai să privim totul logic, zise el, răsucind creionul între două degete. Nu ai chiar nevoie de un

cîine. Nu ești vreun cioban sau un păstor. Cîinii de casă nu au nici o utilitate.

- Dar aduc lucruri.

Vei avea servitori care să-ți aducă orice vrei.

Vreau un tovarăș de plimbări, care să stea la mine în brațe și pe care să-l mîngîi.

- Mă vei avea pe mine pentru asta.

Cîine, zise Cassandra și făcu semn spre contractul de pe masă. Mă tem că asta nu e negociabil.

- Ce spui de pești? propuse el disperat. Pești te calmează și nu deteriorează covoarele.

- Nu pot să mîngîi un pește.

- Cassandra, asta este o concesiune majoră din partea mea, bombăni el. Dacă voi ceda la acest capitol, vreau ceva la fel de important în schimb.

- Am renunțat la franjuri, protestă ea.

- Cîinele va fi partenerul tău, nu al meu. Nu vreau să mă afecteze.

- Nici nu-l vei simți că este în casă.

La naiba, zise Tom și adăugă cîinele pe listă. Mormăia în timp ce scria, iar Cassandra pretindea că nu-l aude. *"Soția nu va dobîndi mai mult de un cîine ca tovarăș. Cîinele va dormi în zone desemnate. Rasele din care se poate alege vor fi menționate mai*

tîrziu. *Sub nici o formă*, nu i se va permite să stea sub pat sau sub mobilă.

12:00 p.m.

Va trebui să te trezești devreme, dacă vrei să iei micul dejun cu mine, îi omunică Tom. Doamnele ca tine se duc la baluri și vin acasă noaptea tîrziu, așa că dorm pînă a doua zi la prînz.

- Doamne ca mine? repetă ea nedumerită.

- Eu ajung la birou la opt și jumătate. Londonezii muncitori au alt orar decît londonezii aristocrați.

- Mă voi trezi cît de devreme este necesar, spuse ea.

- Poate că nu va merita efortul.

- De ce? Ești morocănos dimineața?

Nu, dar mă trezesc în drum spre birou. Nu lenevesc la masă dimineața.

- Eu lenevesc adeseori și este minunat. Se întinse, arcuindu-și spatele, iar sîinii i se vedeau și mai bine prin decolteu. Tom o privea salivînd și zise:

- Poate că o să rămîn să te văd cum lenevești.

1:00 p.m.

- Cum vom aranja cu dormitul? Cassandra simțea fluturi în stomac și se îmbujoră. Poate ar fi bine să avem camere separate și tu mi-ai face vizite?

- Desigur. Îți voi face vizite foarte des.

- Cît de des? întrebă ea, privind spre ușă.

În trecut aveam perioade lungi în care nu mă...stai, cum se spune politicos?

- Nu cred că există un termen politicos.

- Pe timp de secetă, să spunem, mă concentram pe munca mea. Dar, cînd aveam la dispoziție... adică... atunci cînd găseam femeia potrivită...eram...Tom se concentrează din nou asupra terminologiei...insațiabil. Înțelege?

- Nu.

Tom se uită la ea cu ochi de pisică la vînătoare, iar pupilele i se dilataseră de atîta intensitate.

Încerc să-ți spun că e foarte sigur că te voi solicita în fiecare noapte o perioadă de timp.

- Este dreptul oricărui soț, nu-i așa?

- Nu, zise el imediat. Este corpul tău, cum am mai spus-o. Nu ai obligația să te culci cu mine, dacă nu vrei. De aceea am acceptat ideea camerelor separate. Doar că te-aș ruga ceva...zise el ezitant. Pe chipul lui se citeau amprente mai multor trăiri simultane...auto-

ironie... supărare... nesiguranță. Vreau ca atunci când ești supărată pe mine... să nu faci uz de tăcere, ca armă împotriva mea. Nu aș suporta. Aș alege orice altă pedeapsă.

- Nu aș face asta niciodată.

- Așa mă gîndeam și eu, dar ar fi bine să trecem și asta în contract. Se apucă să scrie: *Soția nu se va întoarce cu spatele la soțul ei niciodată*. Se apucă și făcu un desen, pentru exemplificare. Cassandra admiră desenul, deși mai puse cîteva întrebări, fiindcă nu era lămurită cu anumite părți ale corpului.

- Ești un adevărat artist, șopti ea, cu buzele lipite de urechea lui. Tom scăpă creionul, dar nu se obosi să-l ridice. O luă pe Cassandra și o așeză pe genunchi. Începu să o mîngîie și spre bucuria lui, ea a preluat inițiativa, sărutîndu-l în fel și chip, tot mai senzual, apoi ademenitor, sau timid, tatonînd la rîndul ei, cu limba, așa cum o învățase el. Tom îi apucă ambele mîini, fiindcă dezmierdările ei deveniseră o tortură dulce-amară.

- Cassandra, spuse el gîfîind. Nu mai pot...să fac asta.

- Doar o sărutare și gata?

- Nici măcar una.

Se auzi cum cineva își drege vocea la ușă, iar amândoi au tresărit. West era în prag, sprijinit de cadrul ușii. Nu-i privea dezaprobat, ci mai degrabă mut de uimire.

- Am venit să văd cum decurg negocierile.

Tom gemu ca un animal rănit și își ascunse fața prin părul Cassandrei. Deși ea era foarte îmbujorată, îi aruncă lui West o privire răutăcios-insinuantă și spuse:

- Facem progrese.

- Cu toate că v-am surprins într-o postură mai degrabă compromițătoare, mărturisesc, mi-e greu să văd de aici cine ce face cui. Așadar, aș vrea doar să vă admonestez, făcându-vă semn cu arătătorul.

- Mulțumim, scoase Tom capul, după ce a vorbit și a rearanjat-o pe Cassandra în poala lui.

- Într-o oră eu și Phoebe plecăm spre Essex. Vă spun rămas bun și din partea ei. Iar Tom...așteptă să-l vadă pe acesta măcar arătându-și jumătate de cap. Îmi cer scuze. Am fost extrem de critic. Trecutul meu este mult mai pătat decât al tău. Știe toată lumea că nu te-ai făcut de rîs în public niciodată, cum am făcut-o eu adeseori. Ești un prieten bun și ai venit cu o propunere onorabilă. Al naibii să fiu dacă este dreptul meu să

judec dacă ești potrivit ca soț. Dacă decizia Cassandrei va fi că te acceptă, atunci amîndoi aveți tot sprijinul meu.

- Mulțumesc, spuse Tom, de data aceasta foarte sincer.

Încă un amănunt. Ransom ăa trimis mesaj că lordul Lambert a fost găsit și reținut în Northimberland.

- Și mai este acolo? întrebă Tom foarte tensionat.

- Nu cred. Ransom a vrut să discute cu el, apoi în felul lui criptic, Ransom a scris că acum Lambert este "în afara țării"

- Ce a vrut să spună?

- Cine știe? Așa e Ransom. Poate că Lambert a fugit în Franța, sau a fost ucis, sau...mă tem să fac speculații. O să mai scot ceva informații de la Ransom, doar că este foarte greu, știi bine. Esențialul este că Lambert nu va mai supăra pe nimeni o vreme. Acum vă las să negociați mai departe. Dacă așa vreți voi să-i spuneți.

3:00. p.m.

- Dar va trebui să-ți petreci timpul cu copiii tăi,

insistă Cassandra. Au nevoie de influența ta.

- Ultimul lucru de care ar avea nevoie este influența mea; doar dacă nu ai decis să crești o haită de drăcușori imorali.

Cassandra notă pe foaie la subsecțiunea obligații și îi explică:

- Măcar va trebui să petreci puțin timp în salon în fiecare seară, cu familia, după cină, apoi să ieșim duminicile, sau la zile de naștere, sărbători...

- Nu mă deranjează copiii mai marișori, ci aceia mici, care plâng și țipă și se vaită la fiecare lovitură. Sînt foarte obositori și enervanți.

- Este cu totul altceva, cînd e vorba de proprii tăi copii.

- Am auzit și eu asta. Voi accepta ce crezi tu că se cuvine, dar să nu mă soliciți să-i disciplinez eu. Nu-i voi altoi, nici măcar dacă asta ar fi spre binele lor.

- Nu ți-aș cere să faci asta. Există alte căi pentru a deosebi binele de rău. Cred că vei fi un tată bun.

- Singura parte interesantă pentru mine este cea cînd îi vom concepe.

4:00 p.m.

De ce naiba trebuie să-l trecem pe Bazzle în contract?

- Mi-am făcut griji pentru el din ziua când l-am cunoscut la clinică, spuse Cassandra. Vreau să-l găsim și să-l ajuti să iasă din situația periculoasă în care trăiește.

- Nu trebuie să îl cauți departe, fiindcă trăiește în casa mea.

- Cum? L-ai luat la tine, totuși?

- În ziua aceea l-am trimis acasă, recunosc Tom și, cum ai prezis tu, a urmat o nouă infestare la scurt timp. Mi-am dat seama că era mai ieftin să-l țin la mine acasă și mult mai comod, decît să-l duc în fiecare săptămînă la doctorița Gibson.

Ce face? l-ai făcut vreun program? întrebă Cassandra. Ai angajat un profesor, ca să facă lecții cu el? Precis nu ai avut timp să-i pregătești camera, dar...

- Nu. M-ai înțeles greșit. Nu l-am luat sub tutela mea; face parte din personalul casei.

- Cine are grijă de el?

Nimeni nu are grijă de el. Am înțeles că menajera îl lasă să vină la masă doar dacă este curat, așa că va trebui să învețe să-și depășească scrupulele legate de spălat. Cu mîncare adecvată și

somn regulat, sper că va fi mult mai sănătos. Problemă rezolvată, spuse Tom zîmbitor. Acum, să vedem alte probleme.

- Are cu cine să se joace? Ce face toată ziua?

- De obicei nu angajez copii; pentru Bazzle am făcut o excepție. Deocmadată vine cu mine la birou zilnic și-i dau sarcini diferite: să măture, apoi îl trimit acasă cu taxiul.

- Singur?

- S-a descurcat el prin cele mai periculoase zone ale Londrei, ani de zile.

- Tom, șopti ea drăgăstos. Ai fost foarte generos că l-ai luat pe Bazzle. Cred că ar fi bine să-l învețe cineva să citească. Va avea beneficii tot restul vieții, iar dacă va lucra tot pentru tine, îți va fi de mare ajutor. Costurile cu educația lui ar fi minime și ar fi bine să meargă la o școală, unde sînt și alți copii.

- Bine, spuse Tom, după ce se gîndi pentru scurt timp.

- Mulțumesc. Ar mai fi unele lucruri pe care aș vrea să le fac, pentru bunăstarea lui. Dacă vrei să treci asta în contract...am nevoie de cîteva libertăți în privința lui.

Tom luă creionul și privi coala de hîrtie.

- Libertăți da, dar nu libertate deplină. Fiindcă sînt sigur că pentru tine conceptul de viitor al lui Bazzle nu corespunde cu conceptul meu.

5:00 p.m.

- Cum rămîne cu Belgia? întrebă Tom. Am putea să ajungem de la Londra la Bruxelles cam în șapte ore.

- Nu m-aș putea bucura de luna de miere fără să știu unde voi locui după aceea.

- Dar am convenit că vom locui în casa din Hyde Park Square.

- Vreau să stăm acolo puțin timp, ca să cunosc și eu casa și servitorii. Aș vrea să-mi fac și eu cuib undeva. La vară putem să plecăm în luna de miere, sau la primăvară.

Tom își scoase sacoul; se făcuse foarte cald, iar focul din cămin împrăstia atît lumină, cît și o căldură plăcută. Deschise o fereastră, iar aerul rece îi mîngîie obrazii.

Cassandra, tinerii căsătoriți au nevoie de intimitate. Nu pot să mă însor cu tine, iar a doua zi să merg la birou, ca de obicei.

- Sigur că au, dar pentru ce? profită ea de mingea

servită la fileu, mai ales că-l vedea că s-a înfierbîntat.

Tom o privi serios, o văzu că surîde senzual și înțelese scopul întrebării ei.

- Hai să-ți arăt eu pentru ce.

Cassandra scoase un țipăt jucăuș și începu să alerge în jurul mesei, doar că el era mai rapid ca un leopard. O prinse imediat și o trase pe canapea, așezîndu-se lîngă ea. Mirosul pielii lui încinse, mirosul de transpirație i-au invadat nările. Fețele lor erau atât de apropiate, încît își vedeau picăturile de sudoare pe frunte.

Jocul cu el o distra, deși ar fi trebuit să o sperie, fiindcă era bărbat. Încercă să se elibereze, cu toate că brațele lui o țintuiau locului. El se lăsă cu toată greutatea deasupra ei, iar prin materialul fin al rochiei Cassandra îi simțea crecția; se simțea în egală măsură stînjenită, dar și excitată.

Tom se gîndea că așa trebuia să fie cu ea, iar ea realiză că așa va fi întotdeauna...greutatea lui, mușchii aceia încordați, care o țineau prizonieră...privirea lui intensă și pîrjolitoare.

Cassandra îi trase capul spre ea și-l sărută înfocată. El o invadează cu limba dominatoare, curioasă și neliniștită. Senzațiile pe care le resimți Cassandra

erau abisale, aproape interzise înainte de cununie, dar le trăia din plin.

Tumultul lor erotic a fost din nou întrerupt de cineva care bătea la ușă.

Era Kathleen, iar ea își ceru scuze și spuse repede:

- Cassandra, scuze, draga mea...fetele vor veni să ia căruciorul cu ceaiul, așa că aranjează-ți ținuta...îți dau câteva minute, spuse ea, apoi plecă.

Cassandra simțea frustrarea opririi nefirești. Tom își îmbracă vestonul și zise înfuriat:

Uite de ce avem nevoie de luna de miere, exclamă cu privirea spre ușă.

6:00 p.m.

Nu am spus *niciodată*, am spus *este puțin probabil*. Doar nu este așa important, nu? Vei petrece viața alături de mine, nu de familia mea.

Da, dar să nu-i *întîlnesc* niciodată? întrebă Cassandra descumpănită.

- Maică-mea a refuzat să mă vadă ani de zile – nu va fi interesată să-mi vadă soția. Poate în viitor aş putea să te prezint surorilor mele. Dorothy, Emily și Mary. Vorbim rar, iar cînd o facem, ele nu-i spun nimic

mamei, ca să nu o supere. Vreau să fie clar: nu vei contacta pe nimeni din familia mea, fără știința mea – vreau să trecem asta în contract. Știu că ai intenții bune, dar vorbim de un teren minat.

- Știu, dar de ce sînteți atît de reci unul cu celălalt? spuse ea, dar cînd îl văzu că ezită, adăugă: orice a fost, eu sînt de partea ta.

- Dar dacă vei constata că eu am greșit?

- Atunci te voi ierta.

- Dacă am făcut ceva de neiertat?

- Spune-mi și vei afla.

Tom amuți. Merse la fereastră și se sprijini cu mîinile de glaful din marmură.

- Acum cinci ani tata a venit la biroul meu. Nu l-am văzut din ziua cînd m-a lăsat în gară. Spunea că vrea să dea de mama. Eu o mutasem într-o casă nouă, departe de camerele închiriate, unde am locuit cîndva. El a spus că regretă momentul cînd și-a abandonat familia și că mai vrea o șansă, etcetera. Au urmat lacrimi de crocodil, mîini frînte și m-a implorat să-i mai dau o șansă. Nu am simțit nimic; doar o furnicătură la ceafă. I-am dat de ales: putea să primească adresa mamei, sau să-i ofer o sumă generoasă de bani, ca să dispară și să nu mai dea ochii

cu ea, sau cu surorile mele.

- Iar el a ales banii, presupuse Cassandra.

- Da. Nici nu s-a gândit mult. Mai târziu i-am spus mamei de asta, crezînd că ea era de acord că am scăpat de el definitiv, dar ea a fost devastată și parcă a înnebunit. A trebuit să vină doctorul, dă-i dea un sedativ. De atunci ea mă privește pe mine ca pe o sursă a răului. Surorile mele erau supărate pe mine, pentru ceea ce ele au considerat trădare, doar că s-au înmuiat cu timpul. În privința mamei, la ea nu există iertare și nu va exista niciodată.

- Te-a condamnat pe tine, pentru că i-ai oferit mita, dar nu pe el, pentru că a luat-o?

- Știa că aș fi putut să aranjez ca el să se întoarcă la ea. Știa că puteam să-i întrețin pe amîndoi.

Tot nu ar fi fost fericită. Ar fi știut sigur că el se afla acolo, ca să profite de ea și de tine.

- Îl voia înapoi, indiferent cum. Eu puteam să fac să se întîmple asta, dar am ales să nu o fac.

- Ai ales să o protejezi de cineva care a rănit-o în trecut și fără îndoială, ar fi făcut-o să sufere din nou. Asta nu mi se pare trădare. Tom nu avu nici o reacție, așa că ea merse mai departe cu raționamentul: Nu trebuie să te condamni pentru că l-ai alungat. Îți

onorezei părinții, dar asta nu înseamnă că trebuie să-i lași să te distrugă de mai multe ori. Poți să-i onorezi de la distanță.

- Eu nici asta nu am făcut.

- Dar ai făcut mult bine altora și mai ai multe de făcut, ba chiar vei face.

Negocierile noastre sînt aproape terminate? întrebă el gutural. Mai sînt întrebări importante la care să răspundem? Cassandra, și așa am petrecut prea multe zile din viața mea fără tine.

- O ultimă întrebare, zise ea și își lipi obrazul de pieptul lui. Ce părere ai despre nunta de Crăciun?

Tom răsuflă ușurat și scoase din buzunarul de la piept ceva mic. Îi luă mîna și-i strecură pe deget inelul de logodnă.

Cassandra se uită la piatra multifacetată, strălucitoare, într-o montură de platină fină, cu numeroase diamante minuscule de jur împrejurul pietrei centrale.

- Nu am mai văzut niciodată o piatră ca asta. Este opal?

Da, o varietate nouă, descoperită în Australia anul trecut. Un opal negru. Dacă este prea neobișnuit pentru gustul tău, putem să-l schimbăm.

Nu, este superb. Îmi place, exclamă ea

bucuroasă. Poți să-mi pui întrebarea.

- Să îngenunchiez? La naiba, parcă le fac pe toate în altă ordine.

- Nu îngenunchia, spuse Cassandra și înțelese că viața ei urma să se schimbe complet. Nu există o anumită ordine. Noi ne facem propriile reguli, ai uitat? Îl mîngîie pe față, iar opalul strălucea orbitor pe degetul ei.

- Te rog, Cassandra, mărită-te cu mine. Nu știu ce mi s-ar întîmpla, dacă nu ai face-o.

- Da, bine, sînt de acord.

Tom o sărută și pentru mult timp după aceea au rămas amîndoi fără cuvinte, fiindcă gesturile lor dragăstoase vorbeau singure.

Capitolul 21

S-au cununat la Eversby Priory, iar la ceremonie au participat doar rudele apropiate. Ziua de Crăciun a fost foarte potrivită, după părerea lui Tom. Capela a fost decorată cu ramuri de brad, astfel că atmosfera era una proaspătă, revigorantă, nicidecum apăsătoare și încărcată, cum se întâmplă la cununiile care au loc vara, iar aranjamentele florale practic sufocă, prin mirosul lor.

La petrecere s-a purtat veselia, s-a mâncat și s-a băut, într-o atmosferă intimă și călduroasă.

Înainte de ora zece s-a stîrnit o furtună cu fulgere și toată lumea a trebuit să meargă prin ploaie, ca să ajungă la capelă. Winterborne a fost cavaler de onoare, iar în bibliotecă s-au adunat Ethan Ransom, St. Vincent și Devon, în așteptarea miresei. Fetele erau în camera Cassandrei, ca să o ajute cu pregătirile.

- Cred că va turna cu găleata, anunță Winerborne,

după ce reveni dintr-o scurtă plimbare pe afară. Ridică paharul cu șampanie spre Tom și spuse: noroc să fie în ziua nunții. Se spune că nodul cu care veți fi uniți este mai greu de desfăcut dacă plouă.

Tom nu dădea mare atenție superstițiilor, dar nu avea încotro și trebuia să stea departe de Cassandra, ca să nu aibă ghinion, ceea ce și făcu.

West intră în bibliotecă avînd brațul încărcat cu umbrele.

Va trebui să-i ducem pe toți la capelă cît mai repede, pînă ce nu va fi tot drumul plin cu noroi, spuse West. Nu deschideți umbrelele în casă; aduce ghinion.

- Nu știam că ești superstițios, zise Tom ironic. Doar tu crezi în știință.

Severin, sînt fermier și conform tradiției din provincie, se spune că ploaia în ziua nunții aduce fertilitate.

Tom se apropie de o fereastră și văzu că ploaia se întetește. Se temea pentru rochia și pantofii Cassandrei. Își dorea ca această zi să fie perfectă pentru ea.

- Chiar plouă tare, nu se joacă, zise Winterborne, apropiindu-se de el. Dacă aduce noroc, poate să plouă. Eu oricum nu cred în noroc, suspină Tom.

Cum nu crezi nici în dragoste, replică Winerborne. Numai că iată-te, cu inima în palmă, în fața Cassandrei.

- Doamne, Winterborne, nu știu ce-i cu mine de la o vreme. Sentimente ciudate mă copleșesc și nu știu care este numele lor.

- O să-ți dai seama foarte curînd. Uite, ia asta, spuse el și scoase din buzunar un dop de plută. Era un obicei galez să păstreze dopul de la sticla de șampanie cu o monedă parțial împlîntată în dop. Este un memento al zilei de azi, explică el. Și trebuie să ții minte că o soție bună este adevărata avere a unui bărbat.

- Mersi, Winterborne. Dacă aș fi crezut în noroc, aș fi zis că sînt norocos fiindcă te am ca prieten.

- Cum va ajunge Cassandra la capelă fără să se ude-leoarcă? întrebă Tom îngrijorat. Le spun lui Devon și lui Ravenel să...

Lasă-i pe ei să aibă grijă de ea acum. Foarte curînd va fi numai a ta.

Cassandra ajunsese în vestibulul capelei, iar Tom vedea puțin din fața capelei, unde se afla, însă West îi făcu semn cu capul că totul este în ordine și mireasa lui a ajuns cu bine la capelă.

Winterborna i se alătură lui Tom și în două minute începu să cînte muzica. Cvartetul ales dintre muzicienii locali intona marșul nupțial, iar Tom găsi plăcut motivul muzical, iar cel mai mult i-au plăcut clopotele discret trase special pentru ocazie.

Pandora era doamna de onoare și ea își începu drumul spre altar. Apăru Cassandra, la brațul lui Devon. Purta o rochie albă din satin, elegantă, simplă, fără volane sau pampoane, dar care îi scotea în relief silueta rubicondă. Nu purta voal pe cap, ci își pieptănase tot părul spre spate, lăsînd să cadă buclele în cascadă pe umeri. Avea o tiara simplă, dăruită de Tom de dimineață. Arăta ca o crăiasă a zăpezii pășind prin pădure iarna, prea frumoasă și aparent departe de a părea terestră.

Iar el stătea acolo, cu inima strînsă în pumn.

Cum se numește sentimentul acesta? Era un teritoriu absolut nou pentru el, deși locul existase dintotdeauna, chiar fără ca el să fie conștient. Acum distanța pe care o crease între el și restul oamenilor fusese redusă de cineva...și nimic nu va mai fi la fel.

După sărbătoarea de Crăciun toată familia a participat la seara dansantă anuală, unde veneau să se

distreze toți cei care locuiau în casă. Cassandra a băut și ea puțin vin la cină, iar acum era într-o efervescență de invidiat. Era fericită, dar supărată că nu reușise să stea cîteva clipe lîngă Tom, deși era seara nunții lor.

Se uită prin salon și-l văzu că dansează cu doamna Bixby, bucătăreasa. Femeia corpulentă era roșie în obraji și rîdea cu poftă, ca o fetișcană. Tom era la fel de energic și le transmitea tuturor din energia lui vitală. O văzu din capătul opus al salonului. O văzu că a obosit și își croi drum spre ea.

- Arăți ca o rază de soare, șopti el și o sărută pe obraz. Ce părere ai dacă am pleca mai devreme decît ne-am propus?

- Da, mi-ar plăcea foarte mult.

- Perfect. Te scot de aici cît ai clipi. Nu trebuie să le spunem la revedere, fiindcă vom lipsi doar o săptămîină. Trenul e pregătit de plecare.

Aveau rezervat un vagon doar pentru ei, în direcția Weymouth. Aveau cușetă luxoasă, dar Cassandra nu era prea entuziasmată să-și petreacă noaptea nunții în tren. Era totuși un vehicul în mișcare. Oricum, nu a protestat, fiindcă a doua noapte vor fi cazați la un hotel de lux. Luna de miere a fost primită cadou de la Winterborne și Helen, care au aranjat pentru ei un

voiaj pe yahtul privat de la Weymouth spre Jersey Island, cea mai sudică insulă de pe canal.

Winterborne spunea că acolo clima este blîndă și din camera de hotel se vede superb golful St. Aubin. Eu habar nu aveam de hotel, însă trebuie să avem încredere în Winterborne.

- Pentru că este un bun prieten.

- Nu, o corectă Tom, pentru că știe că-l voi ucide pe loc, la întoarcere, dacă hotelul va fi prost.

Tom și Cassandra așteptau acum să plece, iar ea spuse obosită:

- Îmi doresc să fi ajuns deja pe insulă.

Mai aveau mult de îndurat: o călătorie cu trenul, apoi șase ore pe un vapor.

Te vei odihni curînd. Bagajele tale sînt pregătite și vei avea cu tine o cameristă, care să te ajute cu orice dorești.

Dintr-o dată Cassandra se mai învioră, mai ales că Tom îi șopti la ureche:

Dacă vrei, poți pleca așa cum ești îmbrăcată acum, în rochie de mircasă. Mergem direct la gară, iar în cușetă...te-aș putea ajuta cu să o dai jos.

Ai prefera să fie așa? zise ea înfiorată de anticipație.

- Ca orice bărbat, care dorește să desfacă singur darurile...da.

Capitolul 22

Cassandra se așteptase la așa ceva, însă luxul din vagonul de dormit i s-a părut de-a dreptul copleșitor, depășind chiar și imaginația ei bogată. Practic vagonul era o adevărată casă pe roți, exista apă curentă, o toaletă, ba chiar o sufragerie. Ferestre generoase permiteau călătorilor să admire peisajul din mers, iar pereții erau capitonați cu piele.

Eleganța și simplitatea cu care a fost amenajat vagonul puneau accentul mai degrabă pe măiestria decoratorului. Mobilierul din lemn masiv, lăcuit și minimalist completau perfect atmosfera caldă a încăperilor.

Cassandra a făcut cunoștință cu personalul de serviciu, apoi camerista ei, Meg, i-a despachetat lucrurile. Fata era isteată și s-a oferit singură să o însoțească pe doamna, spunând că preferă viața din oraș, nu pe cea de provincie. Firea ei efervescentă

oferea stăpînei un companion de călătorie extrem de plăcut.

- Milady, o întreba ea mai tîrziu pe stăpîna ei, ați mai văzut un asemenea tren? Are baie, cu cadă, așa spunea însoțitorul de tren. Nu mai există unul ca acesta în lume. *În toată lumea*, adăugă ea entuziasmată, în timp ce trebăluia prin cabină și aranja hainele. Am aflat că totul stă pe o osie, inventată de ghiciți cine?

- De domnul Severin.

- Exact. Hamalul spunea că domnul Severin este cel mai deștept bărbat în viață.

- Poate că este, dar nu în toate privințele.

V-am pus rochiile în dulap și cosmeticele în sertatul comodei. Doriți să vă scoateți rochia acum?

- Cred...probabil că domnul Severin mă va ajuta, spuse ea ezitînd.

Dar...nu este încă ora cinei, spuse Meg, gîndindu-se că domnului Severin îi va fi greu să se descurce printre șireturile și copcile cu care era încheiată rochia la spate.

- Știu, zise Cassandra.

- Încă este lumină afară.

- Știu și asta, Meg.

- Atunci merg să-mi scot și eu hainele în cabina

mea, doamnă. Este cușeta de alături. Când terminați... continuă ea, oarecum stînjenită de situație... știu și eu de la sora mea mai mare, măritată, că nu durează prea mult prima dată. Domnii își fac treaba, repede, cum fac cîinii și asta e.

- Mersi, Meg.

După ce fata ieși, Cassandra își deschise trusa cu cosmetice, își scoase agrafele din păr și începu să-și perie bucele. Cu coada ochiului îl zări pe Tom în cadrul ușii, privind-o admirativ, cu un zîmbet fermecător pe buze.

Acum era liniște și aici sigur nu-i va mai deranja nimeni. Se uită la el cu atenție și îi plăcu tot ce vedea: un bărbat înalt, detașat, încrezător în sine și imprevizibil ca forțele naturii. Se vedea din atitudinea lui calmă că nu dorește să o sperie în această primă noapte de experiențe pe care și le va aminti toată viața.

Nici nu am apucat să-ți mulțumesc pentru coroniță, zise ea. Este minunată.

Tom veni în spatele ei și își lipi buzele pe ceafa ei.

- Dar restul ți-a plăcut?

- Mai există și altceva ? întrebă ea mirată.

Drept răspuns, el se duse spre dulap, din care

scoase o cutiuță din lemn de mahon, pe care o deschise și o puse pe toaletă. Era un colier, cu pandant în mijlocul căruia trona un diamant și o pereche de cercei în completare.

- Oh, dar sînt atît de scumpe, se precipită ea. Ești foarte generos.

- Hai să-ți arăt cum se poartă, spuse el. Îi scoase coronița de pe cap și detașă piatra centrală, care era prinsă cu o cheiță specială. Uite, pe asta o poți purta ca broșă, sau o poți atașa la colier. Îi arătă cum să demonteze piatra și să o atașeze la lanțul lung. Îi puse apoi cerceii la urechi și ea mișcă ușor capul.

- Mi-ai oferit o constelație, zise privindu-se în oglindă.

- Tu ești steaua cea mai strălucitoare, îi spuse și o strînse ușor de umeri.

Cassandra se întoarse ca să-l sărute și rămase așa, în îmbrățișarea lui caldă preț de cîteva minute.

- Am și eu un cadou pentru tine, spuse ea.

Faptul că te-ai măritat cu mine este cel mai neprețuit cadou, șopti el tandru. Nici nu mai am nevoie de altceva.

- Știi, dar...spuse ea și merse la valiză, din care scoase o cutie dreptunghiulară, legată cu o fundiță

roșie, de care era agățat un ornament făcut manual, din mărgele, prins cu o panglică bleu.

- Crăciun fericit, îi ură ea și îi oferi cadoul. Tom îl despachetă și se uită la ornament.

Tu l-ai făcut?

Da, pentru bradul nostru de Crăciun de anul viitor.

- Este minunat, zise el admirativ, examinînd atent cusăturile complicate și mărgelele prinse cu atîta minuțiozitate. Cînd desfăcu cutia, înăuntru văzu o carte groasă, legată în catifea roșie, pe care litere aurii prezentau titlul: "*Tom Sawyer*", citi el cu glas tare, de Mark Twain.

- Dovada că americanii scriu și ei romane. A fost publicat în Anglia, iar acum deja se publică și în America. Autorul este un umorist desăvîrșit, iar operele lui sînt o adevărată gură de aer proaspăt pentru literatură.

- Sînt sigur că o voi adora, spuse el și o îmbrățișă. Mulțumesc mult.

Cassandra se topi în brațele lui, iar aroma de mosc pe care o purta Tom îl făcea și mai sexi. Mirosul era complet masculin, ușor demodat, dar lui îi conferea o aură de mister și putere.

Ești obosită, ghiocel, spuse el. Trebuie să te odihnești. Tom merse să tragă perdelele la geamuri, apoi reveni lângă ea. Arătai ca o regină azi, când ai intrat în capelă, îi spuse el tandru Îi desfăcu șnurul de satin de la spatele rochiei și se apucă să descheie rînd pe rînd nasturii mici, foarte mulți la număr.

Cassandra își trase ușor mîinile din mînecile rochiei și rămase în furou și corset. Tom o luă în brațe și se îndreptă spre patul dublu, suficient de spațios, deși se aflau într-un vagon de tren. Îi desfăcu șireturile de la corset și trase adînc aer în piept.

- Miroase a trandafiri, șopti el, cu nasul lipit de pieptul ei.

Am primit de la Helen un flacon cu ulei parfumat, spuse Cassandra. Conține arome de la șapte soiuri de trandafiri.

Tom se aplecă să-i sărute abdomenul fin, apoi se îndreptă spre decolteu, coborînd ușor spre sîni.

Șapte este numărul meu preferat, zise Tom. Curcubeul are șapte culori, expică el, sînt șapte zile într-o săptămînă și...șapte este cel mai mic număr natural care nu poate fi reprezentat ca suma pătratelor a trei numere întregi.

- Matematică...șopti ea rîzînd. Ce emoționant.

Tom se ridică, își scoase vesta, cravata de la gât, apoi se apucă să-i maseze ușor piciorul Cassandrei, iar ea se cutremură, înfiorată de plăcerea produsă de degetele lui puternice, sigure și experimentate. Se lungi pe spate și-l lăsă să facă exact cum știa și dorea, spre deliciul ei.

- Nimeni nu mi-a masat piciorul vreodată. Sper să nu te oprești. Îmi faci și la celălalt picior?

- Da, zise el zîmbind.

De atîta plăcere ea își întinse brațele deasupra capului și se întinse, fremătînd de plăcere, iar cînd deschise ochii îl văzu pe Tom fixînd locul dintre picioarele ei, unde chilotul strîmt lăsa să se vadă bucle din zona intimă. Duse mîna spre furou, ca să-și acopere partea aceea, dar el o opri.

Nu o ascunde de mine, zise el, iar privirea senzuală o pătrundea pînă spre pîntece.

Vrei să stau așa, întinsă și să-mi las la vedere...partea aceea?

- Află că acesta e cel mai bun stimulent pentru mine, ca să-ți masez și celălalt picior.

- Dar oricum ai spus că mi-l masezi.

- Atunci gîndește-te că aceasta este recompensa mea, șopti el și se aplecă, apoi îi sărută gamba. Lasă-

mă doar să mă uit. Este o priveliște încântătoare, rosti el răgușit.

- Nu e deloc încântătoare.

- Este cea mai fumoasă din lume, insistă el.

Cassandra roși puternic în clipa aceasta, iar Tom continuă masajul. Extaziată, ea își aminti ce i-a spus ieri Pandora.

"Poți să-ți lași de-o parte imediat demnitatea, a sfătuit-o Pandora. Prima dată este pentru tine ceva foarte jenant. El va dori să-ți facă anumite lucruri în care sînt implicate părți ale corpului extrem de intime. Să ții minte doar că tot ce se va petrece între voi în intimitate sînt secrete pe care le veți cunoaște doar voi doi. Nu este nimic rușinos într-un gest de iubire. Uneori nu mai este vorba doar de trup, sau gînduri sau cuvinte, ci este doar senzație...și e ceva minunat."

Trenul pornise exact cînd Cassandra recapitula aceste gînduri. Totul, copilăria ei, familia rămîneau în urmă. Acum erau doar ea și cu soțul ei, întinși pe patul din lemn de trandafir, iar trenul avea să o ducă pe meleaguri unde nu a mai fost niciodată.

Cînd Tom trecu și la celălalt picior, delectînd-o cu același tratament copleșitor, Cassandra gemu de plăcere. Se întunecase deja. Tom se instalase

confortabil între picioarele ei depărtate și foarte lent îi trase ciorapii de mătase, rulîndu-i spre glezne, pe nesimțite. Își descheie cămașa, o scoase dintr-o mișcare și-i dădu drumul pe covor. Gesturile lui erau calculate, menite să-i permită Cassandrei să se obișnuiască ușor cu goliciunea masculină.

Trupul lui era perfect, mușchii acordați pe o osatură puternică, pielea ușor arămie, iar părul de pe piept completa acest tablou anatomic desăvîrșit. Se aplecă și o ridică spre el, apoi o cuprinse în brațe, iar ea tresări, asaltată de goliciunea pielii, dar și de simțurile tot mai sensibilizate.

Scumpa mea...asta mi-am imaginat la cinci minute după ce te-am cunoscut.

Ea cuteză să-i sărute umărul.

- Sper să nu fii dezamăgit.

- Cassandra, nu trebuie să-ți faci griji. Relaxează-te. O mîngîia acum pe linia gîtului, mai mult ca să-i simtă pulsul accelerat. Gestul lui i-a destrămat orice gînd ascuns. O să facem totul lent. Știu cum să fac totul ca să te simți bine. Cînd te vei ridica din patul acesta, vei fi o femeie fericită.

Capitolul 23

Tom o sărută din nou, iar presiunea buzelor lui i se părea acum Cassandrei mult mai plăcută. Simțea cum se aprinde de undeva din interior, parcă din zona dintre pulpe, iar tensiunea creștea, pe măsură ce sărutarea lui îndrăzneată se adâncea, inundându-i gura cu limba lui cercetătoare.

Tom îi trase furoul pe deasupra capului și o lăsă ușor pe spate, apoi se ocupă de nasturii de la pantalonii lui. După ce îi îndepărtă, Cassandra aproape că se sufocă în momentul când văzu primul bărbat din viața ei gol-puşcă. Ochii i se lipiseră de erecția lui viguroasă, care forma un unghi drept cu linia abdomenului.

Tom se simțea foarte bine cu nuditatea lui dezvăluită ochilor ei, iar acum era amuzat de inhibițiile pe care le citea pe fața ei speriată, îmbujorată. Își strecură un picior între pulpele ei și se lungi deasupra ei, sprijinit într-un cot. Cassandra nu știa ce să facă

acum cu mâinile, așa că le lăsă libere, de-a lungul coapselor. Tom îi luă o mână și i-o ghidă spre organul potent, șoptind:

- Poți să mă atingi. Tonul lui gutural și senzual o excita și mai mult.

Mîngîie timid penisul mătăsos, dar rigid și descoperi pulsațiile lui intermitente. Tresări, surprinsă, cînd simți ceva lipicios pe capul prepuțului, iar Tom îi explică răbdător:

- Asta...se întîmplă cînd corpul meu este pregătit pentru al tău.

- Așa de curînd? veni firesc întrebarea ei.

Tom încercă să nu zîmbească.

- De obicei la bărbați se petrece totul mult mai rapid decît la femei. Îmi va trebui ceva mai mult timp și efort, ca să fii și tu pregătită pentru mine.

- Îmi pare rău.

- Să nu-ți pară...acum urmează partea frumoasă.

- Simt că parcă aș fi pregătită acum.

Tom nu se mai putu abține și surîse.

- Nu ești, îi zise el în timp ce îi trăgea chiloții spre glezne.

- Și tu cum vei ști?

Tom se opri, iar degetele lui au tatonat ușor

abdomenul delicat, apoi s-au aventurat spre triumphiul intimității ei și îi spuse:

Voi ști când vei fi umedă aici, șopti tandru. Voi ști când mă vei implora și te vei cutremura de dorință.

Nu voi implora, protestă ea.

El o sărută pe un sân și trase cu buzele din bobocul înfiorat, apoi îl dezmierdă cu limba, prin mișcări circulare, învăluitoare și senzuale.

- Sau poate că o voi face...suspină ea, fremătînd sub trupul lui...dar va fi mai mult ca să-ți cer să...

- Nu trebuie să ceri nimic, spuse el și o sărută pe amîndoi sînii lent, dar insistent. A fost o sugestie, nu o cerință. Acum se retrase și continuă să o sărute prin locurile cele mai sensibile.

Balansul trenului îl ajuta mult pe Tom, care se instalase confortabil între pulpele ei și acum îi savura dulceața buricului, răsufliînd ușor aer fierbinte în căușul minuscul, ascuns. Cassandra își simțea toți mușchii încordați, mai ales când Tom i-a împlîntat limba în buric și a început să se joace periculos, circular, apăsător, apoi delicat, fără oprire, pînă ce o văzu că se zvîrcolește de plăcere și geme gîfîind.

O prinse de glezne și o reținu, pentru ca efectul mișcărilor lui să fie complet și puternic, iar la un

moment dat o simți atît de încordată, precum o panteră care stă să sară pe prada apropiată.

Tom cobora îndrăzneț, spre buclele brunete, iar cu nasul încerca să rețină mirosul ei intim.

- Tom...spuse ea stînjenită.

- Mmm?

- Chiar trebuie să...oh, Doamne...chiar trebuie să faci asta? Te întreb fiindcă...știi...credeam că știu ce mi se va întîmpla, dar...Cassandra tăcu, fulgerată parcă; limba lui incorigibilă depărta acum labiile sexului ei. Nimeni nu mi-a spus despre...

Tom nici nu o mai asculta, ci își vedea de explorări, vrăjit de dulceața locului. Limba lui neobosită căuta, se cufunda, despărțea petalele complicate, parcă alegînd unde să se oprească. Trase ușor cu buzele, în timp ce chinuri delicioase o făceau să-și strige senzațiile.

Cu greu mai răsufila Cassandra, iar degetele i se amestecaseră printre buclele lui negre, în timp ce explorările delicate, dar insistente continuau. În sfîrșit depistă Tom intrarea ascunsă între labii și o parcurse în jos și în sus cu mișcări lascive ale limbii, umezind-o, pregătind-o pentru ce va urma. O surprinse cînd a gemut prelung, dureros dar și incitant.

Își împlîntă cu totul limba în vaginul ei. Greu de imaginat. irezistibila senzație. Cu fiecare intrare și ieșire, valuri de plăcere o electrocutau pe șira spinării. Mușchii vaginului se contractau spasmodic, neajutorat, în ritmul mișcărilor lui neiertătoare, ca și când ar fi încercat să-l păstreze captiv în interiorul ei.

Tom accelera tensiunea lent, constant, iar senzațiile noi o cotopeau, făcînd-o să se cutremure. Parcă neajutorată încerca să-și schimbe poziția coapselor, făcînd cercuri în aer, poate ca să-l simtă mai lipit de ea. Tom o lăsa să aștepte dulcea tortură a limbii lui, iar dansul erotic, nemilos continua mai adînc, mai sacadat, dar evitînd parcă punctul acela al extazului, pe care trebuia să-l atingă neapărat. Era atît de umedă...oare erau doar secrețiile ei, sau contribuise și el?

Se simțea transpirată și epuizată de intensitatea trăirilor. Deja gîfîia zgomotos, necontrolat și scotea țipete ascuțite, scurte și repezi, ca o pasăre prinsă într-o plasă. Simțea cum degetul lui se insinuează tot mai profund, mișcîndu-se în zig-zaguri...ba nu, acum erau două degete...Cassandra se retrase puțin, dar el se cufunda tot mai mult, folosindu-se de încheieturi, ca să întindă membrana sensibilă pe care trebuia să o

spargă. Împlîntările continuau, cînd simțea că pulsațiile interne se înteteau, iar buzele strîngeau în capcana lor dulce clitorisul și limba îl stimula cu bătaii rapide de aripă și totul era doar plăcere...

Cassandra se unduia, se cambra, ridicîndu-și ritmic coapsele, într-un dans ritmic, euforic, iar trupul ei rezista și se contopea cu degetele invadatoare, căutîndu-le iar și iar, fiecare contracție mai puternică decît cea dinainte.

La un moment dat tensiunea se eliberă, iar Cassandra s-a simțit cuprinsă de tremolul orgasmic, după care a rămas nemișcată, parcă golită de feminitate. Atingerile lui au continuat, acum blînd, apoi degetele s-au retras. O îmbrățișă, șoptindu-i la ureche cît de mult i-a plăcut ce i-a făcut și cît de mult o dorește.

- Acum stai liniștită.

- Nici nu am de ales, zise ea gîfîind. Mă simt de parcă am alergat după un tren pe deal.

- Scumpa mea soție...acum mă lași să te pătrund?

Ea dădu din cap, uimită de blîndețea întrebării. Totuși ezita, deși îmbrățișarea lui invita la alte plăceri.

Tom se poziționează deasupra ei și ajunsese cu penisul pe deschiderea ei vulnerabilă, iar ea simți o presiune

tot mai mare, care o forța să se deschidă mai mult, înaintînd centimetru cu centimetru.

Ușurel, șopti el. Acum vreau să te deschizi pentru mine.

Durerea tot mai ascutită se transformase în usturime, iar Tom resimți acest fapt, imediat reușind să-i depărteze mai mult picioarele, apoi se insinuă constant între mușchii strînși, neîncercați. Deși o durea foarte mult, Cassandra citea plăcerea pe chipul și în ochii lui întunecați, din ce în ce mai pasionali. O sărută la un moment dat, după ce se opri din înaintare.

- Doar atît vrei să avansezi? întrebă ea, simțind că presiunea s-a mai slăbit.

- Atît îmi permite corpul tău să intru. Deocmadată, adăugă el, mîngîindu-i tîmpla.

Tom o răsuci pe o parte și se instalează în spatele ei, apoi îi zise încet la ureche:

- Frumoasă Cassandra, hai să încercăm așa...dacă vrei să...da, lipește-te cu spatele de mine. Tom îi ridică încet un picior și îl așează peste al său,, apoi își modifică puțin poziția, ca să stea mai sub ea și începu să o stimuleze intim. Atît de multe nopți am visat la tine...sper că acum vei fi a mea.

Cassandra simți vîrful penisului lui strecurîndu-

se lent spre sexul ei, frecându-se de labii, înainte și înapoi, tatonând, apoi depărtându-le ușor și reușind să intre câțiva milimetri. Prezența dură o făcu să tresară, dar Tom o liniști. Mîinile lui pricepute au început dansul printre faldurile feminității ei, apoi au găsit bobocul ascuns, pe care-l stimulează cu buricul degetului mijlociu, iar ea se cutremură de dorință. Se jucă puțin cu clitorisul ei, făcînd-o să geamă, iar sexul Cassandrei parcă i-ar fi înghițit organul, pe jumătate pătruns adînc, dar oprit printre dezmierdările lui Tom, care nu voia să-i provoace durere.

Cum însăși Cassandra se împingea spre spate, ca să-i înghită penisul cu totul, iată că penetrarea era acum totală, iar degetele lui continuau masajul circular, din ce în ce mai viguros, constant, cu ritmul pe care îl dorea el. Trupul ei îl acapara acum în spasme orgasmice, iar Cassandra se pierdu în intensitatea pulsațiilor. Cu o ultimă efortare, Tom se dezlănțui și el, ejacularea lui făcînd-o să tresară încă o dată, uimită de valul fierbinte pe care-l simțea acum în interior.

S-au odihnit apoi, cu trupurile rezonînd de tresăririle plăcute.

- Cred că eu chiar am implorat, zise Cassandra epuizată, dar fericită. Mai ales spre sfîrșit.

- Ba nu, iubito, șopti Tom. Eu am implorat.

Zorile luminate descindeau printre storurile trase, iar Tom se trezi că doarme alături de Cassandra. *Am o soție*, își zise el și se ridică, sprijinit într-un cot. Era un moment atît de plăcut și interesant, încît zîmbea ca un idiot, admirînd-o cum doarme.

Cassandra era parcă o nimfă dintr-o pictură mitologică. Tînără, suavă, cu buclele răsfirate pe pernă, cu trupul fîrav și pielea fină, complet dezbrăcată.

Tom descoperea de-abia acum ce-i face plăcere unei femei și asta îl provoca într-un fel unic. Nu s-a culcat niciodată cu o femeie de care să nu-i placă și căuta mereu să-și satisfacă partenererele de ocazie. Numai că intimitatea avea limitele ei în compania acestor legături pasagere, iar acum își lăsase complet garda jos.

Cu Cassandra pur și simplu s-a întîmplat totul foarte ușor. Nuditatea fizică pe care au împărtășit-o în timpul partidei de amor îl adusese periculos de aproape de nuditatea emoțională, iar asta îl cam speria. Era ceva extrem de erotic, cu totul necunoscut, iar senzațiile erau minunate, repetitive, dulci.

Pe timpul noții o simțise cum se cuibărește la pieptul lui, lipindu-se cu totul de el și o întrebă:

- Ți-e frig?

- Nu, spuse ea adormită, mă cuibăream doar.

Această noțiune nu exista pentru el în repertoriul dormitorului. Contactul corporal fusese întotdeauna preludiul pentru altceva, nicidecum un scop în sine.

- Nu știi cum se face asta?

- Nu știu la ce servește, zise el.

- Nu servește la nimic. Pur și simplu așa vreau eu să stau, zise ea și adormi. De-abia acum Tom realizează cât pierduse în viață.

Acum o examina cu atenție, studiindu-i unghiile și manichiura, apoi o atinse, iar ea se trezi.

- Bună dimineața, o auzi că spune și se întinse. Tom se ghemui lângă ea și își puse capul pe pat, aproape de pieptul ei.

- De ce ai îmbrăcat cămașa de noapte? întrebă el mirat.

- Nu puteam să dorm dezbrăcată.

- De ce nu?

- Mă simțeam expusă.

- Ți-am spus ce minune se ascunde în corpul tău? Iar eu nici nu credeam în minuni pînă la tine. Ești atît

de frumoasă, încît nu ar trebui să te ascunzi sub haine.

- Aseară nu am luat cina, spuse ea. Mor de foame.

Avem bucătar în tren. O să-l rugăm să ne pregătească micul dejun. Așteaptă aici. Mă ocup eu de toate.

După cum s-a așteptat Tom, călătoria pe care le-a oferit-o Rhys Winterborne a fost superbă. După ce au coborît din tren, au pornit spre Weymouth Harbor, unde s-au îmbarcat pe un yaht privat, de șaptezeci și șase de metri lungime. Destinația lor era Jersey, cea mai sudică dintre Insulele Canalului. Aici peisajul era superb, la cîteva mii de mile depărtare de coasta Franței, și zona era foarte cunoscută pentru renumitele ei vaci de lapte.

Tom a fost cam sceptic pentru alegerea lui Winerborne, doar că motivația lui a venit imediat:

- Mă trimiți într-un loc renumit pentru vacile lui? întrebase Tom.

Nici nu vei remarca împrejurimile, i-a spus laconic Winterborne. Vei sta în pat cea mai mare parte a timpului.

Apoi Rhys i-a povestit despre un hotel renumit, La Sirene, cel mai bun din stațiunea celebră, cu tot

confortul și serviciile cele mai pretențioase. la bucătărie își prezenta delicatesele un chef de la Paris, care gătea exclusiv cu produse autohtone.

În cinci ore, datorită măiestriei căpitanului yahtului, dar și calității personalului nvigant, au ajuns în port. Se vedea în depărtare La Sirene, etalat printre terase cu grădini și garduri vii, înalte, ca să asigure intimitatea oaspeților.

Tînărul căpitan de pe vas se oferă să o ajute pe Cassandra să coboare de pe navă, iar el o conduse pe uscat, apoi începu să-i spună entuziasmat povestea acestei insule.

Șeful portului, un domn grizonat, care venise să-l întâmpine pe Tom, îi spuse:

- Domnule Severin, hotelul nu este prea departe. Acolo tînăra dumneavoastră soție se va putea odihni în voie. Să nu vă supărați pe tînărul ofițer, care o conduce acum și vorbește fără încetare. O femeie atît de frumoasă ca ea stîrnește emoții puternice în orice bărbat.

- Va trebui să mă obișnuiesc cu asta, spuse Tom. Cînd apare în lume, toți ochii se întorc după ea.

- Și eu cînd m-am însurat, am pus ochii pe o fată

frumoasă din satul meu. Frumoasă, dar care nu știa nici să fierbă cartofi, dar eu eram îndrăgostit de ea nebunește. Tatăl meu m-a avertizat: "*Cine își ia nevastă frumoasă, caută necazuri*" Doar că eu eram tânăr și i-am spus că sînt prea deștept să o condamn pentru frumusețea ei. Așa că m-am însurat cu ea și treizeci de ani de zîmbete au compensat pentru multe fripturi arse și cartofi nefierți.

După ce le-au fost descărcate bagajele, au luat o birjă spre hotel.

Capitolul 24

Credeam că tu nu dormi niciodată pînă mai tîrziu, spuse Cassandra a doua zi de dimineață, admirîndu-și soțul, care încă dormea. Trase draperiile, iar în cameră pătrunse lumina.

Tom parcă era o felină lungită printre perne.

- Soția mea m-a ținut treaz mai toată noaptea, se văită el somnoros.

Nu a fost vina mea. Eu voiam să ne culcăm imediat, spuse ea.

- Atunci nu trebuia să vii la culcare într-o cămașă de noapte roșie.

Cu o seară înainte Cassandra a îndrăznit să îmbrace un veșmînt scandalos, dăruit special pentru luna de miere de către Helen. Se numea cămașă de noapte, însă era o piesă atît de sumară și de vaporeasă, fabricată dintr-o mătase de culoarea rodiei, încît purtătoarea părea dezbrăcată. Helen se referisc la ea

ca fiind un *negligée*...și a asigurat-o că va fi exact ce-și dorește orice soț.

După cîteva secunde, în care și-a privit soția înveșmînată în cîteva petice de mătase și foarte multe șireturi, Tom a pus de-o parte romanul pe care-l citea și s-a repezit la ea ca un leu înfierbîntat. Nu mai știa pe unde să o mîngîie cu limba și cu degetele, trasînd pe corpul ei harta dorințelor celor mai ascunse și pătimașe.

După ce a excitat-o pînă la abandon, a lăsat-o cu frustrarea neîmplinirii, fiindcă a considerat că dacă o penetra atît de curînd, ar fi usturat-o rău, așa că se decise să aștepte pînă a doua zi.

Nici gemetele ei insistente nu l-au înduplecat, însă a avut grijă să-i desfacă nodurile fundițelor cu dinții, apoi foarte încet a început dansul limbii în zona cea mai ascunsă dintre pulpe. Loviturile cald-moi ale limbii lui au adus-o în pragul orgasmului atît de repede, încît Cassandra și-a eliberat tensiunea prin țipete scurte, sacadate și mușcături în umărul lui.

Acum Cassandra rememora clipele de erotism pervers și de explozie de senzații, așa că roși, își strînse pe lîngă corp halatul și întrebă:

Să sunăm pentru micul dejun? Apoi poate

mergem să explorăm insula?

- Sigur că da, zise el entuziasmat.

Li s-a adus un mic dejun copios, pe care l-au devorat extrem de încântați, iar după ce valetul a strâns farfuriile și a ieșit, s-au îmbrăcat și au ieșit.

Și-au început periplul pe o esplanadă, mîngîiați de aerul sărat, dar rece. Apoi au parcurs cîteva străduțe ale orașului St. Helier, plin de magazine cochete și cafenele cu atmosferă intimă. Cassandra a cumpărat cîteva mici cadouri, pentru cei din Anglia, iar cînd așteptau să li se ambaleze în hîrtie de cadouri fiecare articol, Tom văzu un obiect care îi atrase atenția.

Asta plutește pe apa din cadă? întrebă Tom vînzătoarea. Era o bărcuță de jucărie, din lemn, deasupra căreia stătea un omuleț sculptat, cu o vîslă în mîini.

Da, domnule, zise femeia. Este făcut de meșteșugarul local și fiecare piesă este verificată, să plutească drept. Nu există nici o bărcuță din Jersey, care să se aplece pe apă!

Tom îi dădu bărcuța să o ambaleze. După ce au ieșit, Cassandra îl întrebă:

- Jucăria era pentru Bazzle?

- Poate că da.

Cassandra zîmbi fericită, apoi rămase cu ochii ațintiți asupra vitrinei unei parfumerii. Mai multe sticlute frumos lucrate îi atrăgeau atenția.

Crezi că aș putea să încerc un nou parfum? întrebă ea. Poate crin sau iasomie?

Nu, spuse el hotărît. Nu miroase nimic mai frumos pe lumea asta, decît aroma de trandafiri pe pielea ta, i-a șoptit el, ca și cînd i-ar fi oferit un mare secret.

Cînd au ajuns pe o stradă cu multe case elegante, Cassandra a observat că deasupra ușii de la intrarea fiecărei locuințe erau încrustate niște cifre și litere. Unele aveau alături o cruce creștină, sau un simbol, cum ar fi două inimi intersectate.

Am citti în ghidul local că în Jersey există tradiția ca atunci cînd doi tineri se căsătoresc și se mută într-o casă, ei își gravează pe o placă de granit inițialele numelor, precum și data ridicării casei.

Tom se uita la o asemenea placă, pe care erau încrustate

J.M. 8 G.R.P.

1760

- Oare ce semnificație are cifra opt între cele **două**

inițiale? întrebă curioasă Cassandra.

- Poate că pentru ei au o semnificație personală, zise Tom.

- Poate că au avut opt copii, sugeră ea.

- Sau au mai rămas cu opt șilingi, când au terminat de ridicat casa. Tom se apropie mai mult de ușă și spuse: uită-te ce model are granitul. Ce tăietură perfectă, doar că se vede că partea din mijloc a fost scoasă și înlocuită cu una nouă. Se vede după mortar.

- Ai dreptate, înseamnă că semnul ar fi trebuit să fie pus invers, asta simbolizînd infinitul. Doar că nu are sens.

- Da, ar fi putut să fie un semn neobișnuit. Vezi că linia din mijloc nu este prea clară. Ar putea să fie simbolul infinitului lui Euler. *Absolutus infinitus*. Apoi Tom se lansa într-o explicație detaliată a calculelor matematice pentru numere infinite. Îi povesti despre matematicianul Leonard Euler, care a găsit o cale să trateze infinitul ca și când ar fi un număr finit. Înseamnă că ei au format un cuplu unit... o entitate... care includea infinitul. Căsătoria lor a avut început și sfîrșit, însă fiecare zi împreună a fost infinită. Este un concept minunat, adăugă el. Matematic vorbind.

Cassandra a rămas profund impresionată de

elocvența cu care acest bărbat îi putea explica orice, mai puțin reușea să-și exprime propriile sentimente. Aceste momente erau puținele în care lăsa să i se vadă inima.

- Sărută-mă, îi spuse ea.

După ce sărutarea lor a devenit din ce în ce mai pasională, iar Cassandra începuse să-i simtă trupul încordat, îi ceru să meargă imediat la hotel.

- Să mergem repede în cameră, șopti ea. Vreau să petrec cu tine câteva momente de infinit.

Odată ajunși în cameră, Cassandra începu să-l dezbrace lent, tacticos, studiindu-i fiecare reacție, pe măsură ce îi scotea câte un veșmînt. Îl văzu cum nu reușește să-și scoată pantalonii, din cauza penisului excitat.

- Ești al meu, murmură ea, lipindu-și palmele pe pieptul lui transpirat și cu ochii ațintiți asupra corpului încordat.

- Cu totul, spuse el.

- Da.

Cassandra începu explorările pe pieptul lui, apoi se concentrează asupra sfîrcurilor miciute. El simțea deja că ia foc și gîfîia zgomotos. Își strecură degetele pe

linia abdomenului, în jos și îi luă penisul în mână. Era dur, gros și pulsa de nerăbdare.

- Și el este al meu, șopti ea.

- Da, zise el aproape sufocat de emoția așteptării.

Foarte delicat, ca și când s-ar fi dedicat unui ritual, Cassandra îi cuprinse în palme sacul scrotal și cântăre cele două sfere fierbinți, mângâindu-le cu un fel de evlavie și minunându-se de senzația pe care i-o dădeau testiculele care se deplasau în săculețul acoperit de peri. Ajunse iar la falusul lui rigid și mângâie cu buricele degetelor capul congestionat. Îl văzu pe Tom că transpiră abundant și scoate un răget ca de fiară îndurerată. Era și roșu la față, iar ochii întredeschiși păreau că ascund o suferință cumplită.

Făcu un cerc cu degetele împrejurul organului și începu să-l frece în sus și în jos. El îi scoase agrafa de păr care-i susținea cocul lejer și începu să o mângâie pe cap. Se simțea și ea extrem de excitată și strânse pulpele, ca să păstreze senzația netulburată. Îngenunchie în fața lui și apucă în mîna dreaptă penisul; nu știa sigur ce trebuie să-i facă, dar simțea că o sărutare intimă, așa cum o sărutase el acolo, i-ar fi adus și lui multă plăcere.

- Pot? șopti ea. Răspunsul lui se auzea înfundat,

dar incoerent. Cu multă grijă începu să lipăie capul moale, apoi își lăsă limba să deseneze cercuri concentrice pe sexul lui, minunându-se de fierbințeala pielii.

Tom se cutremură de plăcere, iar ea continua să exploreze forma dură din fața ei. Îl sărută și-l atinse cu limba în mod repetat, apoi încercă să-l cuprindă cu buzele.

- Cassandra...vai de mine... Tom gîfîia groaznic și o ridică, apoi o dezbracă grăbit, aproape să-i rupă toți nasturii, însă ea îl ajută. O așeză pe marginea patului și îi scoase chiloții dintr-o mișcare, apoi îi depărtă picioarele și își făcu loc între ele. Răsuflarea lui fierbinte o înfioră în locul cel mai vulnerabil, apoi îi simți limba cum îi dezmiardă clitorisul. Se abandona pe spate, gemînd puternic, iar fiecare mișcare a limbii lui, chiar mai apăsată, o trimitea în paradis. După ce Tom simți că plăcerea se acumulează și este gata să erupă, se ridică și își fixă penisul la intrarea secretă, apoi o pătrunse. Nu mai puteam să aștept, șopti el răgușit, iar ea simți împlîntarea lui urgentă, printre valuri de extaz.

Atît de mult îi plăcea să-i simtă grosimea în ea, fremătînd acolo, adînc și precis, încît nici nu mai

simțea usturime. Mișcările lui erau la început lente, apoi mai rapide și profunde, iar ea înnebunise de plăcere. Se arcuia sub el, aliniindu-și mișcările soldurilor cu dansul lui circular, cerînd mai mult, mai repede și mai tare.

- Mă mișc prea tare? întrebă-el pierdut.

- Nu...nu...așa, acum...

Simt cum mă prinzi cu mușchii, cînd te pătrund...

- Mai mult...te rog... Cassandra își îndoi genunchii și începu chiar să scîncească, odată cu adîncirea lui nemiloasă.

Pe cînd pompa intens, cuprins de delirul erotic, simți că trebuie să se oprească, apoi ejaculă cu o forță care a scăldat-o în esența lui vie.

- Cît ești de frumoasă, Cassandra, o complimentă el după scurtul, dar intensul ritual. Ești frumoasă peste tot, aici, jos, ca o piersică....indică el locul fierbinte al desfătărilor sexuale. Pulpele tale și fesele atît de jucăușe în palmele mele...

Acum Tom o așezase cu spatele, în poziția misionarului și o pregătea pentru o nouă experiență. Cît de primitivă părea această împreunare, dar era atît de deplină. Aproape că i se părea necuviincios să simtă

atîta plăcere, dar nu putea să nege realitatea, sau reacțiile trupului. Tom întinse mîna prin fața ei și găsi locurile sensible, care așteptau dezmierdările lui provocatoare.

După ce s-au epuizat pe altarul lui Eros, amîndoi s-au lăsat pe o parte, iar el și-a îndoit genunchii, apoi s-a pliat pe formele ei, ca să formeze acea protecție la spatele ei.

- Ce zici, stai bine așa? o întrebă el.

Începi să înveți, zise ea și închise ochii, mulțumită.

Capitolul 25

- Dacă nu-ți place asceastă casă, spunea Tom, în tip ce trăsură îi ducea acasă, în Hyde Park Square, poți alege alta. Sau vom construi una. Sau putem să căutăm ceva gata construit.

- Dar îmi place asta și nu vreau să ne mutăm de aici.

- Poate dorești să schimbi ceva în interior.

- Deocadată sînt mulțumită cu ce ai făcut tu. Deși sînt sigură că este nevoie de niște franjuri.

Hyde Park Square era o zonă elegantă și luxoasă, aproape rivală cu Belgravia. Cartierul avea o abundență de grădini particulare, terase și foișoare.

Cassandreii îi plăcea casa lui Tom, cu aspectul ei pitoresc, ușor conservator, dar cel mai mult îi plăcea o seră circulară, atașată la clădirea principală.

- Avem opt dormitoare la primul etaj și cinci la al doilea, îi spunea Tom pe cînd intrau pe ușa masivă,

care dădea într-un hol spațios, ornat cu coloane sinuoase. Am mai adăugat eu câteva camere, apoi săli de baie, cu apă curentă.

Tot personalul stătea aliniat pe hol și aștepta să o cunoască pe noua doamnă a casei.

O femeie corpolentă, menajera, făcu o plecăciune și se apropie de Tom:

- Bine ați venit acasă, domnule.

- Lady Cassandra, ea este doamna Dankworth, cea mai eficientă menajeră din casa noastră.

- *Bun venit*, milady, spuse femeia. Avea o față care radia bunătate. Ne bucurăm cu toții că sînteți aici!

Vă mulțumesc, doamnă Dankworth, spuse Cassandra cu amabilitate. Domnul Severin mi-a vorbit frumos de dumneavoastră. V-a lăudat foarte mult.

- Doamnă Dankworth, nu credeam că puteți să zîmbiți, remarcă Tom.

- Dacă îmi permiteți, vă voi prezenta personalul care vă va servi.

Cassandra i-a cunoscut pe rînd pe toți și a încercat să le rețină numele. Erau foarte amabili și dornici să facă pe plac.

Cu coada ochiului zări o siluetă plăpîndă, care alerga și se lovi de Tom.

- El este Bazzle, băiatul din hol. Vedeți că este foarte tânăr, dar are suflet bun și trebuie să fie supravegheat constant. Noi toți avem grijă de el, doar că avem și treburi în casă.

Cassandra înțelese mai mult decît i-a spus femeia, așa că dădu din cap afirmativ.

- Poate mai tîrziu vă voi invita să discutăm despre el amîndouă?

- Mulțumesc, milady. Ar fi de mare ajutor.

Tom se lăsase pe vine și vorbea ceva cu Bazzle. Cassandra remarcă afecțiunea dintre cei doi, de care probabil Tom nu era conștient. Puștiul vorbea fără încetare, evident foarte încîntat de atenția acordată. Tom scoase din buzunar mai multe cadouri cumpărate de pe insulă, special pentru el.

Băiatul se strădui să descopere cum funcționa jocul cu o mingiuță prinsă de o sfoară, pe care trebuia să o introducă într-un păhărel, după ce o arunca în sus.

Nu merge, zise el, după cîteva încercări nereușite.

Va trebui să mai exersezi și să te gîndești la o tehnică de aruncare a mingiei în sus, apoi la traiectoria pe care o poate avea mingea și astfel poți calcula în minte unde să vii cu păhărelul, ca să o prinzi. Tom îi

arăta cum se face, iar Bazzle chiui de bucurie.

- Salut, Bazzle, spuse Cassandra. Mă ții minte?

Băiatul trecuse printr-o transformare radicală, după atîta somn de calitate, mîncare suficientă și igienă adecvată. Nu mai era deloc slab, ci avea deja picioarele bine conturate, iar mîinile nu mai păreau că i se frîng. Era roșu în obraji, iar ochii mari străluceau acum de sănătate. Avea dinții albi, curați, părul tuns frumos și chiar arăta ca un copil provenit dintr-o familie obișnuită.

- Ți-a spus domnul Severin că voi locui și eu aici?

- Dumneata ești doamna acum, zise puștiul.

- Da, sînt.

- Trebuie să-ți mărturisesc și eu ceva, spuse ea. Sînt foarte emoționată, fiindcă m-am mutat într-o casă nouă și nu știu rostul.

- Este foarte mare, comentă el.

- Știu. Nu vrei să mă conduci tu prin camere și să-mi arăți totul?

El dădu din cap și se uită spre Tom.

Iubito, nu vrei să te conduc eu prin casă? Sau doamna Dankworth, poate?

Mai tîrziu poți să-mi arăți tu ce vrei, dar deocamdată intenționez să aflu cît mai multe despre

Bazzle, mărturisi ea.

Cassandra îl luă de mână pe Bazzle, iar el începu turul casei cu parterul. Au mers în bucătărie, unde el i-a arătat dulapurile și polițele pentru veselă, apoi i-a arătat camera unde se țineau proviziile.

- P-asta o încuie în fiecare seară, o avertiză el. Așa că mănîncă mai mult seara, fiindcă pe urmă nu mai găsești nimic de halit. Se gîndi puțin, apoi șopti conspirativ: știi, bucătarul îmi lasă mereu cîte o gustare în cutia pentru pîine. O împart cu tine, dacă ți-e foame.

Au vizitat apoi sala unde se ținea încălțăminte, umbrelele și hainele de exterior, iar aici mirosea a piele și ceară de lustruit ghetetele.

- Aici e camera mea, zise mîndru Bazzle.

- Tu ce faci aici?

În fiecare seară spăl noroiul de pe pantofi și ghetete, apoi le lustruiesc și pe urmă merg să mă culc.

- Dar unde este dormitorul tău?

Patul este aici, zise Bazzle cu seninătate și deschise un dulap din perete. Era un pat construit special într-o nișă din perete, dotat cu saltea și așternut.

- Dar tu dormi în camera cu încălțăminte, dragule?

- Am un pat bun, spuse el și puse mîna pe saltea. Nu am avut un pat pînă acum.

Cassandra îl mîngîie pe păr.

- Dar vei crește și nu vei mai avea loc în el, spuse ea mai mult pentru sine, resimțind indignare. Voi avea grijă ca următorul să fie mai mare. Și mai frumos.

Bazzle își lăsă capul pe mîna ei și suspină, parcă mai fericit.

- Miroși a flori.

Nu, nu am știut că doarme în camera pentru ghete, îi spuse Tom evident iritat, cînd Cassandra i-a vorbit în dormitor. Era complet tulburat cînd a văzut-o cum îl muștră, făcînd o față supărată; toată dulceața din luna de miere dispăruse.

- Doamna Dankworth mi-a spus că este o cameră lîngă a ei, ca să poată să-l ajute noaptea, dacă are nevoie de ceva.

- Dar nu s-ar duce la ea ca să-i ceară ajutor. Este convins că ea ar încerca să-l spele. Cassandra se plimba nervoasă prin camera elegantă, cu brațele încrucișate la piept. Tom, el doarme într-un dulap!

- Este un pat curat, se apără el. E mult mai bine decît în mahalaua plină de păduchi, unde trăia înainte.

Cassandra îi aruncă o privire disprețuitoare.

Nu poate să-ți mulțumească toată viața pentru confortul minim și să-ți spună: "mă rog, e mai bine decît în mahalaua plină de păduchi"

- Ce dorești pentru el? întrebă răbdător Tom. Să aibă dormitorul lui la etajul trei, cu ceilalți servitori? Se face. Acum, crezi că putem să ne gîndim și la altceva, decît la Bazzle?

Dar el nu este servitor. Este un băiețel, care trăiește printre adulți și muncește ca un adult...și i s-a răpit ultima șansă la copilărie.

- Unii ditnre noi nu și-au permis să aibă copilărie, i-o reteză Tom.

Nu are un loc nicăieri și este al nimănui. Nu poate să trăiască între două lumi, fără să știe vreodată că are și el un loc.

- Fir-ar să fie, Cassandra...

- Și ce se întîmplă dacă noi doi vom avea copii? Va crește alături de o familie, la care se va uita din exterior, fără să fie vreodată invitat în ea. Nu e drept față de el, Tom.

- Cred că am ascultat suficient! se supără el și scoase cuvintele ca o răpăială de mitralieră.

Cassandra tresări, iar mînia i se mai risipi. Se uită

spre el tăcută și-l văzu că s-a schimbat la față, înroșindu-se. Era încordat și se lupta cu emoțiile proprii. Când reuși să se adune și să vorbească, avea o voce stinsă.

- Când soții Paxton m-au luat la ei, am putut să aleg unde dorm: cu valetul în cameră, sau pe un palet de lemn, în bucătărie, lângă sobă. Camera valetului era extrem de mică, așa că am ales paletul. Am dormit pe el ani de zile și l-am ridicat la perete în fiecare dimineață și eram recunoscător. Uneori mîncam cu familia, dar mai tot timpul mîncam singur, în bucătărie. Nu m-am gîndit niciodată să-i cer domnului Paxton mai mult. Era suficient să dorm undeva în siguranță și curățenie, dar și să nu-mi fie foame. Era arhi-suficient.

Acum nu mai este, se gîndea Cassandra, cu inima zdrobită.

În cele din urmă mi-am permis o cameră cu chirie, la o pensiune, continuă Tom. Lucram tot pentru domnul Paxton, dar în același timp începusem să mă ocup de proiecte și să rezolv probleme tehnice pentru mai multe companii. Am început să cîștig bani. Soții Paxton mă mai invitau la cină din cînd în cînd. Tom lăsă să-i scape un hohot de rîs ironic. Partea ciudată

era că niciodată nu m-am simțit confortabil la masa lor. Mă simțeam de parcă se cuvenea să mănînc în bucătărie.

Tom rămase tăcut cîteva minute, privind peretele din față, de parcă pe el se proiectau amintiri triste. Deși părea relaxat, strîngea stîlpul patului atît de tare, încît i s-au albit încheieturile degetelor.

- Ce a provocat plecarea ta? îndrăzni să-l întrebe Cassandra.

- M-am simțit...cumva...îndrăgostit de una dintre fiicele lui Paxton. Era drăguță și a flirtat cu mine. Am vrut...am crezut...

- Ai cerut permisiunea să-i faci curte?

Tom dădu scurt din cap.

- Și domnul Paxton a refuzat?

A explodat, spuse Tom, schițînd un zîmbet. Strînse și mai mult stîlpul patului. Nu m-am așteptat să fie atît de revoltat, fiindcă am îndrăznit să o abordez pe una din fiicele lui...Doamna Paxton a avut nevoie de săruri ca să-și revină. M-a făcut să realizez cît de diferit mă vedeau ei, față de cum mă vedeam eu însumi. Nu știam cine greșeste.

Oh, Tom...Cassandra veni în spatele lui și-l cuprinse cu brațele, apoi își lipi obrazul de el. Plîngea.

Ei au greșit. Știi bine asta. Dar acum...tu greșești. Ai creat o situație în care Bazzle va trece exact prin ce ai trecut tu – un băiat care nu are pe nimeni, crește într-o casă, alături de o familie, din care nu poate să facă parte. Foarte aproape de ei încît să-i iubească, dar fără să fie iubit la rîndul lui.

- Eu nu i-am iubit, rosti el răgușit de emoție.

- Ba da. De aceea te-a durut. De aceea doare încă. Iar acum calci pe urmele domnului Paxton. Faci același lucru cu Bazzle. Cassandra se opri puțin, ca să-și înghită lacrimile. Tom, l-ai luat acasă pe băiatul acesta pentru că ai văzut în el multe calități. Ai început să ții la el puțin. Acum te rog să faci mai mult. Permite-i să facă parte din familia ta și tratează-l cu afecțiunea și respectul pe care le merită.

- Ce te face să crezi că merită?

- Faptul că tu ai meritat, răspunse ea calm și se depărtă. Orice copil merită.

Ieși din dormitor și-l lăasă să se lupte cu demonii lui.

Cassandra știa că va dura mult pînă ce Tom se va împăca temporar cu trecutul său și cu sentimentele pe care le-a ținut închise atîta timp. Poate că va contrazice

tot ce i-a spus ea, ori va refuza să mai discute despre asta. Va trebui să aibă răbdare și înțelegere, în speranța că treptat Tom va recunoaște că ea a avut dreptate.

În acest răstimp se hotărî să se instaleze și să se pregătească pentru o nouă viață.

Ajutată de cameristă, își aranjă toate lucrurile aduse prin dulapuri, sertare și dressinguri, pregătindu-se să devină o doamnă. Nici un sunet din dormitorul alăturat, unde se afla Tom. Cînd își făcu puțin curaj să deschidă ușor ușa, văzu că dormitorul era gol.

Poate s-a dus la club, sau la o cîrciumă, se gîndi ea întristată, locuri pe care le frecventează bărbații ca să-și evite soțiile. Spera că va reveni la cină. Doar nu putea lipsi, fără să o anunțe și pe ea? Oare au trecut asta în contract ? Da, sigur că da. Dacă va constata că el și-a încălcat înțelegerea după o săptămînă de căsnicie, va trece la măsuri drastice. Îl va mototoli în fața lui. Ba nu, îi va da foc. Sau poate...

Se auzi o bătaie ușoară în ușă. Soțul ei stătea în prag, cu părul ciufulit.

- Pot să intru? întrebă el.

- Oh, da. Nu trebuie să întrebi, eu...Meg, dacă vrei să ne lași...

- Bine, milady, spuse fata și ieși încetișor.

Tom intră și aduse cu el aerul rece de iarnă și frunze uscate. Își băgă mâinile în buzunare și rămase așa, sprijinit de dulapul din lemn masiv.

- Ai fost să te plimbi? întrebă Cassandra.

- Da.

- Sper că ți-a făcut bine.

Nu neapărat. Trase aer în piept, apoi expiră prelung.

- Tom, zise ea, ce am spus mai devreme...

- Sentimentele nu-ți aduc decît necazuri, zise el. De aceea am decis să mi le reduc la cinci. Cea mai mare parte a vieții de adult mi-a fost ușor să rămînă doar atîtea. Apoi te-am cunoscut pe tine. Acum sentimentele mele s-au înmulțit ca iepurii și cred că am aproape cîte au oamenii normali. Adică prea multe. Totuși...dacă un bărbat cu intelectul mediu se poate descurca printre atîtea sentimente, ca să și poată funcționa eficient, eu, cu mintea mea puternică și net superioară, voi putea să mă descurc de asemenea.

Cassandra încuviința, deși nu știa exact unde vrea să ajungă.

- Bazzle nu va mai trebui să fie servitor, spuse el. Va putea dormi într-o cameră de la etajul acesta și va mânca la masa noastră. Îl vom educa așa cum vom

considera că este bine. Îl voi crește ca...pe propriul meu copil.

Cassandra îl asculta uimită, deși se așteptase la un asediu prelungit, însă a asistat la o predare necondiționată. Pentru el nu era ușor să-și lase de-o parte mândria. Concesia făcută de el, precum și schimbările anunțate erau uriașe, iar Cassandra simțea nevoia să-l strângă în brațe.

- Îți mulțumesc, spuse ea, iar el își lăsă capul pe umărul ei și o cuprinse drăgăstos.

- Nu am luat hotărîrea ca să-ți fac pe plac, însă mi-ai adus destule argumente logice, pe care le-am acceptat.

- Dar știu că ții la el.

- Nu cred că se poate afirma asta. Vreau doar să-i fie bine, să fie protejat și fericit, iar nimeni să nu-i facă nici un rău.

- Asta înseamnă să ții la cineva.

Tom nu mai spuse nimic, iar după o scurtă tăcere, o întrebă copilărește:

- Nu ai de gînd să-mi oferi o recompensă?

- Trupul meu nu este un premiu pentru o faptă bună.

-
- Dar mă ajută foarte mult să fac fapte bune.
 - În cazul acesta... șopti ea și îl trase spre pat.

Capitolul 27

Imediat după ce s-au întors din Jersey Island Cassandra a fost vizitată de foarte multe persoane, iar acum ea trebuia să le întoarcă vizita. Tom nu era un fan al regulilor sociale, prin care soția lui era o navigatoare perfectă. Știa când trebuia să viziteze pe cineva, ce invitații trebuie refuzate și altele acceptate, astfel că se impunea tipărirea cărților de vizită pe numele ei și al soțului ei.

- De ce să mergi la cineva, dacă nu vrei să-l vezi? întrebă Tom.

- Când ai un prieten, căruia îi datorezi o vizită, dar nu ai timp să stai cu el, lași cartea ta de vizită pe măsuta din hol, ca să știe că ai trecut pe acolo.

- Mai exact, nu vrei să-l vezi.

- Întocmai.

Tom nu se strădui să înțeleagă aceste încurcate acțiuni umane, stabilite tot de oameni, dar într-un mod nefiresc. I se părea ipocrizie atunci când cineva era

condamnat de societate pentru un lucru neînsemnat, în timp ce alții rămîneau nesancționați pentru lucruri mult mai grave.

Îl dezgustase – dar nu l-a surprins – reacția creimei societății la articolul din *London Chronicle*, în care erau expuși lordul Ripon și venalul său fiu, lordul Lambert, care au încercat să distrugă reputația Cassandrei. Prietenii și asociații lui Ripon s-au grăbit să-l scuze, în schimb au condamnat-o cît au putut pe tînăra umilită public de el.

Au spus că Ripon a judecat greșit, fiind foarte tulburat de purtarea fiului său. Alții au susținut că a fost o neînțelegere nefericită, care pînă la urmă a avut un final fericit. Pe nedrept acuzata lady Cassandra s-a măritat bine, așa că nimeni nu a greșit cu nimic.

În înalta societate era în general acceptat că, deși purtarea marchizului era regretabilă, scăparea trebuia uitată, fiind vorba de un gentleman de rang recunoscut.

Astfel, lordul Lambert a fost silit să plece într-o călătorie în jurul continentului pe perioadă nedeterminată. Ripon urma să fie reprimat în cercurile înalte, imediat ce scandalul se va fi domolit.

Între timp mondenii au început să le facă vizite Cassandrei și soțului ei bogat, căutînd să se asocieze

cu ei. Tom i-ar fi trimis pe toți la naiba, doar că ele o încântau pe Cassandra și o făceau fericită.

De când avea zece ani, partea principală a vieții lui Tom a fost munca, iar casa era doar locul pentru scurte și necesare pauze, unde derula ritualurile dormitului, mîncatului, spălatului și bărbieritului, cu o eficiență temporală maximă. Acum însă se trezise că își făcea datoria rapid, la muncă, doar ca să ajungă mai repede acasă, unde se întâmplau toate lucrurile interesante.

În primele două săptămîni după luna de miere Cassandra și-a luat pe umeri complet responsabilitatea asupra casei din Hyde Park Square, acordîndu-le mare atenție detaliilor.

Știa ce vrea, cum să dea ordine și cum să-și abordeze responsabilitățile eficient, păstrînd o relaționare perfectă cu personalul din casă. Bucătăreasa a primit o asistentă și la masă au apărut feluri noi de mîncare. A decis împreună cu doamna Dankworth că mai era nevoie de două cameriste și un valet, ca să reducă responsabilitățile angajaților deja existenți. Aveau toți prea puține zile libere pe săptămîină, iar ea i-a explicat în detaliu lui Tom, ca să accepte.

Au redus și regulile pentru personal, ca să le ușureze existența, așadar cameristele nu mai trebuiau să poarte bonete apretate, astfel că atmosfera în casă s-a relaxat considerabil.

Cassandra și-a organizat un salonaș privat, în care a adunat cărți și pe care l-a amenajat cum a dorit, apoi a trecut prin camerele servitorilor și le-a reînnoit așternuturile uzate, dar a și comandat alt sortiment de săpun, superior calitativ.

Tom nici nu dăduse importanță calității vieții oamenilor care-l serveau.

- Nu mi-a spus nimeni că pentru servitorii mei se cumpără cel mai ieftin săpun, i-a reproșat el Cassandrei. Nu am fost niciodată un avar.

- Sigur că nu. Doamna Dankworth a vrut să facă economii.

- Ar fi putut să-mi spună.

- Nu cred că se simte în largul ei dacă discută cu tine despre săpunul din casă, replică ea cu diplomatie. I-ai spus să nu te sîcîie cu detalii și să decidă singură.

În febra activității, Bazzle nu era deloc uitat. Cassandra l-a dus la dentist, ca să-i facă o examinare, apoi la oftalmolog, pentru o verificare de rutină, deși avea vederea perfectă. L-a dus la croitor, ca să-i facă

haine noi, iar pentru activitățile de învățare, pînă ce va găsi un tutore potrivit, Cassandra s-a apucat să-l învețe alfabetul. Foarte plictisitoare și dificilă misiune pentru el, pînă ce a primit o carte cu poze, specială pentru vîrsta lui. L-a învățat bunele maniere și cum să mănînce cu tacîmuri.

Bazzle o adora pe Cassandra, însă din pricina atenției ei neobosite, băiatul insista să-l însoțească pe Tom la birou dimineța. I s-a promis că după ce va fi angajat un profesor, asta va înceta.

- Degetele sînt la fel de bune ca furculița, mormăia Bazzle, cînd se afla cu Tom la un local unde luau masa de prînz. Nu-mi trebuie nici tacîmuri, nici alfabet.

- Privește lucrurile diferit, i-a spus Tom. Dacă ești la masă cu un prieten, care știe să mănînce cum se cuvine cu furculița, iar tu mănînci cu mîna, oamenii vor crede că el e mai deștept decît tine.

- Nu-mi pasă.

- Dar îți va păsa, cînd el va primi o slujbă mai bună.

- Tot nu-mi pasă, răspunse morocănos Bazzle. Îmi place să mătur.

- Dar ce zici dacă ai lucra pe un excavator uriaș și ai săpa toată strada, în loc să o mături?

Spre uimirea lui Tom, Bazzle se luminează la față și devine interesat.

- Eu, să sap o stradă?

- Într-o bună zi. Bazzle, ai putea să fii șef peste multe utilaje de construcții. Ai putea să fii proprietarul unei companii care construiește drumuri și sapă tunele. Pentru slujbele astea este nevoie de un om care știe alfabetul și folosește furculița la masă.

Într-o zi Tom o aduse pe Cassandra să-i viziteze birourile și nu s-a așteptat ca toată lumea, de la secretare, până la șefi de departamente și contabili, să-și părăsească locul de muncă, doar ca să o cunoască pe Cassandra. Au înconjurat-o cu atîta atenție și respect, de parcă era din familia regală. Cassandra era grațioasă și fermecătoare, iar Bazzle îl trăgea de haină pe Tom, alarmat de aglomerarea neașteptată.

- Parcă i-a apucat pe toți stomacul, zise băiatul.

Tom a reușit să-i conducă în biroul lui de la ultimul etaj.

- Mai era puțin și mă striveau toți, zise Bazzle, strîngînd-o pe Cassandra de mîină. Ea îl mîngîie pe cap.

Cineva intră și se împiedică de un scaun, fiind pe

punctul să cadă. Era Barnaby, care intrase și a dat cu ochii de Cassandra. Tom întinse mîna să-l susțină, ca să nu cadă.

- Oh, nu, mormăi Bazzle! Nu și el!

Barnaby reuși să se redreseze, dar se înroșise la față atît de mult, încît ai fi zis că a luat foc.

- Milady, spuse el și făcu o plecăciune, strîngînd la subraț un teanc de dosare.

Dînsul este indispensabilul Barnaby? întrebă Cassandra zîmbind.

Da, el este, spuse Tom, în locul asistentului emoționat.

- Mă bucur să te cunosc, zise Cassandra și întinse mîna spre el. Din cîte spune soțul meu, nimic nu ar merge bine aici, dacă nu ai fi dumneata.

- Am spus eu asta? zise sec Tom, iar Barnaby îi strînse mîna doamnei cu respect. Barnaby, ce ai acolo?

- Ce...ah, teancul de dosare? Puse totul pe biroul lui Tom. Informații despre Fondul de protecție Charterhouse Lane, raportul despre traficul londonez al Comitetului Regal, listele cu locuințele particulare și magazinele din zonă, precum și analiza comitetului, care va autoriza proiectul de lege.

- Ce lege? întrebă Cassandra.

Tom îi arată o hartă a Londrei, agățată pe perete.

- Am un proiect propus pentru construirea unei linii de tren subterane, care face legătura cu una exsistentă deja, la Farringdon. Propunerea este deocamdată examinată de un comitet al Camerei Lorzilor și Camera Comunelor. S-au reunit ca să aprobe legea care-mi va permite să construiesc linia ferată. Problema este că unii rezidenți și proprietari de magazine sînt împotriva.

- Probabil se tem de problemele care vor apărea, odată cu șantierul: zgomot și faptul că își vor pierde clienții.

Da, dar vor beneficia de o stație nouă în apropiere.

Nu toți, spuse timid Barnaby, care și-a dres vocea timid, semn că trebuia să intervină.

Cassandra se uită la Tom de parcă avea deja o întrebare pentru el.

Tom trimise spre Barnaby o privire ucigătoare, greu de suportat, dar explică:

- Aici a rămas o porțiune din fosta Charterhouse Lane, după ce a fost construită magistrala Charterhouse Street. În locul acesta mai sînt cîteva maghernițe închiriate, care ar fi trebuit dărîmate acum

mulți ani. Au fost proiectate pentru douăzeci de familii, dar acum locuiesc înghesuți de două ori mai mulți oameni. Nu au apă curentă, curent, protecție la incendii și nici toalete...este un loc mai degrabă asemănător cu iadul pe pământ.

Nu sînt mahalalele tale, presupun? îl întrebă Cassandra. Nu ești tu proprietarul?

- Nu sînt eu.

Barnaby se grăbi să explice în cuvintele lui:

- Odată ce se va vota legea, domnul Severin va putea să cumpere orice proprietate dorește, sub care să construiască linia ferată. De aceea au organizat Fondul de protecție Charterhouse Lane, ca să-l poată opri.

- Așadar, mahalalele vor fi ale tale, îi spuse ea lui Tom.

- Ocupanții vor trebui să se mute, indiferent dacă se construiește linia ferată sau nu. Crede-mă, va fi mult mai bine pentru oamenii aceia, dacă vor fi scoși cu forța din găurile în care trăiesc.

- Dar unde se vor duce?

- Asta nu e treaba mea.

- Ba este, dacă tu vei cumpăra acele clădiri cu chiriași.

- Nu am de gînd să le cumpăr, eu voi avea drept doar asupra terenului de sub ele, se mai domoli Tom, apoi îl văzu pe Bazzle și-i spuse: ce-ar fi să iei mătura și să măture pe aici?

Băiatul, plictisit de conversație, se bucură de propunere.

- Încep cu scările de afară. Bazzle merse și o luă de mîna pe Cassandra, ca să o aducă spre fereastră. Mamă, uită-te pe geam la mine jos, să vezi cum mătur!

Barnaby rămase stană de piatră, iar Bazzle ieși alergînd din birou.

- I-a spus cumva mamă? îl întrebă pe Tom.

- Ea mi-a spus că pot! se auzi strigătul lui Bazzle.

Cassandra îl privi pe Tom cu un gen de frustrare și indignare.

Tom...nu poți să-i lași pe bieții oameni fără acoperiș deasupra capului.

- Fir-ar să fie de treabă, bombăni el enervat.

Pentru că, mai mult decît sentimentul de compasiune care te caracterizează...

Barnaby scoase un sforăit ciudat, semn că se amuză copios.

...ar fi dezastruos, din punct de vedere al relațiilor cu publicul, nu crezi? Ai părea un om fără

inimă, dar noi știm că nu ești așa.

- Locuitorii de acolo pot să solicite ajutor de la numeroasele case de binefacere din Londra, spuse Tom.

- Dar acele case de binefacere nu le vor putea oferi un ajutor real. Vrei să fii recunoscut ca un binefăcător public, nu-i așa?

- Da, vreau, doar că nu intenționez să *devin* acum.

- Atunci voi deveni eu, spuse Cassandra hotărâtă. Ai promis că vei fi de acord să mă ocup cu acțiuni caritabile, așa că intenționez să caut sau să construiesc locuințe ieftine pentru cei care au fost strămutați din Charterhouse Lane.

Tom își privi soția cu mare interes. Curajul ei nesăbuit îl interesa. Îl excita. Se apropie de ea:

- Bănuiesc, dragă, că vrei să profiți de cele câteva loturi nedezvoltate, pe care le dețin în Clerkenwell sau Smithfield, spuse el.

- S-ar putea.

- Și cred că i-ai ademeni pe unii dintre specialiștii mei să lucreze pentru tine...arhitecți, ingineri, antreprenori...la niște prețuri foarte mici.

- Crezi că se poate? întrebă ea și făcu ochii mari.

- Nici nu m-ar mira dacă l-ai forța pe Barnaby,

care are acces la toate cunoștințele și resursele mele, să lucreze pentru tine cu jumătate de normă.

Tom o înfrunta pe delicioasa lui soție, iar bietul Barnaby exclamă:

- Oh, chiar trebuie?

- Crezi că aș reuși? șopti Cassandra.

- Lady Cassandra Severin, rosti calm Tom. Că vei reuși nici nu se pune problema, continuă el, sfredelind-o cu privirea. Întrebarea mea este, chiar ai de gând să încerci să mă faci să trăiesc la standardele tale, cît timp vom fi căsătoriți?

Ea doar că nu izbucni în rîs. Tocmai se pregătea să răspundă, dar cu ochii pe geam fiind, văzu cum Bazzle îi făcea cu mîna de pe treptele de la intrare. Brusc, se apropie de el o siluetă masivă, care-l ridică în brațe și o luă la fugă.

- Tom! exclamă îngrozită Cassandra.

El se uită pe fereastră și țîșni afară din birou, de parcă avea cărbuni aprinși la călcîie.

Cînd Tom ajunse jos, deja necunoscutul trecuse de prima intersecție, cu bietul băiat, urlînd de spaimă în brațele lui. Un taxi-trăsură hodorogit, condus de un tînăr cu fața cenușie îi aștepta, iar bărbatul l-a împins pe Bazzle în trăsură. Tom a alergat ca vîntul și a luat

calul de căpăstru.

Naiba te ia, dacă plecați cu băiatul...urlă Tom. Bazzle, băiete, coboară imediat!

Domnule Severin, striga băiatul suspinînd. Este...este unchiul Batty...

- Coboară din trăsură, repetă răbdător Tom.

- Marele și puternicul Tom Severin, șuieră printre dinți bărbatul slinos. Se poartă ca un hoț ordinar! mîrîi plin de venin omul. Să-mi furi băiatul! El era porumbelul meu. Dacă vrei să-l iei pentru tine, trebuie mai întîi să plătești pentru el.

- Lasă-l în pace pe domnul Severin! Nu ți-a făcut nimic, spuse Bazzle plîngînd.

El m-a jefuit de cîștiguri, replică bărbatul. Nimeni nu fură de la mine. Iau înapoi ce-i al meu. Fără să-l privească direct pe Bazzle, îi strigă printre dinți lui Tom: ai grijă, băiete, altfel o să-ți răsucesc gîtul ăla îmbrăcat frumos.

Bazzle, spuse Tom. Ascultă-mă. Coboară imediat din trăsură și mergi la mine la birou. Așteaptă-mă acolo.

- Dar unchiul Batty o să...

- Bazzle, îi ordonă Tom.

Băiatul ascultă, coborî și se îndreptă grăbit spre

clădirea de birouri. Tom dădu drumul calului și veni spre agresor.

- Cine-i copilul ăsta pentru tine? Bazzle nu merită nici o ceapă degerată.

Tom nu răspunse, dar îi urmărea atent mișcările.

- O să dau cu tine de pământ, zise unchiul Batty. Te fac lat, sau...dacă îmi arunci câțiva bănuți, poate te las să trăiești.

- Nu aș da nici vânturi pentru tine, scîrbos bătrîn ce ești, spuse Tom. Ar fi garanția că te întorci să-mi mai ceri altădată.

- Cum vrei, dom-le, spuse namila slinoasă și se năpusti spre el. Tom se feri, apoi bărbatul începu atacul cu o altă tactică, prin învăluire, dar Tom era pregătit pentru toate șmecheriile, fiindcă trăise o viață printre oameni de teapa lui.

Apoi tăbărî pe el, cu pumnii, cu picioarele, pînă ce reuși să-l imobilizeze la pământ. Tom îl lovea ca un automat, deși omul căzut nu mai scotea un suspin.

În cele din urmă simți mai multe mîini care-l ridicau de pe victimă, dar cel mai exact își aminti un trupuşor firav și o voce plângăcioasă, care-l implora:

- Domnule...domnule, plîngea Bazzle.

- Bazzle, îi șopti el, ridicînd capul. Ești băiatul

meu. Nimeni nu poate să te ia de la mine. Nimeni.

- Da, domnule.

Ceva mai târziu a auzit și glasul Cassandrei, extrem de speriată de reacția soțului ei.

- Tom, Tom, mă auzi?

Totuși nu vedea prea bine, din cauza transpirației și bombănea ceva greu de înțeles. Atâtea brațe îl susțineau, încât oftă, iar când întoarse capul, simți aroma sublimă a pieptului ei și leșină.

Nu am al doilea nume, spunea Tom arțăgos. Doctorița Garrett Gibson era lângă patul lui și ținea degetul ridicat chiar în fața lui.

- Urmărește-mi degetul. Cine este regină?

- Victoria.

Cassandra era la picioarele patului și privea examinarea. Soțul ei arăta la fel de rău ca ieri la față, doar că zgîrieturile se vindeau și nu se lovise decât puțin la tâmplă.

- În ce an sîntem?

- O mie opt sute șaptezeci și șapte. Ieri mi-ai pus aceeași întrebare.

- Iar tu ești la fel de morocănos cum ai fost și ieri. Îi vorbi Cassandrei: este o lovitură minoră și vreau să

nu se extenuze vreo cîteva zile. Trebuie să se odihnească, pentru o recuperare completă. Acum îi spuse lui Bazzle, care stătea cuminte pe un scaun, cu un ghemotoc pufos în brațe: asta înseamnă să nu lași cățelul să-i întrerupă somnul domnului Severin.

Cățelușul era primit cadou de la Winterborne și Helen, care i l-au adus chiar de dimineață. Era un pudel micuț, fătat de curînd și i l-au dăruit lui Bazzle alături de o litieră, în care trebuia învățat să-și facă nevoile. Bazzle era fermecat de ființa drăgălașă și alături de el a trecut mai ușor peste spaima ultimelor zile.

Cînd Tom a văzut cățelul pentru prima dată, a spus:

- Vezi că pe pat este un ghem de praf. Are picioare.

Acum cățelul stătea întins pe pat, alături de Tom, se întindea și căsca.

- El era cumva pe lista de lucruri aprobată? întrebă Tom.

- Știi bine că era, zise zîmbitoare Cassandra, iar cum Bingley este un pudel mititel, nici nu va lăsa mult păr.

- Bingley? repetă Tom.

- Din *Mîndrie și Prejudecată*. Nu ai citit-o încă?

Nu e nevoie. dacă autoarea este Austen, știu subiectul: doi tineri se îndrăgostesc, după ce au avut o neînțelegere cumplită, apoi stau mult de vorbă pe această temă. Pe urmă se căsătoresc. Sfârșit.

- Sună groaznic, zise Bazzle.

- Lasă că mai târziu îți citește o poveste frumoasă, spuse Cassandra. Să o conduc pe doamna doctor Gibson.

- Eu știu pe unde să ies, zise Garrett. Stai aici, cu pacientul și nu-l lăsa să se extenueze azi. Domnule Severin, soțul meu mi-a spus să vă transmit că unchiul Batty va fi închis o perioadă îndelungată. Când va fi eliberat, nu va mai îndrăzni să facă probleme nimănui. Între timp eu mi-am făcut drum acasă la el, ca să-i tratez pe băieții cu care locuia. Mă străduiesc să le găsesc locuri unde să poată fi îngrijiți cum trebuie.

Mulțumesc, spuse Tom. Bingley se cuibărise perfect pe patul lui. Nu ai voie pe pat, îi spuse el muștrător animăluțului. Este interzis prin contract.

Bingley nu părea că se sinchisește.

Te mai doare capul? îl întrebă Cassandra. Ai nevoie de încă o pastilă?

- Am nevoie de tine, spuse el și o trase alături de el, pe pat. Când m-am trezit din somn, azi dimineață,

am realizat un lucru, continuă Tom.

- Ce anume, iubitul meu?

- Ce a înțeles Phileas Fogg, după ce a terminat călătoria în jurul lumii.

- Oh? Se miră ea și-l privi cu mare atenție.

- Banii nu au însemnat nimic pentru el la final. Că a pariat și a câștigat sau nu...nici asta nu însemna nimic. Tot ce a contat era Aouda, femeia de care s-a îndrăgostit pe drum și pe care a adus-o acasă cu el. Dragostea este cea mai importantă. Asta era lecția, nu-i așa?

Cassandra dădu din cap afirmativ și își șterse lacrimile de pe obraji.

- Te iubesc, Cassandra, șopti el.

- Și eu te iubesc, zise ea. Știu că nu ți-e ușor să spui aceste cuvinte.

Nu, dar voi exersa din ce în ce mai mult. Te iubesc, repetă el. te iubesc...

Se auzi un zgomot ca de sticlă spartă, iar Kathleen tresări, exact când intră la Eversby Priory. Mergea greu, acum că mai avea două luni și naștea. Era bucuroasă că scăpase de agitația de la Londra, iar Devon era la fel de fericit că s-au întors pe domeniul

lor din Hampshire, unde aerul hibernal aducea arome de lemn ars și gheață. Se plimba alături de el ore în șir, apoi reveneau în fața șemineului în care ardea molcom focul.

Primise o scrisoare de la Cassandra, care-i împărtășea fericirea ei. Era clar că ea și Tom Severin erau născuți unul pentru celălalt și sentimentele lor înfloreau, spre o dragoste profundă și trainică. Descoperiseră afinități pe care de multe ori le au oamenii cu educații diferite, iar asta le condimenta relația.

- A căzut ceva? îl întrebă ea pe Devon.

- Nu chiar.

Se apropie și văzu obiectul care a fost intenționat aruncat pe covor și se spărsese, însă cioburile de sticlă erau puține și puteau fi ridicate ușor.

- Ce este? întrebă ea.

Devon ridică dintre cioburi ceva și ținu între două degete obiectul, ca să-l vadă și ea.

- Oh, asta, spuse ea zîmbind. Păsărelele împăiate, lipite pe o ramură. În sfârșit, te-ai hotărît că era timpul.

- Da. Devon rîse satisfăcut. Puse pe raft ansamblul cu cele trei păsări, acum fără cupola de sticlă. O mîngîie pe abdomen pe soția lui și oftă.

- Ce departe ne-ai adus, murmură Kathleen, cu capul rezemat pe umărul lui. În atît de scurt timp. Ne-ai transformat pe toți într-o familie.

- Nu am eu meritul total, scumpa mea, zise Devon. Am făcut- o împreună.

- Mă întreb oare ele ce vor face? zise ea, privind spre trio-ul de pe raft. Acum, cînd au ieșit în lume, la aer?

- Cred că fac exact ce-și doresc, spuse el și o sărută pe obraz.

E P I L O G

Şase luni mai târziu

B...A...S...I...L...spuse Cassandra, în timp ce băiatul scria pe litere, într-un carneţel.

- Eşti sigură că aşa se scrie? întrebă el.

- Da, foarte.

Ea şi Basil stăteau pe o bancă, pe docuri, sub soarele dogoritor din Amiens. Păsările căutau printre scoici şi resturile de peşte de pe plajă, iar apele golfului Somme începeau să se ridice, fiindcă venea refluxul.

- Dar de ce se scrie S şi se pronunţă ca Z? Aş vrea ca fiecare literă să aibă sunetul ei.

Este cam enervant, nu crezi? Limba engleză a împrumutat cuvinte multe din alte limbi, iar acele limbi au reguli de scriere diferite, îi explică răbdătoare

Cassandra și îl văzu pe Tom că se apropia de ei. Erau în Calais de două săptămîni și se bronzaseră deja. Acum se aflau aici pentru o surpriză misterioasă.

- Surpriza este aproape gata, zise el. hai să ne luăm lucrurile.

Tată, acum am scris bine? îl întrebă Basil, arătîndu-i pagina scrisă.

Este perfect. Hai să punem caietul în sacoșa cusută de mama și...Doamne, Cassandra, de ce ai luat toate astea? Se uita uluit la conținutul sacoșei de plajă.

Ce? întrebă ea. Mănușile mele, o batistă, un binoclu, un pachet cu biscuiți...

- Cartea asta.

Tom Sawyer e preferata ta, protestă ea. Tu ai spus-o. Acum i-o citesc lui Basil.

Nu discut că este unul dintre cele mai bune romane scrise vreodată, cu o lecție excelentă pentru cititorii tineri. Totuși...

- Care ar fi lecția aceea?

Tata mi-a spus deja, se oferi Basil. Să nu faci niciodată un lucru, dacă poți să pui pe altcineva să-l facă în locul tău.

- Nu asta era lecția, zise încruntată Cassandra.

Discutăm noi mai târziu, se grăbi Tom.

Deocamdată, pune-o în sacoșă și fă așa încît să nu o vadă nimeni în următoarele două ore. Nu mai vorbi de ea și nu te mai gîndi la ea.

- De ce? întrebă curioasă Cassandra.

- Fiindcă vom fi în compania cuiva care, ca să spun blînd, nu-l agreează așa de mult pe Mark Twain. Acum, veniți amîndoi cu mine.

- Îmi e foame, se tînguia Basil.

Tu ești mereu flămînd, zise Tom și-l ciufuli drăgăstos. Spre norocul tău, vom avea o după amiază prelungită, cu ceai și fursecuri cît dorești.

- Asta era surpriza? întrebă Basil. Dar bem ceai în fiecare zi.

- Nu pe un yaht. Și nu cu această persoană. Tom îi luă Cassandrei sacoșa din pînză brodată, o închise și-i oferî brațul.

- Cine este? întrebă ea nerăbdătoare, văzînd cît de încîntat este Tom.

- Vino și vei afla.

Au mers de-a lungul docului spre un yaht de dimensiuni modeste, dar bine întreținut. Un domn în vîrstă, cu barba arnăjată și șapcă pe cap îi aștepta.

- Nu...zise Cassandra, rîzînd, fiindcă a recunoscut persoana din fotografii și gravuri. Dînsul chiar este...

- Monsieur Verne, spuse Tom extaziat, ei sînt soția și fiul meu, lady Cassandra și Basil.

Enchante, spuse Jules Verne și sărută mîna Cassandrei.

- I-am povestit domnului Verne că tu mi-ai dăruit primul roman pe care l-am citit în viața mea: *Ocolul pămîntului în optzeci de zile* și din motive personale, el rămîne cartea mea preferată.

- Dar nu era...începu Basil, însă Tom îi puse ușor palma peste gură.

Madame, spuse Jules Verne în franceză, sînt extrem de încîntat că veți lua ceaiul cu mine, pe yahtul Saint Michel! Sînt sigur că aveți și dumneavoastră o preferință, ca și mine?

- Sigur că am, spuse ea. Și fiul meu are.

Ah, perfect, atunci vino cu mine. Dacă ai întrebări despre romanele mele, voi fi nespus de încîntat să răspund.

- Dintotdeauna m-am întrebat de unde v-a venit ideea să scrieți *Ocolul pămîntului în optzeci de zile*?

- Păi, vedeți, citeam o broșură americană pentru călătorii....

Chiar înainte să urce pe yaht, Cassandra se uită spre Tom și duse mîna spre colierul fin, din aur, primit

în dar de la el și pe care ea nu-l scotea de la gât niciodată. Atinse micuțul simbol al infinitului lui Euler.

Ca de obicei, acest gest neînsemnat al ei îl făcea să zîmbească.

SFÎRȘIT

Totul are un preț, crede el...

Tom Severin este un magnat cu afaceri în domeniul căilor ferate. Bogat și carismatic, puternic, își poate satisface orice dorință.

Ar fi simplu pentru el să-și găsească soția perfectă – dar din prima clipă când o vede pe Lady Cassandra Ravenel, este hotărât să o facă a lui.

Frumoasa și foarte inteligenta Cassandra este și ea hotărâtă să se căsătorească din dragoste, numai că dragostea este singurul lucru pe care el nu-l poate oferi.

Totul, în afară de ea...

Severin este cel mai atrăgător și provocator bărbat pe care l-a cunoscut Cassandra în viața ei, chiar dacă inima lui este de gheață.

Când un nou dușman este pe cale să distrugă reputația Cassandrei, Tom Severin va începe să-și schimbe atitudinea față de ea, apărînd-o cu toată ființa lui.

Și acum începe dragostea lor adevărată...

www.miron.ro
MAGAZIN VIRTUAL

LEI: 29,00

